JAMES PATTERSON
EMILY RAYMOND

prima iubire

CEL MAI IMPORTANT LUCRU DIN LUME
E SĂ ŞTII CUM SĂ-I APARŢII ALTCUIVA.

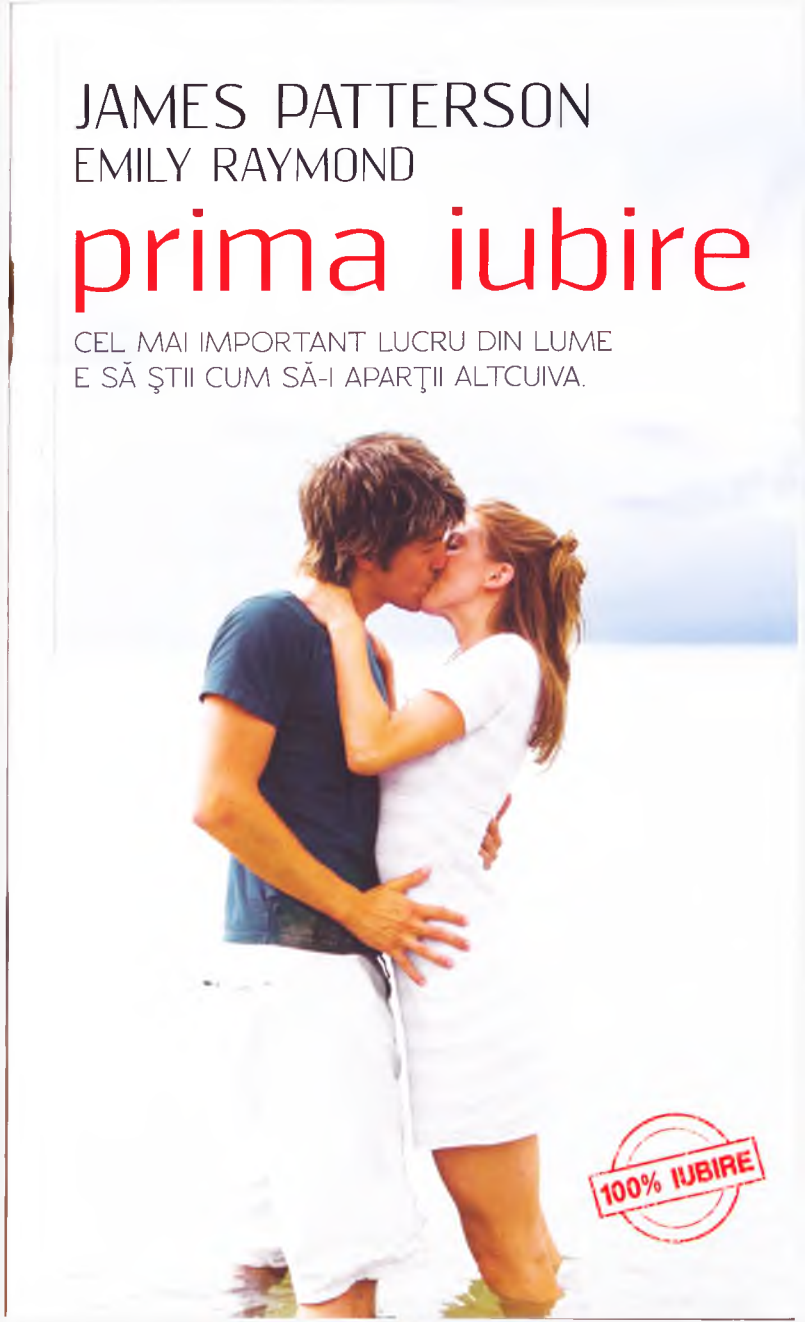

Axi Moore e o „fată bună": învață bine şi nu creează probleme, dar tot ce îşi doreşte e să plece cât mai departe de orăşelul în care trăieşte şi de viața chinuită lângă un tată alcoolic. Când Axi hotărăşte să pornească în călătorie şi să străbată America, singura persoană pe care o vrea alături este cel mai bun prieten al ei, Robinson — de care e îndrăgostită nebuneşte în secret. E posibil însă ca această călătorie să fie cea din urmă pentru el.

Prima iubire este o aventură frumoasă, o poveste despre doi adolescenți în căutarea bucuriei, libertății şi speranței. O poveste care ne aduce aminte, printre zâmbete şi lacrimi, cât de fragilă este viața şi cât de minunat e să iubeşti.

O scrisoare de dragoste de Sf. Valentin pentru fiecare zi a anului.
Barnes & Noble

Romanul Prima iubire *e pentru cei care vor să retrăiască toată inocența şi bucuria de a se îndrăgosti pentru prima oară.*
sinfullysexybooks.blogspot.com

RECOMANDAT DE: 121.ro

LEDA, *marcă înregistrată a* GRUPULUI EDITORIAL CORINT

Designul copertei: Andreea Apostol
Imaginea copertei: Getty Images/dto3mbb

www.ledabooks.ro
ISBN: 978-973-128-523-8
www.grupulcorint.ro

prima iubire

prima iubire

JAMES PATTERSON
ȘI EMILY RAYMOND

Traducere din limba engleză și note de
ADRIAN DELIU

LEDA
GRUPUL EDITORIAL CORINT

Redactor: MIRELLA ACSENTE
Tehnoredactare computerizată: CRISTINA APRODU,
MIHAELA CIUFU

James Patterson, *FIRST LOVE*
Copyright © 2014 by James Patterson
This edition published by arrangement with Little, Brown and Company, New York, New York, USA.
All rights reserved.
Fotografii de Sasha Illingworth

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate
GRUPULUI EDITORIAL CORINT.
LEDA este marcă înregistrată.

ISBN: 978-973-128-523-8

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PATTERSON, JAMES
Prima iubire / James Patterson și Emily Raymond;
trad.: Adrian Deliu. –
București : Corint Junior, 2014
ISBN 978-973-128-523-8

I. Raymond, Emily
II. Deliu, Adrian (trad.)

821.111-31=135.1

Pentru Jane—

În toamna lui 2010, i-am predat editorului meu planul pentru Prima iubire, *însă povestea a început, de fapt, cu mulți ani înainte. Eram îndrăgostit de o femeie pe nume Jane Blanchard. Într-o dimineață, am ieșit împreună la o plimbare prin New York City. Aparent din senin, Jane a suferit o criză violentă. A fost bolnavă de cancer timp de aproape doi ani după asta, apoi a murit de tânără. Mult prea tânără. Janie, mi-e dor de zâmbetul tău. Sper ca el să fie mai departe viu în cartea aceasta, în povestea de dragoste care îmi amintește de timpul pe care l-am petrecut împreună (cu toate că nu-mi aduc aminte să fi furat vreo mașină).*

—J.P.

prolog

unu

BINE, POATE CĂ NU MĂ PUN ÎN CEA MAI BUNĂ LUMINĂ posibilă recunoscând asta, însă dați-mi voie să spun chiar de la bun început că eram atât de conștiincioasă, atât de disciplinată, încât chiulitul de la ultimele două ore din ziua aia (fizică pentru avansați și engleză pentru avansați) mi-a produs o stare de agitație atât de demențială, de caraghioasă, încât chiar mi-a trecut prin minte că tot planul ăsta nebunesc n-o să merite riscul.

Privind retrospectiv acum, nu-mi vine să cred că am fost *la un pas* de a da bir cu fugiții de la cea mai frumoasă, distractivă, dureroasă și crucială experiență din câte aveam să trăiesc vreodată.

Cât de tâmpită eram.

Stăteam la Ernie's Pharmacy & Soda Fountain și vreo cinci sute de fluturi dădeau o petrecere epocală în stomacul meu. Vârfurile autenticelor mele cizme de cowboy Frye loveau întruna în tejgheaua barului, până când Ernie — care are un milion de ani și e, în mare măsură, un morocănos clasa-ntâi — mi-a cerut să mă potolesc. Lui Ernie îi mai lipsește, totuși, un singur concert cu Nickelback până

la surzenia totală, așa că mi-am scos cizmele și am continuat să lovesc și fără ele.

Eram bucuroasă că nu m-a întrebat de ce stau în străvechea lui prăvălie, bând o cafea uriașă (de care aveam nevoie exact cum aveam nevoie de o gaură în cap), în loc să fiu la două cvartale mai încolo, pe aceeași stradă, în liceul din Klamath Falls, ascultându-l pe domnul Fox cum trăncănește despre continuumul spațio-temporal. Pentru că, atunci, ce-aș fi putut să-i spun?

Păi, Ernie — adică, domnule Holman — îl aștept pe un băiat cu care n-am putut să ies niciodată și sunt pe cale să-i cer ceva într-atât de important, încât ori o să ne salveze viețile, ori o să ne distrugă complet.

Lui Ernie puțin îi pasă de angoasele adolescentine, ceea ce probabil constituie și motivul pentru care practic nimeni nu-i intră vreodată în prăvălie; asta, plus faptul că toate bomboanele lui sunt pline de praf, iar batoanele Snickers sunt îndeajuns de tari ca să le poți folosi pe post de rângi.

Dar nu mă deranjează. Și nici pe băiatul despre care am pomenit. La Ernie e localul *nostru*.

Băiatul ăla mi-a trimis un bilet azi, ceva mai devreme. A reușit cumva să-l strecoare în dulapul meu din vestiar, chiar dacă el nu mai e elev în școala mea și avem agenți de pază gen Navy SEAL[1] ca să ne apere de Dumnezeu știe ce (de revoltele provocate de plictiseala absolută din orășelele mărunte, poate).

[1] The United States Navy's Sea, Air, Land Teams — principala forță de intervenție pentru operațiuni speciale ale Marinei S.U.A.

Axi —
Așadar, ai vești cutremurătoare, hm?
Sunt șocat dacă tu crezi
că mă poți surprinde...
sau surprins dacă tu crezi
că mă poți șoca.
Sau ceva de genul ăsta.
Tu ești tocilara de cuvinte.
Mă rog, în orice caz, abia aștept să le aud.
La Ernie. 1:15.
Mda, asta înseamnă chiulit de la ore.
Nu se admit scuze.
— „Derbedeul" tău preferat

Pentru voi, ăsta e Robinson. L-am făcut odată derbedeu în glumă și nu m-a lăsat niciodată să uit asta. Are șaptesprezece ani. E cel mai bun prieten al meu. Complicele meu.

Am auzit ușa de la intrare deschizându-se și mi-am dat seama că a venit după cum s-a luminat la față Ernie, de parcă tocmai i-ar fi înmânat cineva un cadou. Robinson are efectul ăsta asupra oamenilor: când intră el într-o încăpere, e ca și cum luminile ar deveni dintr-odată mai strălucitoare.

S-a apropiat de mine și mi-a trântit o palmă pe umăr.

— Axi, fraieră ce ești, mi-a zis (cu afecțiune, evident). Niciodată să nu bei cafeaua lui Ernie fără o gogoașă. S-a aplecat apoi spre urechea mea și mi-a șoptit: Chestia asta o să-ți facă o gaură uriașă în mațe.

Apoi a încălecat scaunul de lângă mine, cu picioarele lui lungi și subțiri în Levi's decolorați. Purta o cămașă din

flanelă, chiar dacă era sfârșitul lui mai și afară aveam douăzeci și patru de grade.

— Hei, Ernie, a strigat el, ai auzit că ăia de la Timbers[1] și-au concediat antrenorul? Și ai putea să ne dai o scovergă cu ciocolată?

Ernie s-a apropiat de noi, clătinându-și capul încărunțit.

— Fotbal! a bombănit el. Ceea ce-i trebuie Oregonului e o echipă profesionistă de baseball. Ăla e un sport adevărat. Ne-a pus pe masă o gogoașă așezată pe o farfurie veche, ciobită, adăugând: Din partea casei.

Robinson s-a întors spre mine, zâmbind larg și arătând cu degetul mare spre Ernie.

— Îl iubesc pe omul ăsta, mi-a zis.

Și-mi dădeam bine seama că sentimentul era reciproc.

— Așa, a zis Robinson, acordându-mi întreaga lui atenție, și care e ideea aia nebunească a ta? Ai de gând să te înscrii în sfârșit la examenul pentru permisul de conducere provizoriu? Te-ai hotărât să bei o sticlă întreagă de bere? Renunți să-ți faci temele cu atâta religiozitate?

El mereu se ia de mine pentru că sunt o fată atât de cuminte. Robinson crede — și tatăl meu e de aceeași părere — că e un băiat foarte rău, din cauză că s-a lăsat de liceu, pe care l-a considerat „insuficient de convingător" și „populat de cretini" (*cretini* fiind un cuvânt învățat de la mine, desigur). Personal, eu zic că are dreptate la faza asta.

[1] Portland Timbers, echipă care activează în Major Soccer League, liga de elită a fotbalului profesionist din S.U.A., având sediul în Portland, Oregon.

— Probabil c-o să pic la toate, în afara englezei, i-am răspuns, fără să exagerez.

Media mea generală era pe cale să se prăbușească, fiindcă se apropiau examenele de final și, cu puțin noroc, eu n-aveam să fiu prezentă ca să le dau. Acum o săptămână, dac-aș fi știut asta, n-aș mai fi putut să dorm noaptea. Însă am reușit între timp să nu-mi mai pese, pentru că, dacă era să-mi iasă planul ăsta, viața, așa cum o știam eu, avea să se schimbe.

— După cum te cunosc, chestia asta mi se pare extrem de improbabilă, a replicat Robinson. Și ce dacă s-o întâmpla să fii un pic distrată și — Doamne păzește! — să iei un B plus la ceva? Doar ai treabă să scrii Marele Roman American... *au*!

Tocmai îl plesnisem peste braț.

— Te rog. Cu toată școala și îngrijirea dragului de tata, n-am *deloc* timp pentru scris.

Tata a intrat într-o pasă foarte proastă acum câțiva ani și tot încearcă să iasă din ea cu ajutorul băuturii. Inutil să precizez, strategia asta nu dă rezultate prea bune.

— N-am putea să ne concentrăm asupra problemei curente? îl întreb.

— Care ar fi...?

— Că fug de-acasă, l-am completat.

Robinson a rămas cu gura căscată. Apropo, spre deosebire de subsemnata, el n-a purtat niciodată aparat dentar și are o dantură perfectă.

— Și, pentru cultura ta generală, o să vii cu mine, am adăugat.

doi

— Ai auzit, Ernie? a strigat Robinson.

I-aș fi spus că avea un ton de parcă ar fi fost vorba despre ceva epustuflant, dar nu m-ar mai fi lăsat să uit vreodată nici cuvântul ăsta de dicționar.

Evident că Ernie nu auzise nimic, nici măcar întrebarea lui Robinson. Așa că Robinson a împins deoparte gogoașa și s-a holbat la mine ca și cum nu m-ar mai fi văzut în viața lui. Nu se-ntâmplă prea des să-l pot surprinde, așa că am savurat momentul.

— Ai citit vreodată măcar ceva din cartea aia pe care ți-am dat-o, *Pe drum*[1]? l-am luat la rost.

De data asta, Robinson a luat o înfățișare rușinată.

— Am început-o...

Mi-am dat ochii peste cap. De-o veșnicie îi tot dau cărți lui Robinson și de-o veșnicie el îmi dă muzică de ascultat, dar din moment ce atenția lui e ușor de distras, iar iPod-ul meu e mort, de obicei cam aici se termină totul.

[1] *On the Road,* roman emblematic al generației beat, în care scriitorul american Jack Kerouac (1922–1969) povestește cum a călătorit împreună cu prietenii prin America.

— Ei bine, Sal — care în realitate nu e altul decât Jack Kerouac, autorul — și prietenii lui umblă prin toată țara și cunosc oameni țăcăniți și dansează prin bombe de cartier și se cațără pe munți și pariază la curse de cai. O să *facem* toate astea, Robinson. O să lăsăm în urmă cloaca asta și-o să pornim într-o călătorie epocală. Din Oregon până în New York City... cu opriri pe parcurs, evident.

Robinson mă privea clipind mărunt. *Tu cine ești?* întrebau clipirile lui.

Mi-am îndreptat spinarea.

— Mai întâi, mergem să vedem pădurile de sequoia, fiindcă sunt niște chestii de-a dreptul mistice. Pe urmă, dăm o raită prin San Francisco și prin Los Angeles. Apoi direcția est, spre Marile Dune de Nisip din Colorado. Urmează Detroit: *Orașul Motoarelor*[1], Robinson, ceea ce e cum nu se poate mai pe felia ta. Pe urmă, de vreme ce ești atât de dependent de viteză, o să ne dăm în Millennium Force[2], în

[1] Metropola Detroit, Michigan, a fost supranumită *Motor City* deoarece aici își au sediul importante companii auto precum Ford, Packard, Dodge sau Chrysler, precum și un celebru circuit stradal de Formula 1 (în perioada 1982–1988), ulterior mutat la Belle Isle (un parc național pe o insulă de pe fluviul Detroit) și inclus ca Mare Premiu în Campionatul Indy Car.

[2] Montagne-russe aflat în parcul de distracții Cedar Point, din Sandusky, Ohio. Inaugurat în anul 2000, pentru scurtă vreme a fost cel mai înalt și mai rapid din lume. Are o pantă ascendentă în lungime de 94 de metri, înclinată la 45 de grade, urmată de una descendentă, abruptă, de 95 de metri, două tuneluri, trei curbe înclinate și patru ridicături moderate. Viteza maximă atinsă e, în realitate, de 150 de kilometri pe oră.

Cedar Point. Merge, se zice, cu aproape două sute pe oră! O să ne ducem în Coney Island[1]. O să vedem Templul din Dendur[2] la Muzeul Metropolitan de Artă. O să facem orice și tot ce vrem!

Mi-am dat seama că suna a țicneală, așa că am scos harta mototolită, am întins-o pe masă și i-am arătat cum am conceput totul.

— Uite ruta noastră, i-am zis. Linia violetă suntem noi.

— Noi, a repetat el.

Era clar că avea nevoie de ceva timp ca să-i ajungă până în creier propunerea mea.

— *Noi.* Trebuie să mergi. Nu pot s-o fac fără tine.

Și era adevărul, din mai multe puncte de vedere decât puteam să recunosc față de el, sau chiar față de mine însămi.

Brusc, Robinson a început să râdă, și a râs atât de mult și de tare, încât m-am temut să nu fie modul lui de a spune *Nici gând, ce naiba, ființă complet demență care semeni cu Axi dar clar ești un soi de maniacă.*

— Dacă nu mergi, cine să-mi mai amintească să iau gogoașă la cafea? am continuat, nedorind să primesc din partea lui vreo vorbă sceptică, sarcastică, tăioasă. Doar *știi* că am un simț al orientării catastrofal. Dacă mă rătăcesc prin LA și mă găsesc scientologii, și dintr-odată încep să cred în

[1] Zonă rezidențială din sud-vestul Brooklynului, unde se află mai multe parcuri de distracții și o bine-cunoscută plajă.

[2] Templu egiptean clădit în jurul anului 15 î.Hr. de Petronius, guvernatorul roman al Egiptului, la cererea împăratului August și închinat lui Isis și Osiris. Începând din anul 1978, este expus în Metropolitan Museum of Art din New York.

Xenu[1] și în extratereștri? Dacă mă îmbăt în Las Vegas și mă mărit cu un necunoscut? Cine-o să-mi mai ardă ghionți în coaste când mă apuc să citez din Shakespeare? Cine-o să mă apere de toate astea? Nu poți să lași o fată de șaisprezece ani să bată țara dintr-un capăt în celălalt de una singură. Ar fi, cum să zic, o iresponsabilitate morală...

Robinson a ridicat o mână, chicotind încă.

— Iar eu poate că sunt un derbedeu, dau nu sunt *iresponsabil moral.*

În sfârșit, a zis și el ceva!

— Asta înseamnă că vii? l-am întrebat, ținându-mi respirația.

Robinson și-a ridicat privirea spre tavan. Mă tortura și știa asta. A întins mâna spre farfurie și a mușcat, gânditor, din scovergă.

— Păi, a zis.

— Păi, *ce*? am insistat, lovind din nou cu piciorul în tejgheaua barului.

Tare.

Și-a trecut mâna prin păr, care e închis la culoare și întotdeauna un pic lățos, chiar dacă tocmai și l-a tuns. Pe urmă, și-a întors fața spre mine și m-a privit cu ochii lui șireți.

— Păi, a zis, extrem de calm, ce naiba, da!

[1] Potrivit fondatorului Bisericii Scientologice, L. Ron Hubbard (1911–1986), Xenu ar fi fost dictatorul „Confederației Galactice", care, acum 75 de milioane de ani, și-a adus aici miliarde de locuitori, pe care i-a masacrat cu bombe cu hidrogen. Scientologii susțin că esențele acestei numeroase populații s-au păstrat și au o influență spirituală negativă asupra oamenilor.

partea întâi

1

Era 4:30 dimineața când m-am trezit și mi-am scos rucsacul de sub pat. Ultimele câteva seri mi le petrecusem îndesându-mi obsesiv lucrurile în el, apoi scoțându-le și vârându-le la loc, asigurându-mă că am exact ceea ce mi-e necesar și mai multe nu: vreo două schimburi de haine, săpunul magic al doctorului Bronner[1] (bun pentru „Ras-Șamponat-Masaj-Dantură-Săpunit-Baie", susține eticheta), și un briceag elvețian pe care l-am șterpelit din sertarul de la biroul tatei. O cameră foto. Și, evident, jurnalul meu, pe care-l port cu mine peste tot.

A, și mai bine de o mie cinci sute de dolari bani gheață, pentru că am fost cea mai bună babysitter din cartier de mai bine de cinci ani deja și am avut tarife în consecință.

Poate că a existat o parte din mine care a știut întotdeauna c-o s-o șterg. Adică, altfel de ce nu mi-am spart banii pe un iPad sau pe o rochie de bal Vera Wang, ca toate celelalte fete din clasa mea? Am harta Statelor Unite

[1] Dr. Bronner's Magic Soap, săpun lichid pe bază de ulei de măsline, produs de Emanuel H. Bronner (1908–1997). După moartea sa, afacerea a fost dusă mai departe de familie.

pe perete de o veșnicie și mă tot zgâiesc la ea, întrebându-mă cum o fi în Colorado, sau în Utah, sau în Michigan, sau în Tennessee.

Nu-mi vine să cred că mi-a luat atât de mult timp ca să-mi adun curajul necesar plecării. În definitiv, doar am văzut-o pe mama făcând asta. La șase luni după ce-a murit Carole Ann, sora mea mai mică, mama și-a șters ochii înroșiți de lacrimi și și-a luat tălpășița. S-a întors în Estul ei natal și, cel puțin din câte știu, n-a mai privit înapoi.

Poate că imboldul de a fugi de-acasă o fi genetic. Mama a făcut-o ca să evadeze din mâhnirea ei. Tata evadează cu ajutorul alcoolului. Acum, asta fac și eu... și mi se pare ciudat de *normal*. Într-un târziu. Aproape c-o pot ierta pe mama pentru c-a șters-o.

Mi-am pus pe mine hainele pentru călătorie și tenișii — luându-mi adio de la cizmele mele preferate — și mi-am săltat rucsacul pe umăr, fixându-mi strâns curelele. O să-mi lipsească apartamentul ăsta, orașul ăsta, *viața* asta, exact la fel cum unui fost deținut îi lipsește celula lui din închisoare; altfel spus: Nici. De. Cum.

L-am găsit pe tata dormind pe canapeaua aia urâtă din living. Altădată avea floricele roz drăguțe pe ea, însă acum ele au ajuns maro-portocalii, ca și cum până și plantele din pânză s-ar putea ofili, neglijate fiind, în apartamentul nostru. Am trecut chiar pe lângă el și m-am strecurat spre ieșirea din față.

Tata a scos un mic sforăit prin somn, dar în rest nici nu s-a clintit măcar. În ultimii câțiva ani, s-a cam obișnuit să plece lumea. Mai are cu adevărat importanță dacă încă unul dintre membrii familiei Moore îl părăsește?

Ajungând pe hol, totuși, m-am oprit. M-am gândit la el, cum o să se trezească și-o să-și târșâie picioarele până în bucătărie, ca să-și prepare cafeaua. O să vadă cât de curată am lăsat-o și-o să-mi fie de-a dreptul recunoscător, poate chiar o să se hotărască să se întoarcă mai devreme de la serviciu și să gătească pentru o cină în familie (sau o cină în ce-a-mai-rămas-din-familie). După care o să m-aștepte la masă, așa cum l-am așteptat eu în atâtea seri, până când s-a răcit mâncarea.

În cele din urmă, o să-i pice fisa: eu am plecat.

O durere surdă a început să mi se răspândească prin piept. M-am întors și am intrat la loc.

Tata era cu fața în sus, cu gura puțin întredeschisă, respirând, și cu pantofii încă în picioare. Am întins o mână și l-am atins ușurel pe umăr.

Nu era un tată chiar atât de rău, la urma urmei. Avea bani pentru chirie și pentru cumpărături, chiar dacă de astea din urmă eu eram cea care se ocupa de obicei. Când stăteam de vorbă, ceea ce nu se întâmpla prea des, îmi punea întrebări despre școală și despre prietenii mei. Eu îi spuneam mereu că totul e minunat, fiindcă îl iubeam îndeajuns ca să-l mint. Făcea și el tot ce putea, deși acest tot nu era cine știe ce.

Am scris vreo opt sute de ciorne pentru biletul de rămas-bun. Varianta rugătoare: *Te rog, încearcă să mă înțelegi, tată, pur și simplu e un lucru pe care trebuie să-l fac.* Cea măgulitoare: *Dragostea și grija ta față de mine, tată, sunt cele care-mi dau puterea de a face această călătorie.* Cea literară: *Așa cum scria marele dramaturg irlandez George Bernard Shaw, „Viața nu înseamnă să te descoperi. Viața*

înseamnă să te creezi." Iar eu vreau să plec ca să mă creez, tată. Cea iritată: *Nu-ți bate capul pentru mine, sunt obișnuită să am grijă de mine însămi. În definitiv, asta tot fac de când a plecat mama.* Până la urmă, totuși, niciuna dintre variante nu mi s-a părut corespunzătoare, așa că le-am aruncat pe toate la gunoi.

M-am aplecat mai aproape de el. Am simțit miros de bere și de transpirație și de after-shave Old Spice.

— Of, tată, am zis în șoaptă.

Poate că o foarte mică parte din mine spera că el ar putea să se trezească și să mă oprească. O mică și nevolnică parte, care nu-și dorea decât să fiu din nou fetița a cărei familie să nu fie afectată și destrămată. Dar *asta* n-avea cum să se întâmple, nu-i așa?

Așa că m-am aplecat și mai mult și mi-am sărutat tatăl pe obraz. Iar apoi l-am părăsit de-a binelea.

2

ROBINSON MĂ AȘTEPTA ÎN SEPAREUL DIN SPATE AL birtului cu program non-stop de pe Klamath Avenue, la două cvartale de stația autobuzului. Lângă el era un rucsac care arăta de parcă l-ar fi cumpărat de la un vagabond blatist pe trenuri cu doi bani și-un copan de pui, iar fața lui îmi amintea de un câine de pază care doarme cu un ochi deschis. M-a privit prin aburul care se înălța din cana de cafea.

— Am comandat plăcintă, m-a anunțat el.

Ca la un semnal, a apărut chelnerița și a pus pe masă o farfurie unsuroasă, pe care se afla o plăcintă cu afine, și două furculițe.

— Devreme v-ați mai trezit, ne-a zis ea.

Încă nu se luminase. Nici măcar păsările nu se treziseră.

— Suntem vampiri, de fapt, i-a răspuns Robinson. Luăm doar o gustărică înainte de culcare. Și-a mijit ochii spre ecusonul ei, după care i-a adresat zâmbetul lui enorm, superb. Să nu ne dai de gol, bine, Tiffany? Nu-mi trebuie o țepușă în inimă. N-am decât cinci sute de ani: sunt *mult* prea tânăr și fermecător ca să mor.

Ea a izbucnit în râs și s-a întors spre mine.

— Mare crai mai e iubitul tău, mi-a zis.

— A, dar nu e iubitul meu, m-am grăbit să-i răspund.

Replica lui Robinson a venit aproape la fel de repede.

— M-a rugat să ies cu ea, dar am refuzat-o.

I-am ars un șut pe sub masă, făcându-l să țipe.

— Minte, i-am explicat fetei. E taman invers.

— Voi doi sunteți de comedie, a exclamat Tiffany. Nu era cu mult mai mare decât noi, dar clătina din cap ca în fața unor copii prostuți. Ar trebui să mergeți cu spectacolul vostru în turneu, a adăugat.

— Crede-mă, așa o să facem, i-a răspuns Robinson, luând o îmbucătură zdravănă de plăcintă.

A împins farfuria spre mine, însă eu am scuturat din cap. Nu puteam să mănânc. Izbutisem să-mi țin în frâu emoțiile, însă acum nu mă mai încăpea pielea de agitație. Când am mai făcut eu ceva atât de nebunesc, de monumental? Nici măcar n-am încălcat vreodată ora limită de întoarcere acasă.

— Grăbește-te cu plăcinta aia, i-am zis. Autobuzul pentru Eureka pleacă peste trei sferturi de oră.

Robinson s-a oprit din mestecat și s-a holbat la mine.

— Poftim?

— Auto-*buuuuuzul*, am repetat, lungind cuvântul. Știi, ăla în care ne suim noi? Așadar, nu s-ar putea să plecăm naibii de-aici odată?

Robinson a explodat în hohote de râs, iar eu m-am gândit dacă n-ar fi cazul să-i mai trag un șut, fiindcă nu trebuie să fii geniu ca să-ți dai seama de diferența între a râde *cu* tine și a râde *de* tine.

— Ce e atât de amuzant?

S-a aplecat în față și și-a pus mâinile peste ale mele.

— Axi, Axi, Axi, a zis, clătinând din cap. Asta e călătoria vieții. Doar *nu* vrei s-o facem într-un autocar Greyhound.

— Ce? Dar cine conduce expediția asta, la urma urmei? l-am luat la rost. Și ce-i atât de rău în mersul cu autocarul?

— *Totul* e rău în mersul cu autocarul, a replicat Robinson, oftând. Dar o să-ți dau câteva lămuriri concrete, ca să nu mă mai privești așa cu ochii ăștia albaștri. E călătoria *noastră*, Axi, și nu vreau s-o împart cu unul care tocmai a ieșit din pușcărie și cu o babă care insistă să-mi arate poze cu nepoții, mi-a explicat, îndreptându-și furculița spre mine. Plus că autocarul e, în esență, un uriaș vas Petri pentru cultura bacteriilor, și-ți mănâncă mult prea mult timp, indiferent unde-ai vrea să ajungi. Astea sunt argumentele suplimentare pentru tine.

Mi-am azvârlit brațele spre tavan, enervată.

— Ultima oară când am verificat, n-am observat să deținem vreun avion personal, Robinson.

— Cine-a pomenit despre avion? O să luăm o mașină, fraiero, a replicat el, lăsându-se pe spate și împreunându-și palmele la ceafă, pe deplin calm și nonșalant. Și am spus bine că *luăm*, a adăugat.

3

— Ce faci? am șuierat către Robinson când l-am văzut că pornește înainte pe una dintre străzile lăturalnice din apropiere.

Picioarele lui sunt cam de două ori mai lungi ca ale mele, așa că eram nevoită să merg în pas alergător ca să mă țin după el.

Când am ajuns la o intersecție, l-am apucat de braț și l-am răsucit cu fața spre mine. Ochi în ochi. Derbedeul cu Domnișoara Puritană.

— Ai vorbit serios cu chestia aia? l-am întrebat. Spune-mi că n-ai vorbit serios.

— Tu ocupă-te de traseu, mi-a răspuns, zâmbind. Lasă-mă pe mine să mă ocup de mijloace.

— Robinson...

S-a smuls din strânsoarea mea și mi-a cuprins umerii cu brațul, în stil frate mai mare.

— Tu acum potolește-te, FC, iar eu o să-ți ofer o mică lecție despre alegerea vehiculelor.

— O lecție despre *ce*? Și nu-mi mai zice așa!

Asta vine de la Fată Cuminte și mă scoate din minți de-a binelea când îl aud.

Robinson mi-a arătat o mașină aflată chiar în fața noastră.

— Uite, vezi, ăsta e un Jaguar. Un automobil frumos. Dar e un XJ6, iar modelul ăsta are o problemă la filtrele pentru combustibil. Nu se poate să furi o mașină care pierde benzină, Axi, pentru că riști să ia foc, și dacă nu mori în flăcări, ei bine, în mod cert ajungi la pușcărie pentru furt de mașini.

Am mai mers puțin și mi-a arătat o dubiță verde.

— Dodge Grand Caravan e o mașină spațioasă și de nădejde, dar noi suntem aventurieri, nu mămici de fotbaliști.

M-am hotărât să mă prefac că totul e numai o joacă.

— Bun, dar despre asta ce zici?

A urmărit cu privirea direcția în care arătam cu degetul și a luat o înfățișare meditativă.

— Toyota Matrix. Mda, e categoric o variantă bună. Numai că eu caut ceva cu un pic mai mult stil.

Între timp, soarele începuse să se ivească la orizont, iar păsările se ridicaseră pe cer și acum fleșcăreau între ele. În timp ce mergeam împreună cu Robinson pe străzile pline de verdeață, simțeam cum se trezește cartierul. Și dacă iese vreunul să-și ia ziarul și dă cu ochii de noi, doi vagabonzi, examinând în mod suspect mașinile vecinilor?

— Haide, Robinson, i-am zis. Să plecăm odată de-aici.

Încă speram c-o să ajungem la autobuz. Mai aveam zece minute.

— Vreau doar să fie ceva perfect, mi-a explicat el.

În clipa aia, am zărit cu coada ochiului un fulger.

Era maroniu și iute și se îndrepta spre noi. Am scăpat un icnet și am întins mâna spre Robinson. A început să râdă și m-a tras spre el.

— Hopa, Axi, vino-ți în fire. Nu e decât un câine.

Inima îmi bubuia deja.

— Mda, văd și eu... acum.

Acum puteam, de asemenea, să văd că nu prea părea să fie nici un câine periculos. Era unul mic, cu blana încâlcită, lățoasă. Fără zgardă, fără plăcuță de identificare. Am făcut un pas înainte, cu mâna întinsă în față, iar câinele a tresărit. Mi-a întors spatele și s-a dus direct spre Robinson (evident), apoi a început să-i lingă mâna. După care afurisitul s-a așezat la picioarele lui, iar Robinson s-a lăsat în genunchi ca să-l mângâie.

— Robinson, am zis, începând să-mi pierd răbdarea, autocar Greyhound sau mașină furată, acum e momentul.

N-a părut să mă audă. Degetele lui lungi, grațioase, trăgeau ușor de urechile câinelui, care imediat s-a rostogolit pe o parte. Când Robinson l-a mângâiat pe burtă, picioarele animalului au tresăltat, iar limba roz i-a ieșit din botișor într-un extaz canin total.

— Ce băiețel cuminte ești tu, i-a zis Robinson, cu blândețe. Al cui ești?

Chiar dacă animalul n-avea cum să vorbească, știam amândoi răspunsul. Era costeliv și avea blana plină de noroi. Pe spinare i se vedea un petic de piele dezgolită. Cățelul ăsta era al nimănui.

— Mi-ar plăcea să poți veni cu noi, a zis Robinson. Dar avem un drum lung de străbătut și nu cred că te-ar râcâi plăcerea.

Câinele l-a privit parcă vrând să-i spună că ar râcâi el oriunde pe lumea asta, atât timp cât ar însemna și alte mângâieri din partea lui Robinson. Dar atunci când fugi de fosta ta viață și nu iei cu tine nimic din ce nu-ți trebuie neapărat, un câine maidanez se încadrează în categoria Deloc Necesar.

— Dăruiește-i puțină iubire, Axi, m-a îndemnat Robinson.

M-am aplecat și mi-am înfipt degetele în blana murdară a cățelului, așa cum l-am văzut procedând pe Robinson, iar când mi-am plimbat degetele pe pieptul lui, i-am simțit tresăririle iuți ale inimii, emoția de a-și fi găsit o familie, pe cineva care să țină la el.

Bietul cățel, mi-am zis în sinea mea. Într-un fel, știam exact ce simte. Nu avea pe nimeni și era captiv acolo.

Însă noi nu eram. Nu mai eram.

— Noi plecăm, amice. Îmi pare rău, i-am zis. Pur și simplu, trebuie să plecăm.

E de-a dreptul ciudat, dar, dintr-un motiv oarecare, acest rămas-bun m-a durut aproape la fel de mult ca și cel pe care i l-am șoptit tatălui meu.

4

I-AM LĂSAT CĂȚELULUI O FÂȘIE DE PASTRAMĂ DE VITĂ din proviziile lui Robinson, după care am pornit spre capătul cvartalului, unde partenerul meu s-a oprit brusc.

— Uite-o, a șoptit, cu o veritabilă venerație în glas.

M-a apucat de mână și am traversat în grabă intersecția.

— Uite-o, *ce*? l-am întrebat, dar evident că nu mi-a răspuns.

Dacă așa mergeau lucrurile, atunci devenea necesar să avem o mică discuție; pentru că nu-mi doream un tovarăș de călătorie care să fie atent la 50 la sută din ce-mi iese mie pe gură. Dac-aș fi vrut să fiu ignorată, aș fi putut pur și simplu să rămân în Klamath Falls, cu colegii mei idioți de la școală și cu tatăl meu alcoolic.

— Iată răspunsul, a zis în sfârșit Robinson, scoțând un suspin atât de adânc, încât ai fi crezut că tocmai s-a îndrăgostit.

S-a întors spre mine și s-a aplecat într-o plecăciune exagerată, făcând un gest larg cu brațul ca un valet din cine știe ce restaurant de super-fițe (genul de local care nu există în K-Falls).

— Alexandra, milady, caleașca vă așteaptă, mi-a zis, cu un rânjet nestăpânit.

Mi-am dat ochii peste cap spre el, așa cum fac totdeauna când se dedă la maimuțăreala asta fals-englezească pronunțându-mi prenumele întreg.

Iar apoi mi-am dat ochii peste cap încă o dată: așa-zisa mea caleașcă, după cum am văzut, era în realitate o *motocicletă*. Un Harley-Davidson mare și negru, cu flancuri albe la cauciucuri și metri întregi de crom strălucitor, și două genți negre din piele în laterale, împodobite cu inele din argint. Mai avea câte un ciucure atârnat de ambele coarne ale ghidonului și două locuri tapițate. Sclipea de parcă ar fi fost luată direct de pe un piedestal din showroom.

Robinson era lângă mine, șoptind în ceva care părea să fie o limbă străină.

— Doi arbori cu came și doi cilindri în V de nouăzeci și șase, a zis, apoi ceva despre „control electronic al admisiei și transmisie cu șase viteze", după care o grămadă de alte lucruri pe care nu le-am înțeles.

Era o motocicletă formidabilă, până și eu puteam să-mi dau seama de asta, eu, care cu greu pot să deosebesc o motocicletă de teren de un Ducati.

— Minunat, am zis, privindu-mi ceasul. Dar *chiar* ar fi cazul s-o luăm din loc.

Și abia atunci am remarcat că Robinson se apleca spre chestia aia, cu o șurubelniță în mână.

— Ți-ai ieșit din *minți*? i-am șuierat.

Însă Robinson nu mi-a răspuns. Din nou.

Avea de gând să *șunteze* chestia aia. *Mama mă*...

M-am repezit de cealaltă parte a străzii și m-am făcut ghem între două mașini. Adrenalina îmi gonea prin vene și am închis ochii strâns.

Nu se poate să se-ntâmple una ca asta, mi-am zis. Nu se poate ca el chiar să pornească motorul chestiei ăleia, nu se poate ca expediția noastră să înceapă așa.

Eu plănuisem totul, dar nu semăna deloc cu ce vedeam acum.

Deodată, urletul unui motor a sfâșiat tăcerea dimineții. Am deschis ochii și, în secunda imediat următoare, picioarele lui Robinson mi-au apărut în câmpul vizual, de-o parte și de cealaltă a Harley-ului.

Încălcăm legea! ar fi trebuit să țip. Însă mintea mea pur și simplu nu putea să înțeleagă schimbarea asta din plan. N-am putut să spun absolut nimic. Doar am gândit: *Uite-l că fuge în cizme de cowboy! E cât se poate de nepractic!* După care: *Eu de ce nu mi le-oi fi luat pe-ale mele?*

— Hai sus, Axi, a urlat Robinson. Haide!

Eu parcă prinsesem rădăcini în locul ăla, cu o strânsoare de neliniște în piept. Aveam să fac un atac de cord chiar aici, pe Cedar Street, între o camionetă și un Volvo cu un abțibild pe bara de protecție pe care scria CEALALTĂ MAȘINĂ A MEA E O MĂTURĂ. Pân-aici mi-a fost, cu marea mea evadare!

Însă deodată Robinson s-a aplecat și m-a tras în sus, iar următorul lucru de care am fost conștientă e că stăteam în spatele lui pe mașinăria care zvâcnea, în timp ce ambala motorul.

— Prinde-te cu brațele de mine, a urlat el.

Eram așa de îngrozită, încât am făcut ce mi-a zis.

— Și-acum, ține-te bine!

A băgat în viteză și am luat-o din loc, cu motorul bubuindu-mi în timpane. Probabil că tata avea să se trezească, pe canapeaua lui, și să se întrebe dacă nu cumva auzise huruitul unei furtuni de vară timpurie.

Am trecut ca vântul pe lângă Safeway[1], pe lângă terenul de fotbal american al liceului, pe lângă taverna Reel 'Em Inn, unde în fiecare seară de vineri tata își făcea perfuzii cu Budweiser, și pe lângă restaurantul „mexican" (unde se pune parmezan peste burritos).

Mda, Klamath Falls. Un loc de genul celor care arată mai bine privite în oglinda retrovizoare.

Văzându-l cum trece fulgerător pe lângă mine, simțind năvala vântului în față, dintr-odată nu mi-a mai păsat dacă trezesc chiar și întregul oraș împuțit.

Înghițiți-mi praful! îmi venea să strig.

Robinson a scos un chiuit vesel.

Reușiserăm. Eram liberi.

[1] Lanț de supermarketuri, al doilea ca mărime din America de Nord și Centrală, cu aproape 1 700 de magazine răspândite în vestul și în centrul S.U.A., nord-vestul Mexicului și vestul Canadei.

5

NU SEMĂNA CÂTUȘI DE PUȚIN CU MOPEDUL PE CARE-L călărisem odată. Nu semăna câtuși de puțin cu orice simțisem până atunci. Încă nu ajunseserăm nici măcar pe șosea, însă deja mă simțeam de parcă zburam.

Deodată, peste urletul motorului, am auzit vocea lui Robinson.

— „Nu vreau să fiu gâdilat, prefer să-mi iau motorul la alergat!"

Era un vechi cântec de-al lui Arlo Guthrie[1]. Știam cuvintele, fiindcă tata obișnuia să mi-l cânte când eram mică.

— „Și nu vreau să mooooor, vreau doar să umblu pe moto... oor."

I-am ținut isonul, chiar dacă nu sunt în stare să urmez o linie melodică nici dac-ar fi să-mi salvez viața.

Robinson a virat nonșalant pe lângă șirurile de magazine de la periferia orașului. Acum, fluiera (pentru că,

[1] „The Motorcycle Song", cântec de pe albumul *Alice's Restaurant* al lui Arlo Davy Guthrie (n. 1947), muzician american, unul dintre exponenții folkului protestatar, fiul legendarului Woody Guthrie (1912–1967).

dacă vreodată îți vine în gând să-ți faci praf corzile vocale, încearcă să cânți îndeajuns de tare încât să fii auzit peste zgomotul unui Harley). Se comporta de parcă n-ar fi mare scofală să-ți iei valea pe o motocicletă furată.

Dumnezeule, oare ce credeam noi că facem? Era vorba să plecăm cu un autobuz, și în loc de asta eram pe o motocicletă furată, care costă mai mult decât câștigă tata în doi ani. Fuga de-acasă era una, însă jaful o ridica la un alt nivel. Dintr-odată, n-am putut înceta să-mi imaginez dezamăgirea de pe chipul tatei din clipa în care îmi va depune cauțiunea, sau titlul din *Herald and News*, ziarul din Klamath Falls — FATA CUMINTE DEVENITĂ REA — lângă un instantaneu deloc măgulitor cu mutra mea, care să-mi decoloreze ochii albaștri și tenul palid.

M-am străduit să nu-mi imaginez că la fiecare cotitură pândește câte un polițist, în timp ce ne continuam drumul la sud de Klamath Falls Country Club, unde obișnuia să se ducă mama ca să bea câte un gin fizz în serile de poker pentru doamne. Și m-am cam speriat când am fost chiar salutați de un alt motociclist care se ducea spre oraș. În timp ce trecea, motociclistul și-a lăsat brațul în jos, cu două degete îndreptate spre asfalt, iar Robinson i-a imitat gestul.

— Nu-ți mai lua mâinile de pe ghidon! am urlat la el. Niciodată!

— Dar e salutul posesorilor de Harley! a zbierat Robinson.

— *Și?*

— Și e nepoliticos să nu răspunzi la el!

Desigur, bunele maniere sunt inutile atunci când zaci pe spate în fundul unui șanț... Nu i-am mai spus și asta

lui Robinson, totuși, pentru că, trebuie să recunosc, conducea motocicleta ca și cum ar mai fi făcut-o de o mie de ori până acum. Oare chiar o făcuse? Nu ai nevoie de un permis special ca să conduci motocicleta? Și cum rămâne cu șuntatul? Mie mi-ar fi trebuit mult timp până să-mi dau seama cum se pornește o motocicletă cu cheia. Mda, aveam vreo câteva lucruri de discutat, eu și cu Robinson.

În timp ce treceam de Home Depot și Cumperi-azi-plătești-peste-trei-luni al lui Eddie, Robinson a strigat ceva, dar urletul motorului i-a înghițit cuvintele. Cred că a fost ceva de genul „Ești gata?" Nu-mi dădeam seama la ce se referea, dar indiferent ce-ar fi fost, probabil că eu *nu* eram gata. Pe urmă am observat că limita de viteză mergea până la 90, iar Robinson călca pe accelerație.

Poate c-o părea evident, dar faza la mersul pe motocicletă e că nu există nimic între tine și univers. (Sau între tine și asfaltul dur.) Vântul îți urlă în urechi. Soarele îți bate în ochi ca un proiector cu halogen. Nu ai parbriz. Nu ai centură de siguranță. Acum mergeam cu 105, și micul ac alb se tot deplasa spre dreapta. Mi-am strâns și mai mult brațele în jurul mijlocului lui Robinson.

— Ce faci? am urlat.

130, și urletul vântului mi-a înghițit țipetele.

145, și lacrimile au început să-mi șiroiască din ochi, chiar și dincolo de ochelarii de soare. M-am agățat de Robinson, să-mi salvez viața.

160, și la fel de bine puteam să fi călătorit într-o rachetă ce săgeta prin stratosferă.

Adrenalina ne curgea prin vene ca un foc lichid. Eram surescitați. Periculoși. Motocicleta tremura și câștiga chiar

și mai mult în viteză, iar vântul era ca mâna necruțătoare a unui uriaș care încerca să mă împingă înapoi de pe locul meu.

Întreaga mea viață mi-a trecut fulgerător prin fața ochilor: mica, trista mea viață.

Pagubă-n ciuperci!

Teama era electrizantă. Era înfricoșătoare și uluitoare, și dacă înainte crezusem c-o să fac un atac de cord, *categoric* aveam unul acum.

Și adoram total, amețitor, tulburător de mult fiecare clipă.

În momentele astea efemere, mi-am lepădat reputația de fată cuminte dintr-un orășel mărunt ca pe un pulover urât și am aruncat-o în flăcările din emblema Harley-ului. Eram fugari. Proscriși. Eu și cu Robinson. Robinson și cu mine.

Iar dacă era să murim într-un cumplit accident... ei bine, muream fericiți, nu-i așa?

6

NUMAI CĂ, DATORITĂ FIE NOROCULUI, FIE DESTINULUI, fie talentului la condus al lui Robinson, n-am murit. Am gonit ore în șir de-a lungul unor drumuri lăturalnice șerpuite, până când am simțit că mă mulez pe spinarea lui Robinson. Ca și cum aș fi devenit un fel de lipitoare-fată uriașă, pe care avea să fie nevoit s-o desprindă cu șurubelnița aia a lui.

La ora prânzului, ne-am oprit, în fine, în orașul Mount Shasta, din California. Era îndesat în versantul inferior al unui munte, un gigantic pisc brăzdat de zăpadă despre care se presupune că ar fi un soi de centru de energie cosmică.

Mda, m-ați auzit bine.

Dacă e să credeți în legendele locale, e căminul unei străvechi rase de supraoameni numiți lemurieni, care trăiesc în tuneluri subterane, dar ies din când în când la suprafață, înalți de peste doi metri și înveșmântați în robe albe. Cu alte cuvinte, Mount Shasta e total diferit de Klamath Falls, care e capitala mondială a monotoniei și căminul unor tipi cu nume precum Critter sau Duke[1].

[1] În traducere, *creatură*, respectiv *duce*.

De asemenea, se zice că pe muntele Shasta ar fi aterizat OZN-uri. Iar ăsta nu e decât vârful aisbergului bizareriilor.

Până și zâmbitorul angajat al benzinăriei Shell purta un uriaș cristal de ametist la gât, iar pe tricou avea o diagramă chakra.

Robinson i-a întors tipului zâmbetul extatic, dar al lui nu provenea din radiațiile energiei cosmice ale muntelui Shasta. Provenea de la Harley. Și-a compus o poză afectată, cu o mână pe rezervorul de benzină, un deget mare vârât în gaica de la curea, și mi-a oferit un rânjet infatuat de Hollywood.

— Sunt James Dean, sau ce? *Rebel fără cauză*?

L-am privit cu ochii mijiți. Cu toate că n-aș recunoaște-o niciodată, Robinson cam arată ca un posibil star de cinema. Sigur, e un pic spre categoria slăbănogilor, dar cu fața asta a lui? Locul ei e pe un poster prins cu piuneze pe peretele camerei unei adolescente.

— James Dean a murit într-un accident de mașină. Știi, din cauză că *gonea*, i-am zis.

Picioarele îmi tremurau în asemenea hal, încât abia mai puteam să stau pe ele. Huruitul asurzitor al motorului mi se strecurase în oase.

— N-am gonit decât o dată, m-a contrazis Robinson. Trebuia să văd ce poate să facă băiatul ăsta rău.

— O dată a fost mai mult decât suficient, am ripostat, străduindu-mă ca tonul să-mi sune aspru.

Îmi plăcuse la nebunie, sigur. Pentru că, *o, Dumnezeule*, simțisem că zbor. Dar în același timp eram destul de convinsă că — la fel ca în cazul zborului cu parapanta sau

al săritului din avion — să mergi cu 180 la oră pe o Harley furată e genul de lucruri pe care ai nevoie să le faci numai o dată în viață.

Robinson a intrat în benzinărie ca să plătească și a ieșit de acolo cu două Vitaminwaters[1] și un Slim Jim[2], ceea ce, dacă vreți să-mi aflați părerea, e ca și cum ai mânca furtun pentru grădină cu aromă de pepperoni. Numai că Robinson adoră mâncărurile oribile de când îl știu.

Am pornit într-o mică plimbare prin centrul orașului. Am întâlnit un tip purtând un panou-sandviș pe care scria: EȘTI MÂNTUIT? Însă, în locul unei imagini cu Iisus sau cu îngeri, era desenat un extraterestru cu pielea verde care făcea semnul păcii cu două degete ridicate. Robinson s-a oprit ca să stea de vorbă cu tipul. Evident.

M-am repezit într-un magazin cu produse bio în care mirosea a paciuli și a drojdie alimentară și am cumpărat ceva legume pentru cină. Când am ieșit, l-am găsit pe Robinson citind un fluturaș primit de la tip.

— Am putea să mergem într-o expediție spirituală, mi-a zis. Să ne cunoaștem Strămoșii Stelari.

— Nici gând, Derbedeule, am replicat, smulgându-i hârtiuța din mână și azvârlind-o într-un coș de gunoi. Oricât de fascinant ar suna, mi-am consumat luni de zile ca să plănuiesc călătoria asta și, din câte știu, conversațiile intime cu așa-numiții Strămoși Stelari nu figurau pe lista activităților necesare.

[1] Apă minerală cu diverse arome de fructe sau de ceai.

[2] Snack sub formă de cârnat uscat, preparat din carne de vită și de pasăre dezosată mecanic.

— Păi, nici furtul unei motociclete nu figura, și uite cât de bine a ieșit.

Părea să fie destul de mândru de el pentru riposta asta.

— OK, în regulă, am încuviințat. Până acum a fost grozav. Dar nu putem să traversăm țara pe o motocicletă furată. În primul rând, că ne-ar prinde. Și, în al doilea, nu cred că m-ar ține fundul.

Robinson a izbucnit în râs.

— Tu chiar pari să fii cam enervată acum. Așa e?

— Nu, am mințit eu. Însă data viitoare *eu* aleg mijlocul de transport.

— Of, Axi..., a început el.

— Nu vreau ca expediția asta să se transforme într-o imensă greșeală, bine? l-am întrerupt eu. Nu mă interesează sejururile în închisoare.

Robinson s-a aplecat și a luat un glob din sticlă rotitor de pe standul din fața magazinului cu suveniruri Legături de Suflet și mi l-a fluturat prin fața ochilor.

— Prin tot ceea ce e cosmic și bizar și minunat, îți izgonesc toate îndoielile din minte! Apoi a aruncat o privire spre eticheta cu prețul. Numai cinci nouăzeci și cinci. Chilipir!

S-a repezit în magazin și, după câteva clipe, s-a întors cu globul, adăpostit într-un săculeț din catifea purpurie. Mi l-a pus în mâini.

— E un obiect magic, mi-a zis. O să te împiedice să te mai enervezi vreodată pe mine.

— Nu conta pe asta, am replicat sec, dar nu m-am putut abține să zâmbesc. Mersi. E chiar drăguț.

— Axi, mi-a zis Robinson, pe un ton mai scăzut acum. Dacă expediția asta e o greșeală, atunci e cea mai bună greșeală din câte o să facem vreodată.

Și, nu știu cum, după felul în care m-a privit el atunci, mi-am dat seama că are dreptate.

7

CÂND NE-AM OPRIT ÎNTR-UN LOC PENTRU CAMPING din Humboldt Redwoods State Park, mergeam deja de șapte ore. Robinson alesese doar drumurile secundare, iar eu nu protestasem. Frica mea de a ne pomeni trași pe dreapta de polițiști aflați în căutarea unui Harley negru cu număr de Oregon nu dispăruse în totalitate, însă mă gândeam la ea din ce în ce mai puțin pe măsură ce ne depărtam tot mai mult de casă.

Soarele coborâse mult la orizont când am intrat în parc și a dispărut cu desăvârșire în timp ce pătrundeam pe sub bolta înverzită a arborilor. Robinson a scos un ușor fluierat când ne-am văzut înconjurați de umbre.

Sequoia uriași și bătrâni. Cum aș putea încerca măcar să-i descriu? Tronau deasupra noastră, întunecați, și păreau *vii*. Nu vii precum arborii normali, ci vii, ca și cum ar avea suflete. Ca și cum ar fi niște vietăți străvechi, înțelepte, privind doar cu cea mai vagă undă de interes cum se plimbă pe sub ei doi adolescenți istoviți de drum. Aerul era rece și ușor umed, iar tăcerea, profundă. Mă simțeam ca într-o catedrală.

— Acum înțeleg de-a binelea toată chestia aia cu druizii, a comentat Robinson în șoaptă.

— Eu cred că druizii venerau de fapt stejarii, am remarcat eu. Nu aveau sequoia în vechea Irlandă.

— Bine că ești tu deșteaptă, a replicat Robinson, înghiontindu-mă.

Mi-am lipit palma de scoarța aspră, rece, a unui trunchi de copac.

— Seninătate maiestuoasă, am rostit încet, analizând senzația pe care mi-o lăsa pronunțarea cuvintelor.

Un pic cam pretențioase: n-aș scrie așa ceva în jurnalul meu. Dar au existat scriitori *adevărați* care au văzut arbori de sequoia ca ăștia și pot să fur de la ei, nu-i așa?

— Nu sunt ca oricare alți arbori cunoscuți de noi, sunt ambasadori din alte vremuri, am zis.

— Hî? s-a mirat Robinson.

— John Steinbeck a scris asta, în *Călătorii cu Charley*.

A oftat adânc.

— Altă carte pe care mi-ai dat-o...

— Și pe care n-ai citit-o.

Altădată, Robinson se prefăcea că se simte vinovat de ignorarea stivelor de cărți pe care i le împrumutam, dar până la urmă a încetat să-și mai bată capul cu asta.

— Credeam că era vorba să citesc mai întâi *La Est de Eden*, a zis.

— Anunță-mă când ajungi la ea, am răspuns. N-o să stau cu sufletul la gură.

— Păi, să mă anunți și tu când o să asculți CD-ul ăla al lui Will Oldham pe care ți l-am dat.

— Mi l-am copiat pe iPod, dar, după cum știi, mi s-a stricat, am precizat eu. În schimb, ochii tăi funcționează foarte bine.

Ne-am găsit până la urmă locul pentru cort, un mic luminiș înconjurat de un cerc de arbori, cu o băncuță pentru picnic, o groapă pentru foc și o cișmea cu apă rece și limpede. Mi-am scos cortul din rucsac. E un miracol al ingineriei, de un verde închis: îndeajuns de mare încât să încapă în el două persoane cu sacii lor de dormit, dar cântărind mai puțin de o jumătate de kilogram și, pliat, încape într-o pungă de dimensiunile unei franzele Wonder Bread. Robinson l-a măsurat din ochi, impresionat.

— Fii atent cum îl montez, l-am instruit. Pentru că mâine-seară o să fie în sarcina ta.

— Eu credeam că e sarcina femeii să țină casa, iar a bărbatului, să vâneze pentru hrană, a replicat el, zâmbind șiret.

— Ai de gând să omori vreun elan cu șurubelnița aia a ta? l-am întrebat, pufnind. Îți doresc succes.

— Eu mă gândisem mai degrabă la ceva de genul unei veverițe, a zis el, dar până și ideea asta era caraghioasă, fiindcă Robinson n-ar face în ruptul capului rău vreunei ființe.

Cum să zic, băiatul ăsta trebuie să strângă din dinți ca să omoare un țânțar.

Am scos legumele cumpărate, plus o bucată de Gouda învechită și o pungă cu lavaș, acea azimă subțire care-mi place la nebunie și pe care nu pot s-o găsesc în Klamath Falls din cauză că, se pare, ar fi prea *exotică*.

— Măi, măi, măi, a comentat Robinson, privindu-mă cum înfig ciuperci și ardei pe bețele pe care le jupuisem de coajă. Cred că te-ai descurca foarte bine la *Supraviețuitorul.*

Mi-am dat ochii peste cap spre el.

— Eu am plătit pentru chestiile astea, Robinson. N-am umblat să șterpelesc ardei verzi și brânză. Tu ce faci, strângi ceva vreascuri pentru foc, sau ce?

— N-ai putut să cumperi și lemne pentru foc? a întrebat el, dar tot a pornit agale, îndatoritor, prin hățișuri, ca să caute ceva de ars.

În scurt timp, aveam un foc frumușel și ne frigeam chebapurile deasupra flăcărilor tremurătoare. Eu mi-am îndesat felii de brânză între bucăți de lavaș, le-am înfășurat în folie de aluminiu și le-am pus lângă foc, lăsându-le până când s-a topit brânza. Când totul a fost gata, ne-am rezemat de un trunchi prăbușit, acoperit de un mușchi verde și elastic, oferindu-ne astfel un spătar surprinzător de confortabil. N-aveam farfurii, iar legumele erau un pic arse pe alocuri, dar tot a fost cea mai bună cină din viața mea. A avut gust de libertate.

Robinson mi-a făcut complimente pentru talentele mele culinare, dar după mai puțin de o oră îmi scotocea prin rucsac după niște *junk food*, pretinzând că suferă din cauza unei supradoze de vitamine.

— Ce altceva mai ai aici? m-a întrebat. Știu că ascunzi de mine niște Fritos sau altceva grozav și delicios.

L-am privit cum scoate harta, două pelerine de ploaie ușoare ca fulgul, săpunul lichid Bronner's, periuța mea de dinți și jurnalul meu.

— Deschide-l doar și ești mort, l-am avertizat.

În cele din urmă, cu un aer triumfător, Robinson a ridicat în aer un baton de ciocolată.

— Jumătate tu, jumătate eu, a zis.

— Un *sfert* tu, un *sfert* eu, l-am corectat. Le raționalizez.

Robinson a început să râdă.

— Tu ești cu planificarea, știu. Mereu ai totul calculat. Dar chiar îți imaginezi că e penurie de batoane de ciocolată pe Coasta de Vest?

Mi-a întins o bucățică de ciocolată. Când ni s-au atins vârfurile degetelor, am tresărit ca și cum aș fi fost electrocutată. Am fost surprinși amândoi.

— Te-a apucat nervozitatea dintr-odată, a zis el. Suntem în siguranță aici, Axi. N-o să ne găsească nimeni. S-a dus spre motocicletă și i-a mângâiat scaunul, drăgăstos. Și nici pe frumosul Harley.

În timp ce Robinson își mângâia noua lui jucărie, eu am încercat să mă calmez, inspirând acel „aer mai dulce, mai rarefiat, mai sănătos", cum ar fi spus bătrânul Walt Whitman. Noaptea venea, aducând cu ea întuneric și o tăcere mai profundă. Era de parcă în întreaga lume n-am fi fost decât noi doi.

Totdeauna i-am spus lui Robinson cam tot ce îmi trecea prin minte, dar pe-asta nu puteam să i-o spun: nervozitatea mea nu era provocată de teama de a fi descoperiți. Nervozitatea mă apucase dintr-odată în legătură cu altceva.

Cum o să dormim.

8

După ce am intrat în cort, am desfăcut sacii de dormit. Nu rămânea nici măcar un centimetru liber. Aveam să fim *atâtica* de aproape unul de celălalt, eu și Robinson.

El rămăsese afară, aruncând frunze în foc și privindu-le cum se chircesc și se înnegresc.

— Oare o trebui să legăm undeva sus bagajele? Știi, ca să nu le ia urșii? a strigat.

— Nu sunt urși pe-aici, l-am liniștit eu, netezindu-mi sacul.

Era în stil camuflaj, dar roz. Hidos, dar asta găsisem la reduceri.

— Numai elani sunt, am adăugat. Și bufnițe pestrițe. Chestii de-astea.

Robinson și-a vârât capul în cort.

— Tu știi asta sigur? s-a interesat el. Sau o spui doar ca să-ți faci curaj?

M-a privit drept în ochi. Mă cunoștea prea bine.

— Sunt, cum să zic, șaizeci la sută sigură, am recunoscut. Sau mai puțin.

Robinson n-a fost deloc surprins.

— Atunci le leg, a tras el concluzia.

A ieșit și l-am auzit foșnind pe-afară. I-a luat destul timp, fie din cauză că era novice în materie de cerințe ale campingului, fie pentru că încerca să mai șterpelească o bucățică din batonul de ciocolată... în fine, poate că ăsta era secretul lui.

Când și-a vârât iar capul înăuntru, zâmbea larg. În colțul gurii avea o mică pată de ciocolată topită.

— E intim aici, nu? a întrebat.

Apoi și-a descălțat cizmele și a intrat cu totul, iar termenul de intim a devenit oarecum un eufemism. Mă simțeam bizar de fâstâcită. Ca și cum, dintr-odată, trupul mi-ar fi devenit mai mare și mai neîndemânatic — și mai *feminin* — decât fusese vreodată până acum. M-am întrebat dacă nu cumva miros a benzină și a transpirație. Am remarcat că Robinson mirosea a fum, a săpun și a *băiat*.

Robinson ar fi putut să-și aleagă destule fete din liceul nostru. Chiar și după ce s-a retras (ceea ce, pentru oricine altcineva, ar fi însemnat sărutul morții în materie de relații sociale), toate majoretele și fetele din consiliul elevilor încă și-ar fi dorit să le fie partener la baluri. Uneori, mi le imaginam atârnate de brațele lui, ca figurinele alea mici din Butoiul cu Maimuțe[1], viu colorate și din plastic.

[1] *Barrel of Monkeys*, joc de masă cu mai multe butoiașe din plastic, în culorile albastru, galben, roșu și verde, fiecare conținând câte douăsprezece figurine în forma unor maimuțe, în culoarea corespunzătoare. Scopul jocului este să se formeze lanțuri din cât mai multe figurine, agățându-le de braț între ele.

„Nu sunt interesat de ele", îmi tot zicea. În cele din urmă, îmi adunasem curajul ca să-l întreb: de cine — sau de ce — e interesat? Râzând, îmi cuprinsese umerii cu brațul, așa cum mai obișnuia uneori.

„Sunt interesat de tine, FC", zisese pe un ton ușuratic. Ca și cum cu asta ar fi pus capăt problemei.

Dar asta ce să fi însemnat, în realitate? Pentru că, din câte îmi dădeam seama, el nu era interesat de mine în *acel* mod. Ne mai ținuserăm de mână de câteva ori, ca de exemplu când am fost la cinema să vedem *Cabana din pădure* sau *Activitate paranormală*[1]. Iar o dată, după ce am băut trei sferturi dintr-o bere, l-am sărutat, cam umed, de noapte bună.

Dar asta a fost tot, oameni buni.

Acum, stăteam întinși unul lângă altul, cu privirile îndreptate spre plafonul cortului, aflat la doar un metru deasupra capetelor noastre. Ascultam foșnetul vântului prin vârfurile copacilor și sunetul respirației lui Robinson și, pentru prima oară, m-am gândit ce ar putea să însemne, în termeni practici, călătoritul împreună. Unde puteam să mă schimb? Și dacă aș vrea să dorm în chiloți? Ce-o să creadă Robinson când o să mă vadă dimineața, ciufulită și somnoroasă, cu părul încâlcit și obrajii îmbujorați și răsuflarea care ar putea să doboare un animal mai mic?

Nu că asta ar fi fost marea problemă. Nu, marea problemă — sau, cel puțin, Ceea Ce Conta — era că aveam

[1] Filme de groază, apărute în 2012, respectiv 2007, acesta din urmă având și mai multe continuări.

să dormim unul lângă altul. Singuri. Nici măcar cu un ursuleț din pluș între noi.

Robinson a început să se foiască, încercând să se instaleze mai comod. Fără îndoială că-și dăduse seama de același lucru ca mine. Mi-am dres glasul.

— Înainte să spui ceva, a zis el, uite care-i treaba.

Aproape că mi-am putut auzi inima lansându-se într-un mic dans săltăreț.

— Să furi e... în fine, nu e bine, Axi, dar nu e neapărat nici chiar atât de rău. Vreau să zic că o să avem mare grijă de motocicletă. Iar proprietarul o să și-o primească sigur înapoi.

Ticăitul dansant mi s-a mai domolit. Crezusem c-o să discutăm despre *noi*. Sinceră să fiu, eu deja trecusem peste faza cu furtul. *Regretul e o pierdere de vreme*, obișnuia să spună mama. Ne servise platitudinea asta de nenumărate ori înainte s-o șteargă din oraș. Poate că-i mai atenua remușcările privitoare la plecare.

— Și dacă, din cine știe ce motiv, n-o s-o mai primească înapoi, a continuat Robinson, asigurarea o să-i acopere paguba și el o să se-aleagă cu una nouă-nouță.

Vorbea de parcă ar fi fost cât se poate de simplu. Și poate că așa și era. Din anumite puncte de vedere, era mai simplu decât să discutăm despre *noi*.

Robinson s-a întors pe o parte, astfel încât să fie cu fața spre mine. Nasul, am remarcat, îi era ars de soare. Bărbia i se umpluse de mici țepi întunecați. Am văzut cum i se mișcă mărul lui Adam când a înghițit în sec. Privirile ni s-au întâlnit, dar eu mi-am ferit-o repede.

A întins o mână și mi-a dat deoparte o șuviță de păr de pe frunte. Mi-am ținut respirația.

Dintr-odată, mi-am dat seama că fuga de acasă acoperea întregul volum al emoțiilor pe care l-aș fi putut suporta pe ziua de azi. Dacă Robinson m-ar mai fi atins în oricare alt loc, aș fi putut exploda în milioane de fărâme.

Însă el nu m-a mai atins. Doar a zâmbit.

— Vise plăcute, Axi Moore, mi-a zis încetișor.

După care s-a întors la loc.

Pe dinăuntru, m-a durut puțin, dar nu mi-am dat seama precis de ce.

9

AM STAT MULT TIMP CU PRIVIRILE AȚINTITE ÎN întuneric, simțind contrastul dintre pământul rece și tare de sub mine și moliciunea caldă a lui Robinson de alături. Gândurile îmi goneau prin minte fără oprire: *Dacă ne prind? Sau dacă ne apucă frica și ne întoarcem acasă? Oare o s-o ținem tot așa și o să ne culcăm noapte de noapte unul lângă celălalt, cași ca doi copii? Oare o să ne sărutăm? Oare o să șoptim cuvântul* iubire *sau o să rămână nerostit pentru totdeauna?*

Probabil că toate astea n-ar avea importanță decât pentru mine. Nu știam dacă ar putea conta pentru Robinson. Mi-am pus capul pe umărul lui, așa, de încercare, însă el nu și-a clintit nici măcar un mușchi.

Când, în fine, am adormit, am visat că eram pe marginea unei prăpăstii și priveam în jos. Robinson cel din vis mă ținea de mână. „Nu-ți face griji", îmi zicea. „Doar pare să fie o prăpastie. În realitate e un munte, iar drumul duce în sus, nu în jos."

Până și în vis, el tot optimist rămânea.

Dimineață, până să iasă el împleticindu-se din cort, mototolit și adorabil, eu deja făcusem bagajele pentru

amândoi și planificasem traseul spre Bolinas, un orășel mititel înghesuit între dealurile Californiei și Oceanul Pacific. Voiam să-l văd, în principal fiindcă orașul se presupune că ar fi secret. Locuitorii de acolo smulg mereu indicatoarele rutiere care îndrumă spre el. Însă asta nu mă putea împiedica să descopăr ce mare scofală o fi de locurile alea.

— E posibil, m-a tachinat Robinson, în timp ce încăleca pe motocicletă, ca, adânc îngropată în trupul Fetei Cuminți, să existe o inimă rebelă.

— Nu ți-am dovedit-o deja propunându-ți călătoria asta nebunească? am replicat, urcându-mă în spatele lui. Și acum, *dă-i bătaie*, am poruncit.

Firește, am greșit drumul la prima încercare, dar când, în sfârșit, am ajuns acolo, am rămas un pic derutați.

— *Asta* e ceea ce vor să țină numai pentru ei? s-a mirat Robinson.

Centrul consta în două străzi care se intersectau. Era acolo un restaurant numit Cafeneaua Litoralului — care, dacă vreți să știți, nu avea vedere spre litoral — și un bar cu aparență demodată. Eram nevoită să-i dau dreptate: Bolinas nu părea să-ți inspire mare lucru.

Însă plaja de alături era superbă. Ne-am scos pantofii și ne-am așezat pe nisip, privind apele albastre ale oceanului și simțind căldura soarelui pe umeri. Copii bronzați, pe jumătate sălbatici, alergau în jurul nostru, aruncând cu pietre în pescărușii. Robinson a început să scormonească nisipul cu degetele de la picioare și, nu o dată, l-am surprins privindu-mă, cu o expresie indescifrabilă pe față.

— Și... la ce te gândești? l-am întrebat, într-un târziu, sperând că n-o să sesizeze ușoara tentă de neliniște din întrebarea mea.

— La un *corn dog*, mi-a răspuns Robinson fără să ezite vreo clipă.

Uneori, îmi venea pur și simplu să-l omor.

Putea să se fi gândit la mine, la *noi*, însă în loc de asta se gândea la crenvurști îmbrăcați în aluat de mălai.

Am intrat degrabă în Smiley's Schooner Saloon și Robinson s-a îndreptat spre bar de parcă ar fi fost tejgheaua lui Ernie.

— Bună ziua, domnule, a zis. Două beri Rainier, vă rog, și două porții de *corn dog*.

Vă jur că Robinson, dac-ar fi să-și aleagă ultima masă din viața lui, ar spune că vrea *corn dog*, cartofi prăjiți și o Twinkie[1] bine prăjită.

— Actele? s-a interesat barmanul.

Robinson și-a scos portofelul. Privirea barmanului s-a plimbat fulgerător de la permisul de conducere fals al lui Robinson la chipul lui și înapoi.

— OK... *Ned Dixon*, a rostit, după care s-a întors spre mine.

Am ridicat din umeri.

— Eu nu conduceam, știți, așa că mi-am lăsat permisul în...

Barmanul și-a încrucișat brațele cărnoase pe piept.

[1] Prăjiturele foarte populare în America, de formă paralelipipedică alungită, cu învelișul crocant și interiorul cremos.

— Auziți, *copii*, ce-ar fi să treceți voi strada și să vă luați câte-un cornet frumos de înghețată de la cafenea?

— De fapt, eu am intoleranță la lactoză..., a început Robinson, însă l-am întrerupt.

— Aha, *înțeleg*! am exclamat, pe un ton care mi-a ieșit surprinzător de aprig. Avem voie să luptăm în Afganistan, dar n-avem voie să bem o bere și să privim apusul?

M-am apucat cu mâinile de marginea barului și m-am aplecat în față, ostilitatea revărsându-se în valuri din mine. Habar n-aveam de unde-mi venea, dar chiar simțeam că-mi face bine să mă enervez pe cineva. Pe cineva care să nu conteze, pe cineva cu care n-o să mă mai întâlnesc niciodată.

Probabil c-aș fi urlat în continuare, însă Robinson m-a tras afară. După care s-a îndoit de mijloc, practic sufocându-se de râs.

— Să luptăm în Afganistan? a gâfâit el. Noi?

— Așa mi-a venit, i-am răspuns, încă neștiind precis ce mă apucase.

Am început și eu să chicotesc, un pic.

— Ție nici măcar nu-ți place berea, a zis Robinson, ștergându-se la ochi.

— Era o problemă de principiu. Mulți oameni mor în Afganistan înainte de a li se permite să-și cumpere un bax de bere[1].

[1] În majoritatea statelor americane, consumul băuturilor alcoolice nu este permis decât după împlinirea vârstei de 21 de ani. În schimb, la 18 ani, tinerii americani sunt considerați majori și pot fi încorporați în armată, inclusiv trimiși pe front.

— Mulți oameni mor în fiecare zi, Axi. Și nu-și varsă nervii pe barmanii din orășele ascunse pe tema legilor nedrepte privitoare la consumul de alcool. Abia aștept să văd ce-o să-ți mai trăsnească prin minte data viitoare, mi-a zis, încă râzând de izbucnirea mea în timp ce mergea înainte.

Tonul lui ușuratic m-a făcut să mă opresc brusc în mijlocul trotuarului. Mda, oamenii chiar *mor* în fiecare zi. Unii oameni, precum Carole Ann, mor încă înainte de a învăța să-și lege șireturile. Alții mor înainte de a absolvi liceul.

Ce naiba, oricare dintre noi ar putea să moară în expediția asta nebunească.

Și m-am gândit că ar fi atâtea lucruri mai importante de făcut decât cumpărarea unei beri, înainte să se-ntâmple una ca asta. M-am grăbit să-l prind din urmă pe Robinson, care tocmai dădea colțul spre locul în care lăsase motocicleta, pe un loc liber al parcării din spatele cârciumii. Acum, însă, am nimerit peste un bărbat îmbrăcat în geacă și pantaloni din piele, care stătea chiar lângă ea și o privea lung... și mult prea îndeaproape pentru liniștea mea.

— Frumoasă motocicletă, ne-a zis omul. Un văr de-al meu din Oregon are una exact la fel.

Mi-am simțit plămânii ca două foale pe care tocmai le comprimase cineva. Am făcut un pas înapoi. Nu cumva era cazul să fugim?

Însă Robinson nici n-a clipit.

— Aveți un văr cu gusturi alese, a răspuns, apoi a aruncat o privire spre motocicleta din spatele Tipului în

Piele. Aha, mergeți pe un Fat Boy[1], mai nou? Îmi plac mult și astea, da' fata mea le preferă pe-alea mai mari.

Vocea lui căpătase un accent ușor tărăgănat, ca și cum el și Tipul în Piele ar fi fost doi amici care se întâlneau să vorbească despre un model de Harley.

Tipul în Piele continua încă să-l măsoare cu privirea pe Robinson, care era mai înalt, însă cu vreo cincizeci de kilograme mai ușor. În ce mă privește, eu încă mă gândeam dacă s-o rup la fugă... și la faptul că Robinson mă numise fata lui. Sunase... interesant. Dar chiar crezuse în ceea ce spune sau nu era decât ceva care făcea parte din rolul jucat?

— *Happy hour* e pe terminate, să știți, i-a zis Robinson.

Tipul în Piele l-a mai privit o ultimă dată lung, apoi a clătinat din cap și a intrat în local.

Eu deja mă scotoceam după pix și hârtie.

Vă mulțumim mult pentru că ne-ați lăsat să mergem pe motocicleta dumneavoastră, am scris. *Să știți că am avut foarte mare grijă de ea. Noi i-am zis Charley.*

Robinson citea peste umărul meu.

— Când i-am zis așa? s-a mirat.

— Chiar acum, i-am răspuns. Charley, de la Harley.

Ne cerem scuze pentru că nu v-am întrebat dacă putem s-o luăm cu împrumut, dar să fiți sigur că motocicleta dumneavoastră a fost întrebuințată numai în folosul binelui. Ai dumneavoastră, FC & Derbedeul.

[1] Model de motocicletă mai ușoară produsă de compania Harley-Davidson.

Am vârât biletul în ghidon.

— Hai. E vremea să găsim alt mijloc de transport, i-am zis lui Robinson, pe un ton de parcă aș fi furat mașini de când mă știam.

Numai că în tot centrul orășelului Bolinas nu erau decât vreo cinci mașini.

— Asta, am zis, arătând spre un Pontiac argintiu.

Robinson a dat aprobator din cap.

— Plicticoasă de moarte, a comentat. Dar practică.

Deja simțeam cum încep furnicăturile în brațe și-n picioare. Robinson a privit repede în jur, după care s-a urcat. M-am aruncat și eu pe scaunul din dreapta, mulțumindu-i în gând proprietarului pentru că-și lăsase portierele descuiate.

Robinson și-a scos din rucsac o mică bormașină pe baterii și a îndreptat-o spre gaura cheii de contact. Am urmărit cu privirea sclipitoarele fărâme de metal care zburau până pe scaun.

Și-a luat o bormașină cu el? m-am mirat în sinea mea.

Un surfer încărunțit privea drept spre noi. I-am zâmbit și i-am făcut un semn de salut cu mâna.

— Grăbește-te, am șuierat spre Robinson.

El și-a scos la iveală șurubelnița și a introdus-o în orificiul sfârtecat.

— Numai un minut, mi-a răspuns.

Furnicăturile adrenalinei deveneau tot mai intense. Dureroase chiar.

— A trebuit să sparg siguranțele încuietorii, mi-a explicat el.

De parcă m-ar fi și interesat! Eu nu-mi doream decât să pornească motorul. Am inspirat precipitat. Dintr-un moment în altul, aveam să ieșim în goană din oraș și totul urma să revină la normalitate... la *noua* mea normalitate, adică.

Tocmai atunci s-a întâmplat să iasă două persoane din cafenea... și să pornească spre Pontiacul lor argintiu. I-am întâlnit privirea femeii și am văzut cum îi pică falca. Bărbatul a început să fugă.

— Hei, a strigat. *Hei!*

Brațele i-au zburat înainte și doar câțiva centimetri îl mai despărțeau de noi, când motorul a prins deodată viață. Robinson a demarat imediat în marșarier și ne-am repezit pe stradă, de-a-ndăratelea. În câteva clipe, zburam afară din oraș, cu optzeci la oră pe o porțiune unde se circula cu patruzeci.

— O să-mi fie dor de Charley, am zis, în timp ce inima îmi bătea cu putere.

Robinson a făcut un semn de încuviințare din cap.

— Și mie.

— Dar nu și de Bolinas, am adăugat.

— Asta a fost ideea *ta*, mi-a amintit Robinson, zâmbind cu superioritate.

Am ridicat din umeri și am lăsat să-mi iasă un adânc suspin de ușurare. Soarele strălucea cu un purpuriu aprins deasupra albastrului oceanului, ajutându-mă să mă liniștesc în timp ce-l priveam cum alunecă din ce în ce mai jos și apoi dispare înainte chiar ca pulsul meu să revină la normal.

Uimitor cât de efemeră poate fi frumusețea.

10

AM TRECUT PE PODUL GOLDEN GATE ÎN NOAPTEA AIA, plutind peste întunecatul Golf San Francisco, spre străzile înguste din Presidio. Din moment ce automobilul ne oferea un acoperiș solid deasupra capetelor — și din moment ce se pare că polițiștii încruntă din sprâncene în fața ideii de camping urban —, ne-am hotărât să ne petrecem noaptea în Pontiac.

Eu m-am ghemuit pe bancheta din spate, iar Robinson s-a pliat, cu dificultate, pe scaunele din față. Nu se mai punea problema să ne atingem (sau, după caz, să nu ne atingem) cu toată tapițeria aia între noi. O minusculă parte din mine s-a simțit ușurată, dar partea cea mai mare tânjea după cortul atât-de-intim-și-dătător-de-claustrofobie.

Asta a fost revelația nopții pentru mine: eram capabilă să-i simt lipsa lui Robinson chiar și când se găsea la mai puțin de o jumătate de metru de mine.

Începeam să-mi dezvolt o teorie privitoare la a simți lipsa lucrurilor, în general. Totul începuse când îl abandonaserăm pe Charley de la Harley, și nu încetasem să mă gândesc la asta pe toată durata drumului. Dacă aș

exersa să simt lipsa lucrurilor mărunte — cum ar fi huruitul motocicletei în mers, sau ușorul murmur al tatei când vorbește în somn, sau, cum era acum, dormitul în imediata apropiere a lui Robinson — poate că aș ajunge să mă obișnuiesc să-mi lipsească tot felul de lucruri. Iar ulterior, când ar veni vremea să simt lipsa a ceva cu adevărat important, poate c-aș reuși să supraviețuiesc.

Am ascultat muzică la radio o vreme, Robinson fredonând odată cu artiștii, iar eu, ținându-mi închisă gura afonă, până când ne-a furat somnul. Dimineața, ceața revărsată dinspre golf făcea neclară lumina becurilor de pe stâlpii stradali, învăluindu-le în delicate aureole portocalii. M-am zgâit dincolo de spătarul scaunului, spre membrele încurcate ale lui Robinson.

— Bună dimineața, soare, am intonat, iar el a deschis un singur ochi și mi-a arătat degetul mijlociu.

Nu toată lumea e matinală din fire.

— Vreau să-ți fac cunoștință cu cineva, i-am zis.

— Acum? s-a mirat Robinson, însă eu doar i-am întins pantofii.

O singură carte reușisem să-l fac pe Robinson să citească în decursul ultimelor șase luni. *Drumul întortocheat* e un roman autobiografic despre copilăria unei fete cu un tată alcoolic (aici aș putea să mă identific bine de tot) și o mamă fostă regină a frumuseții (idem) într-un orășel mic din sudul Oregonului. Autoarea, pe numele ei Matthea North, aș fi putut să fiu și eu, poate de-aia mi s-a părut atât de fascinantă povestea ei. Acum vreo doi ani, i-am scris o scrisoare, ca fan al ei. Ea mi-a răspuns și astfel s-a născut — cred că putem s-o numim așa — o prietenie epistolară.

(*Epistolar*: un cuvânt pe care n-o să-l întrebuințez de față cu Robinson.)

Trebuie să vii odată în vizită la mine, îmi scrisese Matthea. *O să bem ceai și-o să cugetăm la nestatornicia iubirii, la secretele existenței, la misterele universului...*

Dacă e să existe vreodată momentul pentru o astfel de conversație, atunci chiar acum ar fi.

Casa în care locuia Matthea se afla pe Nob Hill, în capătul de sus al unei străzi inimaginabil de abrupte. Am sunat la ușă și am așteptat, emoționată, pe verandă. Robinson nici măcar nu știa ce căutăm acolo, iar eu am refuzat să-i spun. Dacă vreți să-mi știți părerea, în viața cuiva nu sunt niciodată suficient de multe surprize plăcute. Ziua de naștere, Crăciunul... înseamnă doar două repere din an care pot fi puse la socoteală.

Cu toate astea, când s-a deschis ușa, am fost chiar mai surprinsă și decât Robinson. Din moment ce eu și Matthea North aveam atât de multe în comun în privința copilăriei, probabil îmi închipuisem că ea ar arăta ca o variantă ceva mai vârstnică a mea: suplă, de înălțime medie, cu buzele cărnoase și ochii mari ai unei mame fostă regină a frumuseții, care s-a diluat cumva în ceva mai puțin remarcabil.

Matthea arăta ca Bilbo Baggins[1]. În costum gitan. Sub un metru cincizeci, împopoțonată cu tot felul de eșarfe și coliere, a trebuit să se întindă în sus ca să-mi strângă mâna.

[1] Protagonistul romanului din 1937 al scriitorului englez J.R.R. Tolkien, *Hobbitul*, și personaj secundar în seria *Stăpânul inelelor*.

— Tu trebuie că eşti Axi, mi-a zis.

Ochii ei verzi, adânciţi în orbite deasupra obrajilor rumeni, au sclipit vesel spre mine. Mi-am înghiţit nodul din gât.

— Da! am răspuns, cu vioiciune. Robinson, ţi-o prezint pe... unica şi irepetabila Matthea North.

Robinson şi-a întors privirea spre ea şi i-a oferit zâmbetul lui larg, superb.

— Hei, tu ai scris cartea aia... aia despre un oraş chiar mai naşpa ca al nostru!

Dacă l-o fi descumpănit vestimentaţia ei, nu ştiu, cert e că n-a arătat-o.

Matthea a râs. Femeile mai în vârstă îl adoră pe Robinson.

Am urmat-o prin întunericul casei ei, şi deja trăncănea despre cum Mark Twain n-a zis niciodată că iarna cea mai friguroasă pe care ar fi petrecut-o vreodată ar fi fost o vară în San Francisco, dar ar fi fost cazul, fiindcă azi e un frig totalmente arctic; despre cum s-a amplificat de-a lungul deceniilor ciripitul păsărilor, de a ajuns să concureze cu zgomotele traficului, şi nu-i aşa că rândunelele alea de-afară sunt de-a dreptul asurzitoare; despre cum a găsit un răvaş rău prevestitor în prăjiturica de la Lucky Feng, dar apropo, ştiaţi că japonezii au fost de fapt cei care au inventat prăjiturelele cu răvaşe care ghicesc norocul?

Ne-a invitat printr-un gest să ne aşezăm pe o canapea în stil victorian, cam prăfuită.

— Mi-a plăcut mult nuvela ta despre magazinul ăla vechi de delicatese, Axi, mi-a zis, cea despre fata şi băiatul

care erau cei mai buni prieteni, dar poate şi ceva mai mult...

— O, da, mersi, m-am grăbit să zic, nevrând s-o întrerup, dar simţind nevoia s-o fac.

Robinson a tuşit uşor. Puteam, practic, să-l aud gândind: *Tu ai scris despre localul lui Ernie? Şi despre noi?*

Nu i-am acordat atenţie. Evident că scrisesem despre el. Era cel mai bun prieten al meu, nu? Cel care mă cunoştea ca nimeni altul. Cel la care mă gândeam în aproximativ 75 la sută din perioada de trezie, dacă nu şi mai mult.

— Mersi pentru că ne-ai invitat să trecem pe-aici, i-am zis. Voiam neapărat să te cunoască şi Robinson. Niciodată nu l-am putut convinge să termine vreo carte, şi totuşi pe-a ta a citit-o într-o singură noapte.

— M-a ajutat... să înţeleg mai bine, a declarat Robinson, privindu-mă ostentativ.

Matthea a râs din nou.

— Axi şi cu mine avem anumite elemente comune în privinţa trecutului, nu-i aşa? Numai că Axi e mult mai inteligentă decât eram eu la vârsta ei.

— E mai leneşă, a afirmat Robinson. Asta e sigur.

I-am ars un şut în fluierul piciorului... uşor.

Matthea a scos la iveală o carafă cu ceai rece şi o farfurie cu prăjitură cu lămâie, iar Robinson s-a servit cu două felii.

— Şi, cum merge cu scrisul, Axi? s-a interesat Matthea.

— Hm, nu prea merge deloc în ultima vreme, am mărturisit, întinzând la rândul meu mâna după o bucată de prăjitură. Te rog, spune-mi că există vreun secret ca să te ţii de scris. Să nu renunţi. Să crezi în tine. Chestii de

genul ăsta, am zis, străduindu-mă să nu mi se audă disperarea în voce.

Matthea a oftat și s-a apucat să-și împletească franjurii de la eșarfă.

— Draga mea, nu există vreun secret universal. Există doar secretul pe care și-l descoperă singur fiecare scriitor în parte. Drumul spre înainte.

Mi-am simțit umerii pleoștindu-se. Sigur că da. Nu există lucruri de genul panaceelor universale. Cine nu știe asta?

— Știai că regii europeni obișnuiau să ceară ca inimile să le fie îngropate separat de trupuri? m-a întrebat Matthea.

— Ăăă... nu, am răspuns, și l-am văzut pe Robinson ridicând din sprâncene, cu acel zâmbet abia schițat pe care-l adoram.

Era clar că se simțea amuzat de bizarul meu mentor într-ale scrisului.

— Era un mod de a-și oferi inima, la propriu și la figurat, țării lor. Pentru totdeauna, a adăugat Matthea, oftând. O practică macabră, dacă vrei să-mi știi părerea. Dar îmi place ca metaforă. Îi dăruiești țării tale — adică, în cazul nostru, poveștii pe care o scrii — propria inimă.

— A, am zis. OK.

Nu mă mai miram că n-am scris până acum Marele Roman American. Inima îmi era încă ferm plantată în piept. Nu?

— Ai răbdare, m-a povățuit Matthea, cu blândețe. Continuă să scrii, dar continuă și să visezi, în același timp. Amintește-ți că inspirația l-a lovit pe strălucitul matematician Arhimede în timp ce era în cadă.

Iar pe strălucitul fizician Richard Feynman, inspirația l-a lovit în timp ce era într-un club de striptease, am completat-o în gând. (Poate c-o să pic eu la Fizica pentru avansați, dar tot am învățat câte ceva.)

În mare măsură, cam tot așa a decurs și restul conversației. N-am mai cugetat la imprevizibilitatea iubirii, sau la misterele universului, dar, din moment ce am atins toate subiectele, începând de la inimile mumificate ale regilor europeni și încheind cu teoria lui Einstein, potrivit căreia creativitatea e mult mai importantă decât cunoașterea, am simțit că mi-am petrecut timpul cu folos.

Totuși, după cea de-a patra bucată de prăjitură cu lămâie, Robinson și-a cerut scuze, spunând că are nevoie de puțin aer curat. I-am urmărit cu privirea spinarea îndepărtându-se, cu o vagă senzație de stânjeneală. Trupul mi s-a cutremurat într-un frison involuntar, iar Matthea mi-a adresat o privire pătrunzătoare. Ne-am continuat sporovăiala, dar mai târziu, când să plecăm, ea mi-a pus o mână pe umăr.

— Te simți bine? m-a întrebat.

Pentru o fracțiune de secundă, am fost tentată să-i mărturisesc totul. Adevăratul motiv pentru care făceam ceea ce făceam, eu și Robinson, un motiv pe care n-am vrut să-l recunosc nici față de mine însămi în tot acest timp. În realitate, nu avea nimic de-a face cu dorința de a evada din viața mea plictisitoare din Klamath Falls. Însă ei n-am putut să i-l spun.

— Perfect, am răspuns.

— Dar prietenul tău? a insistat, încordându-și privirea spre Robinson, care stătea rezemat de mașină, cu ochii îndreptați la vale, în direcția golfului.

L-am văzut ridicându-și brațele, aproape dând impresia că ar vrea să se înfășoare cu ele, ca și cum i-ar fi fost frig. Sau de parcă, pentru o clipă, ar fi simțit nevoia să se liniștească în privința a ceva.

— Și el, tot perfect, am repetat.

De ce minți, Axi?

Matthea a cules o floare galbenă de pe unul dintre lujerii care-i încadrau intrarea în casă și mi-a îndesat-o după ureche.

— Dăruiește-i inima ta poveștii pe care o scrii, m-a sfătuit încă o dată.

Sfatul ei părea să fie destul de înțelept. Numai că, privindu-l pe Robinson, am știut că deja inima îmi era dăruită pentru altceva... pentru altcineva.

11

DACĂ N-AȘ FI ȘTIUT CĂ E IMPOSIBIL DIN PUNCT DE vedere medical, aș fi zis că Robinson s-a născut cu o cheie franceză în mână. Sau că, pe când era mic, a supt dintr-o bujie în loc de suzetă.

Gena asta de mecanic auto a fost motivul pentru care l am dus în Torrance, California, în continuarea călătoriei noastre: pentru că, în mod cert, nu e un loc pe care să-l prefer eu. În Torrance se cresc piloții pentru cursele NASCAR și luptătorii în cușcă semiprofesioniști. (Îh!) Există acolo un circuit pentru curse, un uriaș salon auto, precum și vreo cinci sute de magazine care comercializează piese auto.

Cu alte cuvinte, pentru unul ca Robinson, e Tărâmul Făgăduinței. Genul de loc pe care trebuia — *merita* — să-l cunoască.

În după-amiaza următoare, când am oprit în parcarea circuitului pentru curse Cal-Am, Robinson a inspirat brusc și mi-a oferit zâmbetul lui șiret, perfect.

— Axi Moore, mi-a zis, ești persoana cea mai grozavă din câte am cunoscut vreodată.

— Stai să vezi, i-am răspuns, zâmbind și eu.

L-am condus pe lângă intrarea cu atriumul din sticlă, spre o ușă laterală proptită deschisă cu un exemplar din *Car and Driver* făcut sul.

Brad Sewell ne aștepta la boxe.

— Alexandra, a exclamat, înaintând spre mine și îmbrățișându-mă mai să-mi rupă oasele. De când nu te-am mai văzut, puștoaico!

Am observat clar că Robinson ar fi vrut să știe de unde mă cunosc eu cu individul ăsta vânjos, cu un tatuaj Dale Earnhardt[1]. Totuși, eu am spus doar:

— Robinson, ți-l prezint pe Brad. Brad, el e Robinson, prietenul meu.

— 'Pare bine să te cunosc, a zis Brad. Dă-mi voie să te inițiez în câteva chestii, după care o să te urcăm la volan.

Abia atunci a fost momentul în care a înțeles Robinson pentru ce-l adusesem acolo și mi-a dat impresia că ar putea fi cuprins de o combustie spontană de atâta surescitare.

— E ca în *Say Anything*[2], mi-a șoptit, întorcându-se spre mine.

Văzuserăm de o sută de ori filmul ăsta vechi. Una dintre cele mai grozave secvențe este când personajul principal masculin își duce partenera, una dintre Frumoasele

[1] Numele purtat de doi piloți de curse americani, Ralph Dale Earnhardt, Sr. (1951–2001) și Ralph Dale Earnhardt, Jr. (n. 1974), ca și de echipa de curse fondată și patronată de ei.

[2] Comedie romantică americană din anul 1989, regizată de Cameron Crowe și avându-i ca protagoniști pe John Cusack și Ione Skye.

Lumii, cam fără voia ei, într-un muzeu de artă, după terminarea orelor de vizită. O face pentru că e prieten cu paznicul muzeului și fiindcă a agățat, într-una dintre galerii, un tablou înfățișând-o pe Frumoasa Fată.

Astăzi era momentul meu de muzeu pentru Robinson, dar unul și mai și. Îl mituisem pe Brad cu o parte zdravănă din economiile mele și jucasem cu nerușinare cartea cu „te-am cunoscut când erau surorile noastre internate în pavilionul canceroșilor".

Brad s-a apucat să-i îndruge verzi și uscate lui Robinson, ceva despre „șerpuirea inițială" și „punctul culminant al virajului" și „ralantiul neutru la colț". Robinson, însă, a tot încuviințat, încrezător, apoi s-a strecurat într-un costum Nomex ignifug, după care Brad i-a potrivit o cască dotată cu echipament de comunicație prin radio și i-a fixat un fel de harnașament de siguranță alcătuit din cinci curele.

— Orice prost poa' să bage viteză pe liniile drepte; virajele sunt cele care te fac pilot de curse, mi-a zis Brad, peste umăr.

— A, sigur că da, am răspuns.

De parcă aș fi știut ce spune el acolo... eu nu eram în stare să conduc nici măcar până la băcănie.

Robinson a început să ambaleze motorul, după care a ieșit de la boxe. La început, n-a mers prea repede, dar probabil că după o vreme s-a lăsat luat de val, fiindcă motorul a început să urle mai tare și mașina s-a transformat într-un fulger verde neclar, care zbura pe lângă noi iar și iar.

— Și, ce-ți mai face surioara mai mică? l-am întrebat pe Brad.

— E în remisiune. De doi ani, deja.

— Fantastic, am exclamat.

Lizzie Sewell fusese chiar foarte drăguță cu Carole Ann. Lizzie, se pare, se număra printre cele norocoase.

— Dar tu? s-a interesat Brad, iar eu m-am prefăcut că nu-l aud.

Spre norocul meu, chiar în momentul acela mașina de un verde aprins s-a oprit, scrâșnind din cauciucuri, pe pistă în dreptul boxelor, iar Robinson a deschis portiera.

— Axi, *trebuie* să te urci și tu! a urlat spre mine.

Mi-am întors privirea spre Brad, sperând să-mi spună că tocmai rămăsese fără căști, sau că, știi, cealaltă centură de siguranță e stricată.

— E acolo un costum care ți se potrivește, mi-a zis el.

Și iată cum m-am pomenit stând pe scaunul din dreapta a unui Chevy transformat pentru curse, echipată ca Danica Patrick[1] și tremurând surescitată.

— Pe locuri, fiți gata, start! a zbierat Robinson și am demarat pe pistă, atingând suta la oră cam într-o milisecundă.

Forța gravitațională m-a lipit de spătarul scaunului, iar năucitorul, zguduitorul urlet al motorului aproape mi-a spart timpanele. Puteam să simt zgomotul în aceeași măsură în care-l auzeam. Îmi vibra în piept și-mi scutura măruntaiele în profunzime.

Nu m-am putut stăpâni: am scos un țipăt, de bucurie și de groază.

[1] Danica Sue Patrick (n. 1982), singura femeie pilot de curse care a reușit să câștige un Grand Prix din Indy Car Series, în 2008, în Japonia.

M-am oprit, totuși, fiindcă nici măcar eu nu puteam să mă aud. După care am mai tras o serie de țipete.

Ne îndreptam spre primul viraj și am remarcat gardul înalt din plasă de sârmă care se arcuia în interior spre pistă. Cumva, mi-am dat seama — chiar dacă eram total incapabilă de o gândire superioară, de lucruri atât de abstracte cum sunt cuvintele — că gardul avea rolul de a împiedica bucățile din corpurile noastre să se împrăștie peste tribune în cazul unui accident.

Mașina avea, în loc de geamuri, o plasă groasă, așa că tot curentul năvălea înăuntru, fierbinte și mirosind a asfalt și a benzină. Nu puteam să văd cât de repede înaintam și nici nu voiam să știu.

Am luat virajul, înclinați într-o parte, cu motorul țipând strident.

Când am intrat pe linia dreaptă și Robinson a apăsat cu putere pe accelerație, dintr-odată câmpul meu vizual a părut că se îngustează. Era de parcă aș fi privit printr-un tunel. Totul de-o parte și de cealaltă a mea s-a încețoșat și s-a estompat, și nu mai conta nimic, decât spațiul aerian din fața noastră și viteza fulgerătoare cu care aveam să-l străpungem.

Trupul îmi era de-a dreptul pârjolit de frică și de fericire și de incredibila senzație de a fi total vie într-un astfel de moment. Acum, nu mai eram Alexandra Jane Moore: eram o supernovă legată cu centuri de un scaun tip scoică.

Hai, hai, hai! am strigat în gând, înnebunită. Pentru că țipetele, la urma urmei, erau inutile.

Am mai parcurs trei tururi cu o viteză care o spulbera pe cea a sunetului, iar când, în fine, am încetinit, m-am

întors spre Robinson și l-am privit cu ochii mari și, fără îndoială, părând cuprinși de nebunie.

— O, Doamne, am exclamat, scoțându-mi casca și scuturându-mi părul scăldat de transpirație. O, Doamne!

Robinson a izbucnit în hohote demente. Brad s-a apropiat de noi și ne-a întrebat:

— Ei, cum îi treaba?

Robinson a avut nevoie de câteva secunde până să-i răspundă, probabil fiind nevoit să aștepte încetarea vibrațiilor din creier.

— S-ar putea să fi fost cea mai grozavă distracție din viața mea, a răspuns apoi.

Am început să râd ca o idioată, căci exact pentru asta veniserăm, asta voisem să-i dăruiesc.

Carpe diem. Pentru că, în ziua de azi, la urma urmei, era tot ce știam că ne-a mai rămas.

12

— STAU PE TOM CRUISE, A URLAT ROBINSON. FĂ-MI O poză!

— Stai pe *steaua* lui, Derbedeule, l-am corectat eu.

Dar i-am făcut poza chiar și-așa: Robinson, cu ochii lui negri, frumos ca un star de cinema, îmbrăcat ca un hipster tăietor de lemne. Nici măcar în sudul Californiei nu se îndurase să renunțe la flanela lui.

Abia plecaserăm de pe circuitul de curse Cal-Am și încă eram surescitați de pe urma experienței. Hollywoodul era la o aruncătură de băț de Torrance, pe 110, așa că spre el ne-am îndreptat în continuare.

Bineînțeles că a trebuit să ne ducem direct pe Bulevardul Celebrităților. În timp ce Robinson privea cu drag spre artiștii de stradă (cântăreți ambulanți, șarlatani și indivizi îmbrăcați ca Iron Man sau Căpitanul Jack Sparrow), eu mă repezeam încoace și-ncolo, fotografiind nume pe care le cunoșteam și le adoram: Marilyn Monroe, Audrey Hepburn, James Dean ... și, mă rog, Drew Barrymore și Jennifer Aniston, fiindcă suntem în 2013, oameni buni, și nu toate filmele bune sunt alb-negru.

— E o demență aici, a zis Robinson, țopăind pe steaua Albei-ca-Zăpada. Uite, acum stau pe un basm.

— „Am fost odată Albă-ca-Zăpada, dar m-a spulberat vântul", am declamat, după care mi-am scos un șold în afară și am făcut cu ochiul cât puteam de bine și de senzual: ca Mae West, a cărei replică tocmai o furasem[1].

Pe urmă m-am întors spre el și, împreună, ne-am plimbat pe Highland Avenue, spre auriile Hollywood Hills și giganticul, emblematicul indicator alb. Destinația noastră: Hotel Hollywood. Robinson nu știa asta, totuși, pentru că voiam să-i fac surprize în permanență. Încântarea de pe chipul lui — felul în care făcea ochii mari atunci când era dat pe spate de ceva — era un lucru pe care voiam să-l văd cât mai mult timp posibil.

Faptul că aveam să fim numai noi doi, împreună, într-o cameră de hotel nu avea nimic de-a face cu hotărârea mea.

(Nu mai râdeți!)

Când m-a văzut îndreptându-mă cu pași mari spre biroul de recepție, Robinson m-a întrebat:

— Oare avem bani destui pentru așa ceva?

Nu eram sigură că aș putea să răspund afirmativ, dar nu avea importanță.

— Spinarea mea nu mai suportă încă o noapte de dormit în mașină și *sigur* n-o să stau în cort printre tipii ăia la bustul gol pe care i-am văzut prin parc.

(Dacă tot nu puteam să-i spun adevărul, atunci ăsta nu părea să fie un motiv suficient de întemeiat?)

[1] Din filmul *I'm No Angel*, apărut în 1933, în care Mae West îl are ca partener pe Cary Grant.

— Mie tipul cu pitonul mi s-a părut drăguț, a replicat Robinson în glumă. Dar, știi ce, sunt total de acord cu plăcerile pământești. O să avem room-service?

Am clătinat din cap.

— Bună încercare, am zis. Ești mână spartă. Prodig.

— Chiar n-am habar ce-or însemna cuvintele astea, a zis Robinson, dar știu că nu sunt eu ăla care a rezervat o cameră în hotelul ăsta scump.

Am urcat în tăcere în ascensorul tapetat cu oglinzi până la etajul al cincisprezecelea. Nu ne-am întâlnit privirile, nici direct, nici în vreo oglindă. Oare Robinson s-o fi simțit intimidat, așa cum, dintr-odată, începusem să mă simt eu? N-aveam cum să știu, pentru că nu eram în stare să-l privesc.

Un minut mai târziu, deschideam ușa unei camere spațioase colorate în crem, cu un uriaș televizor cu ecran plat, ferestre cât tot peretele, un mic spațiu pentru ședere, și un pat enorm, cât o barcă.

Am simțit cum îmi rămâne aerul în gât. Dormisem cu Robinson într-un cort, lipiți unul de celălalt ca două linguri. În timp ce patul ăsta era atât de stupid de enorm, încât puteam să stăm unul într-o parte și altul în cealaltă, fără să ne atingem câtuși de puțin. Și totuși... dădea o senzație de mult mai mare intimitate.

M-am dus la chiuvetă, să-mi spăl fața de zgura circuitului de curse. În oglindă am văzut o fată pe care cu greu puteam s-o recunosc. În primul rând, avea o disperată nevoie de un duș. Iar în al doilea, arăta... mă rog, *sălbatică* a fost termenul care mi-a venit în minte. În mod sigur

nu semăna a *conștiincioasă* și a *disciplinată,* epitete de genul celor cu care eram obișnuită.

I-am întâlnit privirea ochilor de un albastru pal și i-am zâmbit ușor. *Cine ești? Ce vrei?* am întrebat-o fără voce. Ea, însă, nu mi-a oferit decât surâsul acela teribil de straniu.

Când am ieșit din baie, Robinson era deja în pat, cu toate că de-abia trecuse de opt. Avea pe el un străvechi tricou cu Bob Dylan și tot apăsa butoanele telecomenzii. Televizorul era pornit, dar fără sonor.

— Axi Moore, m-a întâmpinat, zâmbind, cu lumina albăstruie a ecranului pâlpâindu-i pe fața atrăgătoare.

— Robinson, i-am răspuns, cu un glas doar cu puțin mai tare decât o șoaptă.

— Ce-ai vrea să faci acum? m-a întrebat.

Cât pe ce să explodez în hohote de râs. Asta ar fi întrebarea care pune capac la toate, nu-i așa?

Pe moment, am rămas acolo, prinsă între hol și pat, între teamă și dorință. Pe de-o parte, voiam să mă scufund în Robinson. Să-mi strecor degetele prin părul lui. Să-i simt buzele pe gâtul meu. Să-i țin pielea delicată lipită de a mea.

Dar deodată mi-a revenit în minte visul avut când am dormit printre arborii de sequoia: cum e posibil să existe ceva care să fie totodată perfect și înspăimântător, în același timp munte și prăpastie. *Ce anume ar fi potrivit de făcut?*

— Hei, ia uite, a exclamat deodată Robinson, și tonul i-a devenit vioi. E *Motanul încălțat*[1]!

[1] *Puss in Boots,* film de animație din 2011, printre actorii care au dat voce personajelor fiind Antonio Banderas și Salma Hayek.

Și, uite-așa, tensiunea din aer s-a risipit brusc. Amândoi adoram filmul ăsta, chiar dacă e doar pentru copii. Iar Robinson insista — cred că la modul serios — că Antonio Banderas face aici cel mai bun rol al lui.

Așa că motanul pufos și portocaliu, cu cizmele lui enorme și accentul spaniol, mi-a alungat întrebările și îndoielile pentru o altă zi. M-am strecurat în așternuturi, alături de Robinson. Cearșafurile erau albe și mătăsoase și miroseau a înălbitor. Am tras aer adânc în piept și m-am furișat repede chiar lângă el. După care mi-am pus capul pe umărul lui.

Robinson parcă a înțepenit. Am încremenit, la rândul meu. Inima mi s-a cuibărit în fundul pieptului, iar ochii mi s-au închis de rușine. Să fi descifrat eu situația atât de greșit? Mi-am spus în sinea mea c-o să număr până la cinci, după care o să mă retrag până la cealaltă margine a enormului pat.

Dar tocmai atunci am simțit trupul lui Robinson mișcându-se. S-a arcuit spre mine. Apoi s-a aplecat și m-a sărutat pe creștetul capului. Pe sub pături, mâna lui a găsit-o pe-a mea. Degetele ni s-au împletit.

E suficient, mi-am zis. *Asta e tot ce-mi trebuie.*

Deocamdată.

13

ÎN DIMINEAȚA URMĂTOARE, LA MICUL DEJUN, ROBINSON mi-a zis că are ceva să-mi mărturisească.

Eram în Starbucks, mâncând Sandvișuri Artizan pentru Micul Dejun cu Bacon și Gouda, care, dacă vreți să știți, nu aveau în ele nimic artizanal. La masa de lângă noi, un Stormtrooper[1] și un Michael Jackson neconvingător sorbeau din stacanele de jumătate de litru de cafea neagră, înainte de a-și lua în primire posturile pe Bulevardul Celebrităților.

— Deșartă sacul, am zis, simțind o ușoară fluturare prin cutia toracică.

O să spună că-i pare rău, c-ar fi trebuit să mă sărute aseară.

— Vreau să văd unde stă Bruce Willis, a zis Robinson, privindu-mă pe sub șuvițele bretonului, cu o înfățișare numai foarte puțin rușinată.

Mi-a venit să mă dau cu capul de masă. Oare de ce tot așteptam vreo declarație mai profundă din partea lui?

[1] Soldat al armatei imperiale, principala forță combatantă terestră a Imperiului Galactic, din seria *Războiul Stelelor*.

Uneori, mă face să mă întreb dacă specia umană a adolescentului mascul n-o fi cumva total diferită de specia umană a adolescentului femelă. (Diferită, în sensul unei dezvoltări semnificativ mai slabe.)

Totuși, călătoria asta era și a lui, la fel cum era a mea, și voiam să dau dovadă de sportivitate. Așa că, după micul dejun, am făcut semn primului autocar turistic deschis care ne-a ieșit în cale. Ghidul ne-a promis c-o să ne ofere priveliști *incredibile* ale caselor *de rămâi cu gura căscată* ale vedetelor, și o *fereastră secretă* spre viețile lor *de invidiat.*

Eu m-am gândit că s-ar putea să mă simt ca și cum m-aș uita la cineva prin gaura cheii, însă Robinson nu-și făcea astfel de griji.

— Dacă nu vrei să se holbeze necunoscuții la tine, atunci nu deveni celebru, a decretat el, deja înfruptându-se dintr-un baton de ciocolată pe care-l șterpelise din rucsacul meu.

— În cazul ăsta, bănuiesc că trebuie să-mi contramandez participarea la preselecția pentru *American Idol*, am zis și am început să cânt „I Will Always Love You", un cântec greu pentru o cântăreață bună și devastator pentru cineva ca mine.

Robinson a scos un țipăt scurt și și-a astupat urechile.

Din moment ce ne cumpăraserăm bilete pentru Turul de Lux, nu ne-am grăbit, coborând dintr-un autocar, hoinărind, apoi sărind la loc în următorul. Am parcurs cartierele comerciale Melrose și Rodeo Drive; am trecut pe sub impunătorii palmieri de pe Sunset Strip; am văzut gropile de smoală din La Brea și Muzeul auto Petersen

(inclusiv o Galerie a Celebrităților Volanului, de care am crezut că n-o să-l mai dezlipesc niciodată pe Robinson).

Era după-amiaza târziu când, în sfârșit, ne-am croit drum printre colinele din Bel Air.

— Ne apropiem, Axi, mi-a zis Robinson, zâmbind larg. Drăguțu' de Bruce o să ne invite la cină.

— Sigur, am replicat, zeflemitoare. După care o să ne luăm desertul acasă la Jennifer Aniston.

Robinson a părut ofensat.

— Sarcasmul nu te prinde, FC, mi-a atras atenția, dar imediat zâmbetul lui irepresibil a sclipit din nou. Pun pariu că Jen face o *crème brûlée* mortală. Probabil că face și cafea bună, ceea ce e super, pentru că mie îmi place cafeaua la deserturile sofisticate.

Tonul lui era total și cu desăvârșire sincer.

Oricât de nebunesc ar părea, adoram asta la Robinson: cum era el capabil să creadă în ceva în care, *în realitate*, nu credea. Vi se pare că are vreo logică? El știa ce anume ar vrea să fie adevărat, ce simțea că ar trebui să fie adevărat și, pentru o anume perioadă de timp, prin puterea voinței lui (sau a umorului, sau a stupidei lui speranțe băiețești), era adevărat.

Să creadă în a crede. Robinson excela în privința asta.

— În stânga, veți vedea casa care a fost proprietatea lui Arnold Schwarzenegger, a anunțat ghidul, întrerupându-mi gândurile despre Robinson și, fără îndoială, gândurile lui Robinson despre desert.

Robinson s-a aplecat mai aproape de mine și mi-a șoptit cea mai celebră replică a lui Arnold: „O să mă întorc."

— „Vino cu mine dacă vrei să mai trăiești", am replicat tot în șoaptă, citându-l pe Arnold din *Terminator 2*.

— Stai, că mai am una...

S-a plesnit peste frunte, neputând să și-o amintească.

— „*Hasta la vista, baby*"? l-am întrebat, zâmbind satisfăcută de mine.

— Naaa, și o aveam pe limbă! a exclamat Robinson, după care s-a întins și m-a gâdilat printre coaste, făcându-mă să chițăi.

Ghidul vorbea în continuare, dar noi nu-l mai ascultam. Am trecut prin cartierele cu verdeață luxuriantă, zgâindu-ne dincolo de porțile din fier și complicatele aranjamente vegetale, ca să zărim frânturi din enormele palate. Aerul mirosea a trandafiri și... a bani.

Șoferul a încetinit în apropierea unui viraj mai strâns ca de obicei, iar apoi s-a oprit ca să lase să treacă un grup de cicliști.

L-am apucat de mână pe Robinson.

— Hai s-o ștergem.

S-a întors cu fața spre mine, neînțelegând.

— Pe lateral, i-am șoptit.

Și, fiindcă tot nu-mi dădea impresia că s-ar fi prins, i-am dat brânci. Mi-am săltat un picior peste marginea laterală a autocarului deschis și m-am lăsat să cad pe stradă.

Dacă vreunul dintre ceilalți pasageri o fi observat, oricum n-a zis nimic. În clipa imediat următoare, Robinson a aterizat lângă mine, arătând total descumpănit. Autocarul a pornit din nou și s-a îndepărtat.

— Și, care e acum strălucitul tău plan, Axi? m-a întrebat, cu mâinile în șolduri. Nu știm unde locuiește Bruce Willis și probabil că suntem la cinșpe kilometri de hotelul nostru.

I-am răspuns doar printr-un zâmbet.

— Vino după mine, i-am zis.

Și l-am condus spre ceea ce văzusem: un afiș cu „DE VÂNZARE" și o poartă lăsată deschisă.

— O, maaaamă, a șoptit Robinson, semănând dintr-odată a cretin din K-Falls. Pe bune?

Am examinat strada cu privirea în lung și-n lat. În afara unui grădinar singuratic, care stătea cu spatele spre noi, era cu desăvârșire pustie. Ne-am furișat pe alee, apoi pe lângă casa goală, spre grădinile din spate. Indiferent cine-o fi locuit în vila asta ornamentată în stil mediteranean (preț estimativ, pentru cine întreabă: pe puțin cinci, până la zece milioane), acum plecase, însă piscina era încă plină, cu apa limpede și sclipitoare ca sticla, de un albastru ultramarin.

Soarele își continua coborârea, iar cerul căpătase nuanța curmalelor japoneze. Robinson s-a întors spre mine.

— FC..., a început el.

Mi-am azvârlit brațele spre cer și m-am răsucit în direcția lui.

— Dacă *asta* nu ți-a dovedit că nu mai sunt o FC, l-am întrebat, atunci ce-ar putea?

Robinson n-a răspuns nimic, însă mie deja îmi venise o idee.

Dintr-o singură mișcare fluidă, m-am dezbrăcat până la lenjeria intimă, mi-am azvârlit hainele grămadă și am plonjat în piscină. M-am dus tocmai până la fund, după care am țâșnit ca o rachetă la suprafață, într-o cascadă de picături sclipitoare.

— Intră dacă ai curaj, i-am strigat lui Robinson. *Derbedeule.*

A ezitat pentru o clipă, însă Robinson n-ar fi dat niciodată înapoi din fața unei provocări. Și-a scos tricoul, lăsându-și la vedere pieptul lat și alb, abdomenul plat și, mai jos, musculatura în formă de V. Nu-i mai văzusem niciodată o suprafață atât de mare de piele dezgolită și delicatețea ei de fildeș mi s-a părut uluitoare.

Când l-am văzut pe buza piscinei, aproape gol, numai în boxeri, m-am dus cu gândul la *David* al lui Michelangelo. Nu pentru că Robinson ar fi avut un corp perfect de *David* (cu toate că arăta destul de drăguț), ci fiindcă avea acea combinație de putere și vulnerabilitate pe care i-o conferise Michelangelo sculpturii sale. Vedeți, Michelangelo nu-l înfățișase pe David triumfător, așa cum procedaseră toți ceilalți sculptori. Îl înfățișase pe David înainte de lupta cu Goliat — când David credea că e sortit pieirii, dar tot se ducea la luptă.

Robinson a ridicat o mână, s-a prins cu două degete de nas și n-a mai semănat nici pe departe cu un erou al Renașterii.

— Ghiulea, a urlat el, în cădere. A ieșit la suprafață, scuipând apă. Aoleu, mamă, ce rece e!

— Vrei să spui, revigorantă, l-am corectat, râzând. Revitalizantă.

Robinson și-a dat ochii peste cap spre mine.

— Tocilaro! Încă mai pot să-ți spun *tocilară*, nu-i așa?

După care a pornit înot spre mine, zâmbind, și și-a pus palmele pe umerii mei. Dintr-odată, am fost convinsă c-o să mă sărute. Era atât de aproape, și degetele lui erau pe pielea mea, și nu mai era nimic — *nimic* — între noi, în afară de apă (și ceva lenjerie subțire, udă leoarcă).

A mai înaintat cu un pas, dar deodată s-a oprit. A deschis gura, de parcă ar fi dat să spună ceva. Apoi, însă, a dispărut sub apă, iar următorul lucru de care am fost conștientă e că m-a apucat și m-a aruncat pe spate, în adânc, și m-am trezit țipând, icnind, râzând, în timp ce el spunea:

— Șșt, șșt, doar nu vrem să vină poliția.

Am tot înotat, pe măsură ce se lăsa seara și îndepărtatele lumini ale caselor locuite începeau să pâlpâie printre copaci. Mi-am îndreptat privirea spre Robinson, care plutea pe spate la capătul cu apă mai puțin adâncă, și m-am întrebat cum ar fi să locuiesc într-un castel ca alea.

Aș avea tot ce se poate cumpăra cu bani, însă n-ar fi același lucru cu a avea tot ce-mi doream. Nici pe departe.

14

AM AVUT NOROC ÎN SEARA AIA. NU NUMAI CĂ AM SCĂPAT de acuzațiile de încălcare a proprietății, ci am și fost duși cu mașina acasă. Grădinarul de vizavi ne-a zărit ieșind, uzi și tremurând, pe poartă și s-a oferit să ne conducă el înapoi în oraș.

— *Estás invadiendo*, ne-a zis, zâmbind. *¿Si?*[1]

Robinson a încuviințat din cap.

— *Si*, a răspuns el. *Somos traviesos.* Apoi, întorcându-se spre mine: Asta înseamnă „suntem obraznici".

Eram înghesuită în el pe scaunul din față al camionetei, încercând să-i caut căldura trupului prin straturile noastre de veșminte ude.

— Vezi? Acum sub nicio formă nu poți să-mi mai spui FC, i-am atras atenția, cu o voce somnoroasă.

— Poate FR, a propus el. De la Fată Rea.

Pleoapele îmi erau nespus de grele, și deodată s-au închis.

— Sau FG. De la Fată Ghiveci..., am murmurat.

Și, sincer să fiu, a fost ultimul lucru de care-mi mai amintesc. Probabil că am adormit în camionetă, și probabil

[1] Ați intrat fraudulos. Așa-i? (în limba spaniolă în original)

că Robinson m-a cărat în brațe până sus în cameră și m-a întins în patul nostru comun. Poate că mi-o fi înfoiat pernele, poate chiar m-o fi sărutat. Dar, dac-o fi făcut-o, n-o să știu niciodată.

M-am trezit după vreo două ore și l-am găsit fixându-mă cu privirea.

— Înainte să plecăm, ar trebui să vedem de-adevăratelea o *vedetă*, mi-a zis. Nu doar un simbol roz pe un trotuar sau casa în care locuiește.

M-am cuibărit mai bine sub pături.

— N-am putea să dăm drumul la televizor? Găsești din belșug acolo.

— Trebuie să vedem o vedetă în viața reală, a insistat Robinson.

Dar asta nu e viața reală, l-a contrazis vechea Axi Moore. *Asta e o aventură nebunească. Și, oricât ar fi de grozavă, n-are cum să dureze.*

Desigur, după cum știau atât vechea, cât și noua Axi, nici viața reală nu trebuie neapărat să dureze.

Am scos capul de sub pături, dar apoi l-am vârât la loc. Robinson era la picioarele patului; deodată, a smuls păturile de pe mine. Am încercat să le țin, însă el era prea puternic.

— Ți-ai luat vreo rochie drăguță? m-a întrebat, ridicând o sprânceană neagră spre mine.

Am pufnit.

— Fugarii nu-și iau veșminte protocolare în bagaj.

— Atunci, pune-ți ce ai, pentru c-o să ajungem pe covorul roșu.

Am bănuit că Robinson își bate joc de mine, dar oricum m-am ridicat și am făcut un duș rapid, apoi mi-am

îmbrăcat rochia petrecută Forever 21, pe care mi-o luasem pentru orice eventualitate. Mi-am dat și cu puțin rimel și o umbră de ruj.

Ochii i s-au luminat când m-a văzut ieșind din baie.

— Te-ai dichisit frumos, Axi Moore, mi-a zis.

Era valabil și pentru el. Cu o cămașă din oxford ușor șifonată și o pereche curată de blugi, arăta ca un model pentru o reclamă la Levi's 501.

M-a condus prin holul hotelului și apoi afară, pe stradă, unde am sărit într-un taxi.

— Acum e rândul meu să te surprind, mi-a zis, apoi mi-a acoperit ochii cu palma până când am oprit în fața Muzeului Hammer[1]. Ta-da! a exclamat el.

În fața noastră șerpuia un lung șir de limuzine negre. Un covor roșu era așternut pe trotuar și o grămadă de lume se vânzolea prin preajmă, iar pe un banner uriaș scria SPITALUL PENTRU COPII LOS ANGELES, ANIVERSAREA DE 125 DE ANI.

Am zărit cuvântul *spital* și dintr-odată mi-am simțit stomacul de parcă ar fi fost plin de pietre.

— Ce-i asta? l-am întrebat.

— Un bal caritabil, m-a informat, voios, Robinson. O petrecere. Cu staruri de prima mână, pentru că, după cum poți să-ți imaginezi, nimeni din Hollywood nu vrea să fie acuzat că nu-i ajută pe copiii bolnavi.

A coborât din taxi și mi-a întins mâna.

[1] The Armand Hammer Museum of Art and Culture Center at UCLA, muzeu de artă situat în cartierul Westwood din Los Angeles, administrat de Facultățile de Arte Plastice și de Arhitectură ale Universității statului California (UCLA).

— Haide, să intrăm.

— *Tu* ești un copil bolnav, Robinson. Din punct de vedere mintal, adică. Doar nu lasă pe oricine să apară nepoftit pe covorul roșu.

— Dar noi nu suntem oricine, așa cum, cu atâta lipsă de generozitate, ne-ai caracterizat. Noi suntem Axi și Robinson, noii Bonnie și Clyde[1] pentru audiența generală.

M-a scos la lumină, adresându-mi zâmbetul lui atât de orbitor.

— Dacă noi nu avem ce căuta aici, atunci cine are?

Ce puteam să fac, decât să râd?

— Cred că furtul unui Harley ar trebui să ne confere măcar un AP[2], am zis.

— Sunt total de acord, a zis Robinson, după care a ridicat un deget, făcându-mi semn să aștept. Așa cum spun copiii, BRB[3], a adăugat.

[1] Bonnie Elizabeth Parker (1910–1934) și Clyde Chestnut Barrow (1909–1934), celebru cuplu de tâlhari americani care au călătorit prin America, pornind din Dallas și străbătând centrul S.U.A., împreună cu banda lor, în perioada Marii Crize Economice. După numeroase spargeri și jafuri comise, cei doi au fost prinși într-o ambuscadă și împușcați mortal, pe data de 23 mai 1934, în Bienville Parish, Louisiana. Aventurile lor au stat la baza unui și mai celebru film din 1967, în regia lui Arthur Penn, cu Faye Dunaway și Warren Beatty în rolurile protagoniștilor.

[2] Abreviere folosită pentru filmele care pot fi vizionate de minori numai cu acordul și sub supravegherea părinților.

[3] Prescurtare uzuală în conversațiile purtate pe internet pentru *be right back* (*revin imediat*).

S-a îndreptat spre poarta cea mai apropiată, unde se afla o femeie între două vârste, îmbrăcată toată în negru. Eu am rămas să privesc cum trec în șir pe lângă ea, spre ușile clădirii, bărbații în costume și femeile în rochii pentru cocteil scânteietor colorate. Femeia de la poartă s-a străduit să nu-l ia în seamă pe Robinson, dar știam că n-o s-o țină mult. Când își dă drumul Robinson la radiațiile farmecului, puțini sunt capabili să reziste.

După cum era de așteptat, o clipă mai târziu ea a încuviințat din cap și mi-a făcut semn să vin. În timp ce mă apropiam, mă privea cu... îngrijorare sau poate chiar cu milă. M-am cutremurat sub privirea ei. Oare ce i-o fi spus Robinson?

— Voi doi intrați pe acolo, ne-a zis ea în șoaptă, indicându-ne o ușă laterală.

Și deodată ne-am pomenit înăuntru, și erau celebrități *pretutindeni*. L-am văzut pe Matt Damon discutând cu Mark Wahlberg lângă o ferigă în ghiveci și pe Tina Fey pozând în fața unui uriaș stand de paparazzi. Blitzurile fulgerau și pocneau ca artificiile și, după câteva secunde, nu-mi mai făceam griji în legătură cu ce i-o fi spus Robinson femeii de la poartă. Peste tot în jurul nostru erau superstaruri adevărate, discutând și râzând și bând pe rupte și pe gratis, exact la fel ca oamenii obișnuiți.

— Remarc o grămadă de liftinguri excelente, a observat Robinson, în mâna căruia apăruse, nu știu cum, un pahar înalt și subțire cu șampanie.

— „Iubesc Los Angelesul. Iubesc Hollywoodul. Sunt frumoase. Toată lumea e din plastic, însă eu iubesc plasticul", am declamat eu.

— Hî?

— Andy Warhol[1] a zis-o.

Robinson mi-a întins brațul și eu mi l-am strecurat pe-al meu pe dedesubt, ca și cum am fi pornit spre balul absolvenților. S-a aplecat spre mine și i-am simțit răsuflarea în păr.

— Ți-am spus eu c-o să intrăm, nu-i așa?

— Și ai avut dreptate, am zis.

— Ceea ce înseamnă că tu... ?

Mi-a așteptat răspunsul, cu un zâmbet nerăbdător ridicându-i în sus colțurile gurii.

— N-am avut dreptate, am recunoscut, oftând.

El a râs și m-a tras mai aproape.

— Axi își recunoaște imperfecțiunea, a exclamat el. O să prețuiesc momentul ăsta ca pe o comoară, pentru tot restul vieții.

I-am zâmbit, cu obrazul lipit de cămașa lui. Și eu o să-l prețuiesc, mi-am zis în sinea mea, dar dintr-un cu totul alt motiv. Acum o săptămână, eram amândoi în Klamath Falls, iar acum, pe covorul roșu. Ce n-am putea noi să facem, atât timp cât suntem împreună?

[1] Artist american (1928–1987), figură exponențială a curentului pop-art.

15

EXISTĂ TOTUȘI O LIMITĂ A SUCCESULUI ÎN ORICARE parteneriat: iar limita succesului nostru aveam s-o descoperim ceva mai târziu în acea seară, când Robinson a hotărât că a venit momentul să mă învețe să conduc.

— Robinson, am protestat eu, nu pot învăța să conduc o mașină furată.

A ridicat din umeri.

— E ca oricare altă mașină. Pedala de accelerație în dreapta, frâna în stânga. Patru viteze înainte, una pentru marșarier.

El mereu era așa, încrezător. Dar poate era așa din cauză că totul îi reușea cu ușurință: era capabil să șunteze un Harley, să facă din vorbe cam pe oricine, să cânte la oricare instrument muzical i-ai da pe mână. Procentajul lui de reușite la aruncările libere la coșul de baschet era incredibil și, oriunde s-ar fi aflat, putea să găsească totdeauna direcția potrivită.

În schimb, eu nu eram atât de sigură pe mine. Cam în oricare privință.

— Nu știu ce să zic în legătură cu asta, am rostit, moale.

Robinson și-a lăsat pe spate scaunul din dreapta și s-a prefăcut că închide ochii.

— Eu mă simt îndeajuns de bine pentru amândoi. A sosit momentul să mă relaxez și să savurez drumul ca pasager.

Mi-am strâns degetele pe volan. *Poți să faci asta, Axi,* m-am încurajat singură. *Doar ai jucat Grand Prix Legends!* După care s-a auzit cealaltă voce: *Mda, și ai fost varză. De fiecare dată te ciocneai imediat după start.*

— Gata? m-a întrebat Robinson.

Am făcut semn că da, chiar dacă nu eram gata. Robinson a fost nevoit să se aplece și să pornească mașina, din cauză că eu nu știam cum să procedez cu șurubelnița.

— Bun. Acum, verifică în oglinzi dacă e drumul liber. Pe urmă, o să apeși pe frână și o să intri în viteză.

Făcea ca totul să pară ușor, ca și cum n-aș fi fost la volanul unei mașini a morții de două tone.

Probabil că mi-am rostit gândul cu voce tare, fiindcă l-am auzit pe Robinson spunând:

— Asta e o *ușoară* exagerare. Suntem într-o parcare goală, Axi. Ce mari stricăciuni ai putea să produci?

— Nu știu, am răspuns, încrâncenată. O să vedem.

Pentru o clipă, gândul mi s-a îndreptat spre ora mea de fizică, de la care chiulisem în ziua întâlnirii cu Robinson în fața vechii tejghele prăfuite a prăvăliei lui Ernie. *Un corp în repaus va rămâne în repaus atâta timp cât nu se va exercita asupra lui o forță exterioară.* Asta-i Prima Lege a lui Newton. Cu alte cuvinte, eram în deplină siguranță... dar numai până când aveam să apăs accelerația.

Și totuși, am inspirat adânc și am reușit, nu știu cum, să schimb vitezele. Când am văzut că mașina nu explodează, m-am forțat să apăs ușor pedala de accelerație. Mașina s-a mișcat înainte. Încet. Smucit. Dar s-a mișcat.

— O, Doamne, conduc, am exclamat.

Robinson a zâmbit.

— Și premiul pentru afirmarea evidenței este obținut de... Alexandra Moore!

— Gura, am chițăit eu, și Robinson a izbucnit în râs.

— Scuză-mă... n-am putut să mă abțin. În mod normal, tu ai o gândire mult mai subtilă.

— Te urăsc, am replicat, dar am început să râd și eu.

Mergeam cu treizeci la oră și mi se părea că zbor. În același timp, mă apropiam cu repeziciune de marginea parcării.

— Și acum, ce fac?

— Ce-ar fi să încerci o întoarcere? mi-a sugerat Robinson. Ca nu cumva, știu eu, să ne repezim ca tăvălugul în plin trafic?

Mi-am trântit talpa pe frână și m-am răsucit cu fața spre el. Sigur, avusesem parte de treizeci de secunde bune de conducere la un nivel acceptabil, dar unele lucruri, pur și simplu, încă nu mi se păreau amuzante.

— Să știi că e greu pentru mine! am urlat.

Robinson s-a întins spre mine și mi-a pus o mână pe braț. A avut un efect... liniștitor.

— Axi, mi-a zis cu blândețe. Chiar e greu pentru tine? Gândește-te bine înainte să-mi răspunzi.

M-am încruntat. Era înfricoșător, asta da. Neobișnuit. Dar greu? Păi, nu chiar. Era așa cum zisese Robinson:

pedala de accelerație în dreapta, frâna în stânga. Patru viteze înainte, una pentru marșarier.

Tot ce aveam nevoie să fac era să mă mișc înainte.

Era aproape de parcă Robinson ar fi putut să vadă cum teama îmi părăsește corpul. M-a strâns ușor de braț.

— Vezi? mi-a zis. Te-ai prins. O să te descurci foarte bine.

Și m-am descurcat foarte bine. Am tot condus prin parcare timp de aproape o oră, iar Robinson, ca un aparat uman pentru karaoke, a fredonat cântece pentru șoferi: „On the Road Again"[1], „I Get Around"[2], și „Mustang Sally"[3]. Am exersat întoarcerile, accelerația, ba chiar și parcarea paralelă.

În cele din urmă, Robinson a zis:

— Cred că ești pregătită acum pentru stradă.

— Eu cred că sunt pregătită să nu te mai aud cântând, i-am întors-o.

— S-a făcut.

Așa că, ajungând la marginea parcării, am privit în ambele direcții... după care m-am înscris în trafic.

— Calc-o până la fund, Axi! m-a îndemnat Robinson.

Mă simțeam îmbătată, entuziasmată, înspăimântată. Eram la volanul unei mașini, în fantasticul Los Angeles,

[1] Titlu purtat de mai multe piese celebre compuse și interpretate de Bob Dylan (1965), Canned Heat (1968) și Willie Nelson (1980).

[2] Piesă din repertoriul formației americane The Beach Boys (1964).

[3] Compoziție din 1965 a muzicianului american Mack Rice, care și-a câștigat notorietatea odată cu versiunea lansată în anul următor de Wilson Pickett.

iar lângă mine stătea băiatul care, posibil, însemna iubirea vieții mele.

— Hopa, i-ai tăiat calea ăluia de colo, m-a avertizat Robinson.

— Așa am făcut?

— Nu conduce de parcă ai fi stăpână pe șosea; condu de parcă ai fi stăpână pe mașină.

— Foarte nostim, am zis, privind în oglinzi și accelerând, pentru că nu sunt stăpâna ei și nici tu nu ești.

— „Dac-aș putea să scap de pe autostrada asta din L.A., fără să fiu prins sau omorât", a început să fredoneze Robinson; era un vechi cântec country[1].

Nu fusese vorba să nu mai cânte?

— Nu suntem pe autostradă, am precizat.

Și bine că nu eram, pentru că tot ce s-a petrecut în continuare ar fi fost cu mult mai rău.

Cum suna cealaltă parte a Primei Legi a lui Newton? *Un corp aflat în mișcare va rămâne în mișcare atâta timp cât nu se va exercita asupra lui o forță exterioară.*

În cazul de față, forța exterioară a fost un simplu parcometru.

Nu știu cum s-a întâmplat. Într-o clipă, totul mergea perfect, iar în următoarea, eram opriți și mie îmi curgea sânge din nas.

[1] „L.A. Freeway", cântec compus de Guy Clark și lansat de Jerry Jeff Walker în anul 1972, după care a fost preluat de numeroși alți soliști country.

16

AMEȚITĂ ȘI COPLEȘITĂ, PRIVEAM AFARĂ PE FEREASTRĂ, cu un tricou peste față, în timp ce Robinson gonea pe șoseaua 10. Îmi dăduse tricoul când trecuse pe scaunul din dreptul volanului. Trebuia să părăsim locul cât mai repede: fuseseră martori.

— Te simți bine, da? s-a interesat el.

— Așa cred, am zis, dar vocea mi-a ieșit extrem de firavă.

Nu-mi făceam griji pentru nasul meu: îmi făceam griji pentru că bușisem o mașină furată.

— Nu-ți face probleme, m-a liniștit Robinson. Poliția din L.A. are pești mai mari de prins.

Însă și vocea lui era tremurată. Ca și cum, poate, habar n-ar fi avut despre ce vorbea. Și privea întruna în oglinda retrovizoare, de parcă s-ar fi așteptat să vadă luminile intermitente ale mașinilor de poliție.

— Îmi pare rău, am șoptit.

Dar nu cred că m-a auzit.

Privirea lui săgeta când spre drum, când spre oglindă și apoi la loc.

— Ei bine, Axi, ca să folosesc nemuritoarele cuvinte ale lui Dale Earnhardt Senior: „Mai și câștigi, mai și pierzi, mai și distrugi", a zis el. Fiecare drum își are bălțoaca lui, înțelegi? Nu riști, nu câștigi! Nu poți să faci omletă fără să spargi câteva ouă. Și cine și-ar dori să trăiască într-o lume fără omlete? În afara găinilor, normal. Adică, sunt sigur că lor le-ar conveni întru totul, ar fi extatice, pe bune...

— Robinson, vorbești fără șir, l-am întrerupt eu.

— Ce? a întrebat, întorcându-se spre mine cu fulgere în ochi.

Mi-am luat tricoul de pe față și am simțit un firicel de sânge căutându-și drumul spre buzele mele. Avea gust sărat.

— Vorbești fără șir, am repetat. Ai intrat în panică?

A făcut ochii mari.

— Cine, eu? Nu! Eu nu intru în panică. Nț, nici gând! Nu eu.

— Flăcăul chiar prea mult se jură, cred eu, am zis, simțindu-mă dintr-odată și mai ametită.

De obicei, Robinson era extrem de calm; faptul că-l vedeam fâstâcit în mod sigur nu-mi ameliora situația.

— Hî? s-a mirat el.

— O ușoară modificare a unui citat din *Hamlet*[1], i-am răspuns, cu o voce slabă.

[1] În original, „*The lady doth protest too much, methinks*" („Cucoana chiar prea mult se jură, cred eu"), replică rostită de regina Gertrude în actul al III-lea, scena 2 a tragediei shakespeariene *Hamlet*.

Mi-am dat seama că băteam din picior foarte repede în podea: aproape ca și cum aș fi vrut s-o rup la fugă în mașină.

— Tu vorbești engleza? m-a luat el la rost. Cum ar fi, chiar acum?

Mi-am încleștat pumnii. Era primul meu moment veritabil de îndoială. O îndoială adâncă, profundă. La modul: *ce* făceam noi? Oare nu cumva toată călătoria asta o fi cea mai proastă idee din câte am avut vreodată în viața mea?

Presupun că și pe asta am spus-o cu voce tare, fiindcă Robinson s-a calmat aproape instantaneu. A inspirat prelung, adânc, după care s-a aplecat spre mine și m-a strâns de genunchi.

— Am avut o mică aventură, iar acum e momentul să mergem mai departe, mi-a zis cu blândețe. Excursia asta e o idee strălucită, Axi. Cea mai bună.

— Ești sigur? l-am întrebat. Nu suntem pe cale să fim prinși?

— Nu, mi-a răspuns Robinson, de data asta părând convins. N-avem probleme. Cu toate că am rămas fără un far, iar tu ai sânge pe bărbie, ceea ce arată ciudat. De parcă ai fi, poate, vampir, sau altceva. Dar, nu, serios. Suntem în regulă. Suntem mai mult decât în regulă. Suntem invincibili. Care e următorul punct al itinerarului nostru?

Nu-mi venea să cred cât de repede i se schimbase starea de spirit. Dar, dacă Robinson se simțea din nou încrezător, atunci aveam să încerc și eu. Pentru că, dacă n-aș fi avut încredere în el, ce-aș mai fi căutat să bat toată țara împreună cu el?

— Păi... Vegas, de fapt, am zis.

Da, eram băgați până peste cap... înțelegeam asta. Dar poate că lucrurile tot mai puteau să iasă bine pentru noi.

Robinson s-a apucat să bată cu pumnii în volan.

— Vegas, puiule, hai că venim!

Îi simțeam bucuria în voce. O parte din mine ar fi vrut să-l zgâlțâie, dar cealaltă îl adora pentru optimismul lui neabătut. De câte ori nu fusesem prăbușită în abisurile disperării, iar Robinson doar îmi întinsese o mână și mă săltase înapoi la lumină? De mai multe ori decât mi-ar plăcea să-mi amintesc.

— Numai tu ești de vină, să știi, i-am zis, tamponându-mi nasul și bărbia.

A pufnit.

— Nu eu sunt cel care a ciocnit mașina.

— Dar tu ești cel care a încercat să mă învețe să conduc.

— E o deprindere vitală, Axi. Eu n-o s-o pot face pe șoferul la infinit pentru tine, mi-a zis, apoi s-a întors spre mine și mi-a zâmbit.

Poate să fi fost o iluzie optică, dar mi s-a părut că zăresc, dincolo de zâmbetul lui, un licăr de melancolie.

— Ba da, o să poți, am zis încet.

Dar Robinson n-a mai răspuns.

17

Am mers mai departe prin noapte. Contururile întunecate ale colinelor Los Angelesului au lăsat locul unei pustietăți plate, iar apoi, după câteva ore, o strălucire portocalie a înflorit pe cer. A devenit din ce în ce mai intensă, iar când șoseaua a început să coboare într-o pantă domoală, dintr-odată, un vast ocean de lumini sclipitoare s-a întins în fața noastră.

— „Ooo, Las Vegas nu-i locu' potrivit pentru un băiat sărman ca mine", s-a apucat să cânte Robinson, după care s-a întors spre mine. Ăsta e Gram Parsons[1], mi-a zis. Ai ascultat albumul pe care ți l-am dat?

M-am făcut mică în scaun și am clătinat ușor din cap. Robinson a izbucnit în râs.

— N-are importanță. Pot să-ți cânt blestemăția aia de la cap la coadă.

[1] Solist, compozitor, chitarist și pianist american de country, folk, rock, rhythm and blues și soul, pe numele său adevărat Cecil Ingram Connor III (1946–1973). Piesa citată se numește „Ooh Las Vegas" și face parte din albumul *Grievous Angel*, apărut postum, în 1974.

— Și probabil c-așa o să și faci, l-am completat eu.

Tot fredonând, a condus în continuare pe Fâșie[1], care era luminată de un milion de ori mai strălucitor decât pentru Crăciun. Pe stradă era lumină ca ziua, chiar dacă trecuse de miezul nopții. Am mers pe lângă firmele de neon de la Bellagio, Bally's, MGM Grand: cazinouri pe care le cunoșteam din *Ocean's Eleven*, amplasate într-un peisaj știut din *Teamă și ură în Las Vegas*, cartea lui Hunter S. Thompson.

— Așadar, va trebui să jucăm, este? m-a întrebat Robinson.

Am încuviințat, dintr-odată hotărâtă.

— Presupun că e o cerință, am zis.

M-am spălat într-o toaletă dintr-un 7-Eleven, în timp ce Robinson și-a înfulecat al zece miilea Slim Jim. Pe urmă, ne-am dus în Luxor, în principal pentru că e în formă de piramidă. Ba chiar are și un Sfinx uriaș în față: o absurditate căreia, pur și simplu, n-am putut să-i rezistăm.

Din clipa în care am pășit înăuntru, ne-am trezit într-o cu totul altă lume. Bâzâitul aparatelor slot, mirosurile de aer condiționat și de transpirație, luminile scânteietoare de deasupra meselor de joc: eram total copleșită din punct de vedere senzorial.

Robinson m-a cuprins cu brațul pe după umeri.

— Vrei să te umpli de bani?

[1] Las Vegas Strip, numele sub care este cunoscută o porțiune de aproximativ 6,8 kilometri din Las Vegas Boulevard South, găzduind câteva dintre cele mai mari hoteluri și cazinouri din lume.

— Mda, avem de spart douăzeci de dolari.

— Asta îți spune bugetul tău? Ei bine, asta înseamnă două partide de blackjack, cu zece dolari intrarea, a calculat el, zâmbind. Zic, presupunând că n-o să câștigăm, cu toate că asta o să facem.

— Douăzeci de dolari ne-ar ține mai mult la sloturi, am zis, fiindcă să stau într-un semicerc cu o adunătură de necunoscuți, încercând să mă hotărăsc dacă e cazul să-i spun crupierului să-mi dea cărți, era mai mult decât aș fi avut chef.

Robinson a privit cu jind spre masa de blackjack. Probabil se gândise că, prin farmecul lui, ar fi putut determina cărțile să-i pice așa cum voia. Nu era cazul meu. Poate că nu mai eram eu FC, însă niciodată n-aveam să fiu genul celor care practică jocuri de noroc. Pentru că despre banii câștigați de mine ca babysitter era vorba aici, și avusesem de înfruntat câțiva țânci destul de mofturoși ca să-i obțin.

Poate a fost spre binele nostru că un tip mătăhălos într-o vestă neagră s-a apropiat de noi în timp ce ne îndreptam spre aparate. Voia să ne vadă actele de identitate.

— Păi, să vedeți..., a început Robinson, însă individul i-a tăiat vorba.

— Scutește-mă. Dacă ai acte, poți să joci. Dacă nu, te cari.

— Du-te, l-am îndemnat pe Robinson. Acum poți să joci o mână de cărți. Eu te aștept afară.

A scuturat din cap.

— Nici vorbă, Axi, suntem împreună în povestea asta.

Mi-a plăcut foarte mult replica asta a lui.

— Bun, și ce-ai vrea să facem acum? l-am întrebat, dar Robinson a căscat atât de expresiv, încât m-am hotărât să nu-i mai aștept răspunsul. Hai să căutăm un loc în care să dormim, i-am propus.

Așa că ne-am oprit în parcarea învecinată de la Treasures, despre care la început am avut impresia că ar fi un magazin cu suveniruri.

— De ce-o fi deschis la ora asta? Cui îi trebuie globuri cu zăpadă la două dimineața?

Robinson a râs: *de* mine, nu cu mine.

— E un club de striptease, fraiero. Suntem în Orașul Păcatelor, ai uitat?

Eram prea obosită ca să mă mai supăr. M-am întins pe bancheta din spate și m-am învelit cu o bluză de trening. Robinson și-a strecurat mâna pe lângă scaunul lui din față, iar eu i-am luat-o într-a mea. Iată-ne din nou în mașină, cu un metru de aer și douăzeci de centimetri de spumă poliuretanică între noi. *De ce* n-am făcut eu o mișcare la hotel?

— Spune-mi o poveste ca s-adorm, mi-a cerut Robinson.

— Cântă-mi ca s-adorm, i-am întors-o eu.

— Dă cu banul.

Am dat și el a pierdut. Așa că am adormit ascultându-l pe Robinson cântând și bătând ușor cu degetele în bordul mașinii.

A fost odată o fată pe nume Axi
care a fugit de la casa ei.
Dar în loc să plece cu un taxi,

a încercat să conducă prin L.A.
A făcut accident și s-a lovit la nas
și n-aș vrea să fiu lăudăros,
dar cine s-o salveze pe Axi,
dacă nu un Derbedeu frumos?

Sunetul strident al râsetelor m-a trezit pe la ora 4. Câteva dansatoare ieșeau din club, după ce își terminaseră tura de noapte.

Una dintre ele a trecut pe lângă mașina noastră și m-a zărit pe bancheta din spate.

— Hei, fetițo, mi-a zis, aplecându-se într-atât de aproape, încât i-am putut simți mirosul de parfum și de transpirație. N-aveți voie să dormiți aici. Or să vină să vă ridice mașina și să vă ducă, pe tine și pe prietenul tău, la mititica.

— Hî? a îngăimat Robinson, ridicându-se în capul oaselor și frecându-se la ochi.

— Tre' să vă duceți acas', a zis o alta, și-am auzit-o cum își pocnea guma de mestecat din gură. Unde-o fi și aia.

Robinson a scos capul pe fereastră și le-a zâmbit, ca și cum ar fi fost vechi prieteni.

— E un sfat excelent, le-a răspuns. Și vă mulțumesc pentru el. Dar, din nefericire, nu ne este cu putință să-l urmăm în clipa de față.

Femeile au izbucnit în hohote. Una și-a ciocnit șoldul osos de al alteia.

— Uită-te la ei! Îs drăguți ca doi pisoi. Chrissy, ia-i tu acas' la tine.

Blonda căreia îi spusese Chrissy ne-a măsurat cu privirea. A consumat un volum considerabil mai mare de timp cu examinarea lui Robinson.

— Mașina mea e un Chevy alb, uite-l colo, ne-a zis, în cele din urmă. Voi numa' să vă țineți după mine.

18

E SUFICIENT DACĂ SPUN CĂ EU NU VOIAM SĂ MERG. Dacă numita Chrissy era o criminală în serie care-și ciopârțea victimele cu toporul?

Însă Robinson mi-a replicat că, în primul rând, șansele de a se întâmpla așa ceva erau extrem de subțiri; și, în al doilea, că să fie ciopârțit cu toporul i se părea o posibilitate considerabil mai tentantă decât să-și petreacă încă o noapte cu frâna de mână înghiontindu-i coastele. Așa că am urmat-o pe Chrissy spre vechea Fâșie a Las Vegasului (zona căreia i se spune Valea Sclipitoare[1]) și spre un modest complex de imobile cu apartamente.

— Iac-așa, ne-a zis ea, arătând spre o canapea roșie, lăsată, din mijlocul unui living soios; firmele luminoase de afară se reflectau pe pereții goi. Tu o să dormi aici, iar iubitul tău poa' să se-ntindă pe podeaua din camera copiilor. E mochetată.

— Nu e iubitul meu, am corectat-o, din obișnuință. L-am văzut pe Robinson pregătindu-se să-și livreze

[1] Glitter Gulch, porecla dată zonei cazinourilor de pe Fremont Street, din centrul Las Vegasului.

replica — *M-a rugat să ies cu ea, dar am refuzat-o* —, așa că am adăugat în grabă: Nu e genul meu.

Chrissy a ridicat o sprânceană subțire, desenată cu dermatograf.

— A, da? Fi'n'că mie-mi pare c-ar fi genu' oricui.

Robinson, care părea gata să se prăbușească de epuizare, s-a dat în spectacol, pupându-și bicepsul. Frumos mătărău mai era... *evident* că era genul meu.

— Ce mocofan, am exclamat.

— Ce tocilară, a ripostat el.

Chrissy a început să râdă pe înfundate.

— Dumnezeule, pe bune că voi doi sunteți cei mai drăguți din câți am văzut vreodată. Dacă nu sunteți împreună, atunci nu știu ce problemă aveți.

Pe urmă, i-a întins lui Robinson un maldăr de pături și i a dat brânci spre ușa unui dormitor.

— Copilul din stânga sforăie, l-a anunțat ea. Să nu zici că nu te-am prevenit.

Mi-a mai adresat un ultim zâmbet istovit, vag matern, și a dispărut în camera ei. Eu m-am întins pe canapeaua moale și m-am gândit la ce zisese adineauri: că dacă eu și Robinson nu suntem împreună, ea nu-și închipuia ce ar putea fi în neregulă la noi.

Nici eu nu știam. Adică, erau destule în neregulă la noi. Dar ce anume ne împiedica să fim împreună?

N-am putut să dorm, gândindu-mă la asta. La el. Când mai era puțin până la răsărit, am intrat în vârfurile picioarelor în camera în care dormea. Era întins pe o parte, cu o mână sub obraz. L-am privit mult timp, numărându-i

respirațiile lente și imaginându-mi că-i aud bătăile puternice ale inimii.

Mi se părea caraghios până și mie, dar nu puteam suporta să nu fiu lângă Robinson; mai ales acum, când ajunsesem să-mi petrec fiecare noapte cu el, de când începuserăm călătoria asta total-nebunească-dar-în-același-timp-și-cea-mai-grozavă-chestie-din-toate-timpurile. El mă făcea să simt acel gen de bucurie de care nu mai avusesem parte de când eram mică și familia mea era întreagă. Și, de asemenea, mă făcea să simt... un soi de palpitații cum n-am mai cunoscut niciodată până acum în viața mea.

Cum aș putea vreodată să mă întorc la viața de una singură — la viața fără el — acum, când știam că astfel de sentimente sunt posibile?

Fără să-mi dau seama ce fac, m-am furișat și m-am întins lângă el, sincronizându-mi respirația după a lui. Fie că mă dorea la fel cum îl doream eu, fie că nu, eram împreună în povestea asta: așa spusese Robinson. Până acum, nu-mi trecuse niciodată prin minte cât de complicat putea să fie cuvântul *împreună*.

19

M AM TREZIT GÂFÂIND. AVEAM O GREUTATE PE PIEPT, strivindu-mi inima, storcându-mi plămânii de aer. *Așadar, asta e*, m-am gândit, *așa te simți când mori.*

Iar pe urmă: *Of, Dumnezeule, și n-am apucat încă să-l sărut pe Robinson. În afară de acea singură dată, acum o veșnicie, când am băut berea aia, ceea ce nici măcar nu se pune...*

Am tras disperată de pături, cu plămânii urlându-mi după aer. Degetele mele frenetice au pipăit ceva tare și rotund: un genunchi mic, osos.

S-a auzit un țipăt ascuțit, un chicotit strident, apoi dintr-odată greutatea a dispărut. M-am ridicat în capul oaselor, buimăcită, clipind mărunt. Pe podea era un băiețel, care mă privea cu ochii lui enormi și verzi.

— Pe mine mă cheamă Mason Drew Boseman, s-a prezentat, pe un ton obraznic. Și am patru ani.

— Și probabil douăzeci și cinci de kilograme, am icnit eu, frecându-mi plexul, de pe care tocmai se ridicase el.

Apoi în cameră a intrat o fetiță, strângând în brațe un iepuraș murdar din pluș.

— Ea e Lila, m-a informat Mason. Are doi ani și nu știe nici măcar să folosească olița.

— Eu sunt... Bonnie, am zis, când respirația mi-a revenit în sfârșit la normal. Încântată să vă cunosc pe amândoi.

Mason și-a lăsat capul în jos, cuprins brusc de sfială, de parcă nu tot el fusese cât pe ce să mă omoare adineauri. Lila, în schimb, doar s-a holbat la mine, după care și-a dus încet degetul mare la gură și a început să și-l sugă.

— Poate că acum o să mă ridic, am anunțat, descâlcindu-mă din pătura curată, dar ponosită.

Și totuși, ei au continuat să se holbeze la mine.

M-am îndreptat spre bucătărie, ghidându-mă după mirosul de cafea.

— 'Neața..., am dat să spun.

Dar m-am oprit. Deoarece Chrissy, care era desculță și într-o cămașă de noapte din mătase roșie, îl înghesuise pe Robinson cu spatele de bufet... și-l săruta.

Și, după toate aparențele din lume, el îi răspundea la sărut.

Am făcut stânga-mprejur și am ieșit pe hol, unde m-am oprit, tremurând. Oare chiar văzusem așa ceva? Exista vreo posibilitate ca eu încă să visez? Mason și-a ridicat spre mine o privire întrebătoare.

Am numărat până la douăzeci, după care am tușit, încercând să dau impresia că abia acum străbat holul spre bucătărie. Am auzit zgomot precipitat de pași, apoi scârțâitul picioarelor unui scaun pe linoleum.

De data asta, după ce am trecut de colț, Robinson era la masa din bucătărie, citind ziarul, ca și cum el ar fi fost bărbatul casei.

— 'Neața, rază de soare, m-a întâmpinat, împingând spre mine o cană cu cafea aburindă.

Era nebărbierit și avea o pată de noroi pe obraz.

— Mi-a schimbat uleiul, îți vine să crezi? a zis Chrissy.

Am văzut că avea obrajii îmbujorați.

— Asta nu e vreo metaforă pentru altceva, nu? am întrebat, îndreptând o privire tăioasă spre Robinson, însă el a preferat să nu-mi ia în seamă replica.

— M-am trezit devreme. Am zis să-i fac un serviciu prietenesc.

Ăsta era Robinson. Nu rata niciodată vreo ocazie de a ajuta pe cineva. Din câte se părea, nu rata nici vreo ocazie de a săruta pe cineva... cu excepția cazurilor când respectiva persoană eram eu.

Chrissy s-a săltat cu fundul pe bufet, privindu-l de parcă ar fi fost pe cale să-i ceară să se mute la ea. O fi avut ea doi copii, însă probabil era doar cu câțiva ani mai mare ca noi.

Mason m-a tras de picior.

— Știai că veveritele moarte pot să te mănânce? Au dinții foarte ascuțiți. Veveritele moarte sunt super. Și dinozaurii sunt super, și Batman, dar Spider-Man e și mai tare, pentru că a fost mușcat de un păianjen. Mason s-a apucat să țopăie, cât pe ce să mă calce, continuând să sporovăiască. Superman poate să ajungă în spațiul cosmic pentru că știe să zboare, dar Spider-Man nu poate, fiindcă

are nevoie de o pânză de păianjen și nu poate să și-o țească în spațiul cosmic, pentru că nu sunt clădiri acolo.

Țopăiala i s-a transformat într-o serie de salturi sălbatice, iar Chrissy a început să chicotească.

— Jur că nu i-am dat să bea cafea, a zis.

— E încântător, am zis eu, printre dinții care-mi scrâșneau.

— Nu sunt încântător. Sunt mort de foame! a protestat Mason.

Am făcut un pas înainte.

— Mă lași să pregătesc eu micul dejun? am întrebat-o pe Chrissy. Ca să poți sta liniștită?

M-a privit surprinsă.

— Ăăă... bine.

— Ne-ai primit în casa ta: măcar atât pot să fac, i-am explicat.

Dar adevărul era că nu știam ce să fac cu mâinile, iar gătitul mă putea ajuta să mă calmez. Așa că am pregătit omlete pentru toată lumea, cu brânză cedar și bucățele de arpagic dintr-un vas pe care Chrissy îl ținea pe pervaz. Mi-a trecut prin minte să-i las omleta crudă și să-i strecor în ea fărâme de coji de ou, dar mi-am zis că nu ea era, de fapt, vinovata. Eu îi spusesem că Robinson nu era iubitul meu, așa că, din ce știa ea, era disponibil.

Nu că aș fi iertat-o totuși pe deplin.

— Uau, ce noroc am avut că v-am adus pe voi doi acasă la mine, a exclamat ea, cu gura plină. E cea mai bună omletă din câte am mâncat vreodată.

— Asta pentru că am făcut de foarte multe ori, am zis. Nu am gusturi rafinate sau mai știu eu ce.

— Nu-i adevărat, s-a amestecat Robinson, îndreptându-și furculița spre mine. Ea știe să gătească orice. O să fie o nevestică bună pentru cineva, într-o zi.

— Ai grijă, l-am avertizat.

— A fost un compliment, a insistat Robinson.

— Nu l-am considerat ca atare.

— Voi doi vă ciorovăiți ca un frate și-o soră, a remarcat Chrissy, chicotind, după care și-a recăpătat înfățișarea serioasă. Părinții voștri știu unde sunteți?

— Invocăm Al Cincilea Amendament[1], am răspuns, întorcându-mă cu fața spre aragaz.

— Suntem în vacanță, i-a explicat Robinson.

Chrissy a oftat și s-a lăsat cu totul pe spătarul scaunului ei pliant.

— OK, a zis, nu vreau să vă iscodesc. Toată lumea are dreptul să aibă secrete. Dar vă dau un sfat: plecați din Las Vegas, da? Pentru că, dacă ajungi aici, se întâmplă pur și simplu să te împotmolești.

Și-a îndreptat privirea spre fereastră, cea care dădea spre Cimitirul Neoanelor[2], acolo unde sunt duse pentru odihna veșnică vechile firme luminoase.

Ceva îmi spunea că exact asta i se întâmplase ei: se împotmolise în Las Vegas.

---

[1] Al Cincilea Amendament la Constituția S.U.A. prevede, printre altele, dreptul cetățenilor de a refuza să facă declarații prin care s-ar autoincrimina.

[2] Denumirea populară a Muzeului Firmelor Luminoase (Neon Museum) din Las Vegas.

L-am privit pe Robinson, care tocmai își punea zahăr în cafea. Noi nu aveam să ne împotmolim vreodată undeva, nici măcar să fi vrut. Exista un motiv de netăgăduit pentru asta... însă era unul dintre secretele noastre.

20

– NU VREAU SĂ DISCUT DESPRE ASTA.

Așa mi-a zis Robinson când l-am întrebat ce căuta să palpeze cu limba amigdalele unei stripteuze din Las Vegas la nouă dimineața. (De parcă dacă ar fi făcut-o la o oră mai târzie ar fi fost ceva acceptabil.)

— Ei bine, eu vreau să discut despre asta, am insistat.

Îl trăsesem afară din casă, împreună cu puținele noastre bunuri, de îndată ce se sfârșise micul dejun, în încercarea de a evita orice posibilitate ca gazda noastră Chrissy să ne invite să mai rămânem.

Robinson m-a privit preț de câteva clipe, cu o expresie indescifrabilă, după care mi-a întors spatele și s-a îndepărtat. A slalomat printre mașinile parcate lângă Muzeul Firmelor Luminoase, clătinând din cap și părând să vorbească singur.

M-am simțit cum nu se poate mai neajutorată. Oare să fi înnebunit eu? Să-mi fi imaginat doar tensiunea amoroasă dintre noi? Dacă Robinson nu și-a dorit vreodată altceva din partea mea decât prietenia? Dacă ăsta s-ar dovedi până la urmă să fie adevărul, atunci mare păcat că în realitate Chrissy nu era o criminală care-și ciopârțește

victimele cu toporul... fiindcă mă aştepta o moarte lentă şi chinuitoare din cauza umilinţei.

Mi-am şters o picătură de sudoare de pe buze. La 10 dimineaţa era deja caniculă. M-am aşezat pe vârful unui uriaş pantof metalic cu toc înalt, care odinioară făcuse parte din firma de la Silver Slipper Saloon[1].

Începeam să *urăsc* Las Vegasul.

— Ce tot faci? i-am strigat, în cele din urmă, lui Robinson.

Nu mi-a răspuns; a continuat să se plimbe. N-aveam de gând să-l urmăresc de colo-colo pe stradă, aşa că am rămas aşezată, privind toate firmele luminoase răposate. Pe una dintre ele scria CAPELĂ NUPŢIALĂ[2], iar pe alta, aflată chiar lângă ea, scria PĂCAT.

M-am gândit la toţi acei oameni care au venit în Las Vegas în căutarea iubirii sau a banilor, şi la procentajul infim reprezentat, probabil, de cei care chiar au găsit una sau alta.

Robinson şi-a făcut apariţia lângă mine şi chiar dacă, în sfârşit, a început să spună ceva, erau lucruri care nu prezentau interes pentru mine. Aveam să-l ascult când mi-ar explica sărutul din bucătărie. Între timp, continuam să privesc firmele: GOLDEN NUGGET, JOE'S LONGHORN CASINO ...

[1] Fost cazino din Paradise, suburbie a metropolei Las Vegas, inaugurat în septembrie 1950 şi închis pe data de 29 noiembrie 1988. Pe acoperişul clădirii, alături de firma luminoasă, exista acest condur argintiu rotitor.

[2] Las Vegasul este renumit şi pentru numărul mare de capele în care se oficiază căsătorii, fiind supranumit Capitala Mondială a Nunţilor, datorită uşurinţei cu care se poate obţine certificatul de căsătorie şi a costurilor extrem de reduse aferente.

Deodată, Robinson m-a apucat de braţ şi m-a întors spre el.

– Problema la un Boxster e că îţi mănâncă repede cauciucurile, mi-a zis. Mai ales dacă-i calci ambreiajul. Dar din moment ce nu suntem interesaţi de o posesie pe termen lung...

Am cercetat mai departe vopseaua scorojită a pantofului.

– Nu ştiu ce tot vorbeşti acolo.

Robinson a oftat exasperat.

– Vorbesc despre un Porsche, Axi, pentru că aşa ceva o să luăm, mi-a explicat, arătându-mi o siluetă scundă şi neagră, aflată la o sută de metri mai încolo. E un model mai vechi, aşa că nu poate să aibă dispozitiv de detectare. E cam greu să furi maşini care expediază mici raze spre poliţia din Las Vegas, înţelegi?

Mi-am ridicat, în fine, privirea spre el.

– Dar avem deja o maşină, am zis.

– M-am săturat de ea, a replicat Robinson. Avem nevoie de una mai bună, a adăugat, izbind cu piciorul vârful pantofului.

– Nu vreau să fur încă o maşină, am protestat eu.

– O, scumpa mea Aximoron[1]... nu eşti obligată s-o faci *tu*, mi-a zis, fulgerându-mă cu superbul lui zâmbet, apoi plecând în grabă.

[1] Joc de cuvinte între *oximoron* (figură de stil care exprimă o ironie subtilă prin asocierea paradoxală a doi termeni contradictorii) şi numele eroinei (Axi), la care se asociază epitetul *moron* (idiot, imbecil).

Am strâns din pumni și mi-am ridicat privirea spre cerul alburiu al deșertului. Robinson a înnebunit: *se sărută cu o tipă oarecare și apoi îmi zice că sunt scumpa lui? Care-i treaba?*

S-a auzit un scrâșnet de cauciucuri și Robinson a oprit în fața mea.

— Urcă, mi-a zis poruncitor.

Dacă nu mă urcam, oare pleca fără mine? Sinceră să fiu, cam așa îmi dădea impresia. Existau astfel de momente, în care Robinson semăna cu băiatul rău, așa cum tata pretindea mereu că ar fi.

Abia am apucat să-mi prind centura, că Robinson a și ambalat motorul și a demarat în trombă pe stradă. Avea suta la oră înainte să pot clipi măcar.

— La asta mă refeream când am zis să-i calci ambreiajul, mi-a zis, calm. În cazul în care ai vrut să știi.

Am rămas cu fața spre geamul de lângă mine, refuzând să-l privesc.

— N-am vrut, i-am răspuns.

Ne îndreptam spre ieșirea din oraș, lăsând luminile sclipitoare și făgăduielile încălcate ale Las Vegasului în urmă. Repede.

— Încetinește, i-am cerut, însă Robinson doar a râs.

— Viteza n-a omorât niciodată pe cineva! Doar oprirea bruscă... asta te dă gata.

Mi-am încrucișat brațele pe piept.

— Mda, asta dacă nu te dau gata mai întâi o mie de alte lucruri, am remarcat, cu țâfnă.

Dar de data asta a fost rândul lui Robinson să-mi ignore comentariul. A început să fluiere cântecul lui Bruce

Springsteen „Born to Run"[1] și l-a tot luat de la capăt, încă o dată, și încă o dată, până când mi-a venit să-l implor să înceteze.

Dar deodată a văzut luminile intermitente apropiindu-se din spatele nostru, așa că, deodată, n-a mai fost nevoie.

[1] Primul mare succes al compozitorului și interpretului american Bruce Springsteen, apărut în 1974.

21

Obiectele văzute în oglindă sunt mai aproape decât par. Asta scrie pe oglinzile din lateral ale mașinilor, dar vă spun eu că în clipa când îți dai seama că obiectul pe care-l vezi e o mașină de poliție, atunci e deja mult prea aproape.

— Robinson, am șuierat, cu un ton ridicat de panică.

— Poate că nu după noi vin, a zis el. Nu mergeam decât cu... hmm, treizeci la oră peste viteza legală. Ce naiba, e practic o crimă să mergi mai încet pe-aici. Suntem în Las Vegas, puiule: totul e legal, cu excepția bunei purtări.

Puteam să-mi dau seama după sunetul vocii că Robinson nu credea ce spune, însă voia să cred eu. Nu voia să mi se facă frică. N-a vrut asta niciodată, de când îl cunosc.

— Trageți pe breteaua din dreapta, s-a auzit vocea amplificată, întretăiată de pârâituri, printr-un megafon fixat pe o latură a mașinii de poliție.

Robinson a aruncat o privire spre vitezometru, parcă vrând să vadă până unde poate ajunge. Ca și cum s-ar fi întrebat dacă e posibil să-l depășească pe tip.

— Nici prin gând să nu-ți treacă, l-am prevenit. Fă ce-ți spune polițistul.

— Nu prea semeni a Bonnie, a observat el, cu reproș în glas.

— Pentru numele lui Dumnezeu, aici nu suntem într-un film. Aici e viața reală! *Trage pe dreapta!*

Tocmai întindeam mâna spre volan, ca să-l smucesc spre dreapta, când Robinson a redus viteza, a aprins semnalizatoarele cu toată politețea posibilă și s-a strecurat pe breteaua din dreapta.

— Vezi? Sunt capabil să urmez indicațiile, mi-a zis, străduindu-se să-și mențină tonul ușuratic.

Dar nu mai avea importanță acum. Mi-am cuprins fața între palme. Ne prinseseră. Deja vedeam titlurile din ziare, avocatul numit din oficiu, hidosul combinezon portocaliu pe care mă vor obliga să-l port. Oare aveam vârsta necesară ca să fiu judecată ca o persoană adultă?

— O să fie bine, m-a asigurat Robinson, calm.

Mincinosule, i-am replicat în gând.

Polițistul s-a apropiat de fereastra din dreptul lui Robinson. Din unghiul meu, nu puteam să-i zăresc decât centura și burta moale și rotundă de deasupra ei.

— Permisul și talonul, a cerut el, sever.

Fără măcar un „vă rog".

— Domnule, a întrebat calm Robinson, s-a întâmplat ceva?

Mâna polițistului a țâșnit spre noi.

— Permisul și talonul, a repetat el.

Robinson a zâmbit mieros.

— Cred că mergeam cu viteza normală... poate să fi fost un picuț peste...

— *Permisul și talonul.*

Robinson s-a întors spre mine, făcând ochii mari.

— Pare să aibă un vocabular oarecum limitat, mi-a zis în șoaptă și, spre oroarea mea, aproape că am izbucnit într-un râs nestăpânit.

Mi-am astupat gura cu palma în timp ce Robinson a făcut un întreg spectacol din scotocitul prin torpedou.

— Trebuie să fie pe-aici, pe undeva, a zis el.

Polițistul s-a apucat să ciocănească, nerăbdător, în capota mașinii. Apoi s-a aplecat și ne-a privit cu atenție pe amândoi. Avea ochi mici și răi și o gură nervoasă.

— Nu-s prea mulți copii care să aibă mașini frumoase ca asta, a zis el. Ai crede că babacii îi învață și cum să le conducă. Dar copiii bogați și răzgâiați... nu prea ascultă de părinții lor, nu-i așa?

Era pentru prima oară în viața mea când mă confunda cineva cu un copil bogat.

— Îmi plăcea mai mult de el când nu vorbea, i-am șoptit lui Robinson.

Robinson a găsit talonul și i l-a înmânat polițistului, care l-a examinat.

— Permisul, a zis apoi.

— Domnule, e numai o mică greșeală, a argumentat Robinson. Îmi pare foarte rău că am depășit viteza. Dacă ne lăsați să plecăm doar cu un avertisment, vă promit că n-o s-o mai fac niciodată.

Polițistul a explodat într-un râs ca un lătrat.

— Am mai auzit eu placa asta. În fiecare minut se naște câte-un fraier, băiete, dar ăla pe care-l vezi acu' nu e dintre ei. Omul a privit lung șoseaua, cu o expresie de filosof, după care și-a întors din nou fața spre noi. Vedeți voi, copiii ăștia bogați, a continuat, privindu-ne cu ochii îngustați și reci, dacă babacii lor nu-s în stare să-i învețe cum stau treburile, atunci legea e obligată să-i învețe ea. Legea chiar adoră să dea lecții.

Robinson era extrem de obișnuit să-i farmece pe alții. L-am văzut descurcându-se cu vorba dulce, de la a scăpa de pedepsele de la școală până la a pătrunde la o petrecere de la Hollywood, cu nenumărate alte cazuri între cele două. Așa că, în clipa asta, arăta de parcă nu i-ar veni să creadă ceea ce auzea. Și totuși, a dat din cap în semn de încuviințare.

— Desigur, domnule. Înțeleg. Totuși, va trebui să cobor. Îmi țin portofelul sub scaun și nu pot să ajung la el de-aici. Pot să cobor, domnule?

Polițistul a făcut câțiva pași în spate. Robinson s-a întins și m-a apucat de mână. Tare.

— Bonnie, a șoptit el.

— Ce? l-am întrebat.

Însă el deja coborâse din mașină și eu încă-i simțeam strânsoarea degetelor pe piele.

Am văzut totul pe fereastră. La început, Robinson și-a ținut mâinile în sus, ca să-i arate polițistului că n-are vreo intenție rea. Dar următoarea imagine a fost o mișcare fulgerătoare, însoțită de un geamăt, apoi de un răcnet furios.

— Coboară, Bonnie, am nevoie de tine! a răcnit Robinson.

Fără să mă gândesc, m-am supus. Și acela a fost momentul în care mi-am văzut iubirea vieții — hoț de mașini, violator de proprietăți și pupător de stripteuze — îndreptând un pistol spre chipul unui polițist tânăr.

Am fost cât pe ce să cad în genunchi. Am întins mâna și m-am prins de capota automobilului ca să-mi mențin echilibrul. Metalul pistolului sclipea în bătaia soarelui din deșert. *Nu se poate să fie adevărat*, mi-am zis. *Sigur e un vis, sau o secvență dintr-un film... sau o halucinație, sau* ceva.

Robinson și-a întors fața pe jumătate spre mine și, jur pe Dumnezeu, mi-a *făcut cu ochiul.*

Mi-a picat falca. Dacă înainte îl crezusem un pic nebun, acum eram convinsă că ajunsese de-a dreptul dement. Apoi am zărit pâlpâitul aproape imperceptibil al zâmbetului în colțul gurii lui. Îmi spunea: *Totul e numai o joacă, Axi. Nimeni n-o să pățească nimic.*

Am făcut un pas spre ei, rugându-mă să fie chiar așa.

— Îmi pare sincer rău că sunt nevoit să fac asta, a zis Robinson, întorcându-se spre polițist, dar nu mi-ați dat de ales.

Fața polițistului era roșie și sclipea de sudoare. Individul tăcea, plin de o furie brutală, dar neputincioasă. Părea să-și fi pierdut de tot darul vorbirii.

Am privit în susul și-n josul șoselei, să văd dacă nu vine cineva. Niciodată n-am fost mai bucuroasă pentru faptul că Robinson prefera rutele ocolitoare.

— Bonnie, mi-a zis Robinson, ia tu cătușele și pune-i-le domnului.

Bâjbâind, am făcut ce mi-a cerut. Când metalul i-a pocnit în jurul încheieturilor, polițistul a tresărit.

— Îmi pare foarte rău, am bâiguit. Sunt prea strânse? Nu vreau să fie prea strânse, dar nu mă pricep să umblu cu ele.

Dar polițistul n-a făcut altceva decât să se înroșească și mai tare la față.

Robinson se foia, cuprins de neastâmpăr. Chiar și pe un drum lăturalnic, era posibil să treacă vreo mașină dintr-o clipă în alta.

— Încă o dată, îmi pare sincer rău pentru asta, domnule. Problema e doar că suntem într-o misiune. Suntem obligați să ne vedem de drum. E o situație pe viață și pe moarte.

Polițistul roșu la față a tușit, ca și cum și-ar fi dres glasul ca să spună ceva. Numai că, deodată, gura i s-a schimonosit și s-a deschis, apoi a scuipat. O sferă albicioasă de mucus a aterizat drept pe vârful uneia dintre cizmele de cowboy ale lui Robinson.

— O, ce nepoliticos, a exclamat Robinson, pe un ton prefăcut șocat.

De parcă polițistul ar fi trebuit să dea dovadă de mai multă politețe. M-am întrebat dacă nu cumva Robinson s-o fi lovit la cap în micul nostru accident, iar impactul i-o fi afectat grav conștiința.

— Voi habar n-aveți în ce bucluc v-ați băgat, a răcnit deodată polițistul.

Furia lui și chipul stacojiu mă înfricoșau. Cu greu puteam să-l privesc.

Dar poate că nu polițistul era problema: poate că noi eram. Infractorii adolescenți.

Poate că mă îngrozea, oarecum, ceea ce deveniserăm atât de repede. Tocmai amenințaserăm un ofițer de poliție cu propria lui armă și-l imobilizaserăm cu propriile lui cătușe!

Cum de fusese posibil ca excursia noastră să scape în asemenea hal de sub control, după ce-o plănuisem până la perfecțiune?

Și de ce... nu-mi mai păsa?

Dintr-odată, m-am simțit înveselită. De nestăvilit. Acum era momentul să fac o alegere adevărată cu privire la tot restul vieții mele, oricât de frică mi-ar fi fost s-o fac.

Mi-am adunat puterile și mi-am ridicat privirea, căutând-o pe-a polițistului.

— N-o să fim prinși, i-am zis.

I-am zis-o pe un ton delicat, dar ferm. A fost un legământ. O rugăciune. O dorință.

22

ROBINSON A FĂCUT UN PAS ÎNAPOI DE LÂNGĂ POLIȚIST și a arătat cu pistolul spre portiera mașinii de poliție.

— Bonnie, mi-a zis, tu o să trebuiască să conduci mașina de patrulare. Apoi, întorcându-se spre polițist: Încă n-am învățat-o să conducă din astea cu transmisie manuală, i-a explicat.

Chiar dacă ajunsesem aproape paralizată de șoc, tot m-am urcat la volanul mașinii în alb și negru. Pedala de accelerație, semnalizarea, contactul. Totul părea să fie în destul de mare măsură cam în aceleași locuri. Între timp, Robinson îl împingea cu delicatețe pe polițist pe banchета din spate. Slavă Domnului că exista geamul dintre noi, pentru că, și încătușat fiind, tipul mă împietrea. Dacă privirile ar putea să ucidă, atunci eu și Robinson am fi fost deja morți.

— Te descurci? m-a întrebat Robinson, vârându-și capul pe fereastra din dreptul meu.

Mi-am pus amândouă mâinile pe volan, una la ora zece și cealaltă la ora două. M-am străduit să nu se vadă că sunt în pragul unui mic infarct.

— Păi, aici nu sunt parcometre de care să mă lovesc.

Mi-a răspuns cu un zâmbet pișicher. Poate că era ceva total nepotrivit, dar aveam nevoie de el.

— Minunat, atunci ești gata să plecăm. Și acum, ține-te după mine, mi-a zis.

S-a urcat în Porsche, a condus până puțin mai încolo, după care a cotit la stânga, pe un drum de pământ. Am continuat așa cale de vreo trei kilometri, trecând pe lângă nimic altceva decât țărână și câteva salvii pipernicite.

Am refuzat să privesc în oglinda retrovizoare, din cauză că puteam practic să simt privirea asasină cu care mă învrednicea polițistul. Atât eram cu nervii de întinși ca urmare a ultimelor cincisprezece minute, încât știam că dacă i-aș întâlni privirea, m-aș lăsa total copleșită de panică, aș intra cu mașina în ceva și am ajunge să murim amândoi. Țineam volanul atât de strâns, încât degetele începuseră să mi se albească.

Când s-a oprit Robinson, am frânat cu prea multă putere și m-am repezit afară din mașină, amintindu-mi abia în ultima clipă să trag frâna de mână.

— Hopa, a exclamat Robinson, prinzându-mă de cot, când m-am apropiat, împleticindu-mă, de el. E totul în regulă? El e bine încuiat acolo, în spate?

— Nu, l-am lăsat afară, i-am răspuns răstit, smucindu-mi brațul.

Respiră, Axi.

— Scuze. Sunt nervoasă.

— Hai s-o ștergem de-aici.

— Dar...

Am aruncat o privire înapoi, spre mașina de patrulare. Polițistul stătea nemișcat pe bancheta din spate, dar mi s-a părut că-l aud blestemând.

— Îl găsește cineva, n-ai grijă, m-a liniștit Robinson, arătând în depărtare spre ceea ce părea să fie un pâlc de case standard... sau un miraj.

Totul era neted, pretutindeni în jurul nostru. Deșertul era cât se poate de pustiu. Nu se vedea nici măcar un cactus.

Robinson m-a luat din nou de braț și m-a condus spre Porsche. După ce ne-am prins centurile, a ambalat motorul și am țâșnit, dispărând de acolo într-un uriaș nor de praf, care s-a umflat până atât de sus, încât ne-a camuflat total infracțiunea.

— Trebuie să scăpăm de Porsche, mi-a zis Robinson, în timp ce reintra pe drumul principal.

Din cine știe ce motiv, se îndrepta înapoi spre oraș.

Deodată, am început să mă zgudui. Picioarele îmi tresăltau și îmi zvâcneau, ba chiar și dinții îmi clănțăneau. Oare chiar făcuserăm ceea ce mi s-a părut mie?

— Robinson..., am zis.

— Ce?

Și-a întors privirea spre mine, îngrijorat.

— Nu sunt în stare să fur o mașină în clipa asta. Nu am nervi pentru așa ceva.

— Nicio problemă, m-a asigurat Robinson. Putem să ne întoarcem la Planul A al lui Axi.

— Nici măcar nu pot să-mi aduc aminte *care era*, m-am văicărit eu.

— Autobuzul, firește: vasul Petri pentru cultura super-bacteriilor. Pentru că, nu știu ce vrei tu, drăguță, dar eu am o poftă nebună de vreun soi de infecție îngrozitoare, mi-a replicat Robinson, rânjind ca un maniac.

— Spune-mi... sincer. Ți-ai ieșit... din... minți?

Ca de obicei, Robinson mi-a ignorat întrebarea, preferând, în schimb, să se oprească într-o stație de autobuz de la marginea orașului.

— Iată! Biletul nostru spre meningita bacteriană.

Ne-am luat rucsacurile și am lăsat Porsche-ul pe o bandă pentru urgențe. Nu voiam altceva decât să dispar. Nu mai aveam timp să-i scriu proprietarului un bilet de mulțumire, dar probabil că era cu atât mai bine. Acum, că eram infractori în toată regula, trebuia să încercăm să lăsăm cât mai puține indicii în urma noastră.

În sala de așteptare a stației era întuneric și frig și mizerie. Tot curajul meu alimentat de adrenalină îmi dispăruse și-mi doream doar să mă fac ghem într-un colț.

— Încotro mergem? am întrebat în șoaptă. Următoarea oprire era planificată să fie la Marile Dune de Nisip.

Robinson a cercetat tabela cu plecări.

— Interesant, a zis. Pentru că, din întâmplare, aceste faimoase dune de nisip se află în apropiere de Alamosa, în Colorado, corect?

Mi-am încrețit fruntea, nedumerită.

— De unde știi asta?

— Draga mea, autobuzul ăla pleacă peste câteva momente. Vezi? mi-a zis Robinson, arătându-mi tabela. Norocul călătorului e cu noi, a adăugat, pornind deja spre casa de bilete, cu o mână îndreptându-se spre portofel.

Oare era posibil să fie chiar atât de simplu?

— Eu credeam că era vorba despre norocul irlandezului[1], am strigat după el, cu o voce slabă.

A întors capul și a ridicat din umeri.

— Cui îi pasă? Avem cu ce să mergem. Dar, pentru informarea ta, bunica mea a fost irlandeză, din Comitatul Cork.

L-am privit surprinsă, pentru că Robinson nu vorbea niciodată, absolut niciodată, despre familia lui.

— Bine, dar cum rămâne cu polițistul? l-am întrebat, zorindu-mă după el. Nu se poate să-l lăsăm așa. Trebuie să anunțăm pe cineva.

— Eu credeam că nu mai ești FC acum, a remarcat Robinson, și n-am putut să-mi dau seama dacă glumește sau nu.

— Doar pentru că vreau să fiu sigură că nu moare un om de insolație? am ripostat.

Am descoperit un vechi telefon cu fise și m-am scotocit prin buzunare după mărunțiș. Femeii care mi-a răspuns i-am zis că plecasem să călăresc, când am dat peste o mașină de poliție în mijlocul pustietății. Am vorbit ca o

[1] Expresia își are rădăcinile în perioada Goanei după aur, când imigranții irlandezi din America erau desconsiderați de localnici, aceștia spunând că dacă un irlandez găsește aur înseamnă neapărat că a avut noroc. În esență, sintagma „norocul irlandezului" nu se referă la norocul propriu-zis, ci la atitudinea irlandezilor, care au reușit să răzbată în ciuda adversității americanilor.

fată mică și proastă, dar i-am dat toate amănuntele necesare.

Femeia a ținut să-mi afle numele.

— Carole Ann, i-am răspuns.

— Ai făcut o faptă bună, Carole Ann, a zis ea.

Ei, tanti, dac-ai ști...

23

EXISTĂ O VECHE ZICALĂ CARE SUSȚINE CĂ NUMAI vinovații dorm bine la închisoare. Omul nevinovat rămâne treaz toată noaptea, dându-se de ceasul morții, în timp ce vinovatul doarme ca un prunc. Își închipuie că a ajuns, în sfârșit, acolo unde-i e locul, așa că poate foarte bine să închidă un ochi.

Eu și Robinson nu eram la închisoare, firește: eram într-un Greyhound. Însă era incomod și urât mirositor și un spațiu închis, așa cum îmi imaginam că ar arăta închisoarea. Și n-au trecut mai mult de cinci minute de când ne-am urcat în autobuz, că Robinson s-a și lăsat în jos, și-a pus capul în poala mea și-a adormit.

Vinovați, m-am gândit. *Suntem amândoi cât se poate de vinovați.*

Pentru câtva timp, am privit pe fereastră, urmărind cum trec pe lângă noi întinderile plane, aride. Încă nu-mi venea să cred cum decurseseră lucrurile. Cu câteva ore mai devreme, faptul că Robinson se giugiulise cu o alta reprezenta cam cea mai gravă problemă a mea. În timp ce acum? Să zicem ultraj, furt de mașini și cine mai știe ce.

La momentul respectiv, firește, ceea ce făcuserăm ni se păruse perfect logic. *Trebuia* să o facem. Să furăm un Porsche, să dezarmăm un polițist și, dintr-odată, să-l încătușăm și să-l abandonăm în pustietate, toate ni se păruseră idei bune, fiindcă, stați așa, ne scăpau de închisoarea pentru delincvenți minori.

Deocamdată, am adăugat în gând, posacă.

Realitatea s-a prăvălit asupra mea ca o povară zdrobitoare. Ce Dumnezeu am făcut? Asta trebuia să fie o expediție — o șotie — și iat-o că se transforma într-o orgie infracțională. Ce-aveam să facem în continuare? Să-i furăm unui copil banii pentru masa de prânz? Să jefuim o bancă?

Pe scaunul din fața noastră, o doamnă în vârstă tricota. Îi auzeam andrelele lunecând și țăcănind. Din când în când, întorcea capul spre mine și zâmbea. La început, i-am răspuns la zâmbete, dar pe urmă am început să mă simt agitată. Oare era posibil ca ea să fi știut ceva? Să fi putut ea descifra vinovăția de pe chipul meu? Oare poliția din Nevada avea agenți sub acoperire într-atât de vârstnici, încât să primească pensie?

L-am trezit pe Robinson, scuturându-l. S-a ridicat în capul oaselor, s-a frecat la ochi și m-a privit ursuz.

— Sub nicio formă să nu mai facem vreodată așa ceva, i-am zis încet. Niciodată.

Robinson și-a trecut degetele prin părul ciufulit și a oftat.

— Știu, Axi. Tu crezi că eu am vrut să se-ntâmple așa? Doar știi că nu e felul meu. Dar nu-l puteam lăsa să ne oprească.

Ochii lui negri, de sub genele dese, mi-au scrutat chipul. Voia să fie sigur că am înțeles că alesese singura variantă posibilă.

— Nu vreau să se termine, mi-a zis. Nu încă. Tu?

Am scuturat din cap. Și eu voiam să continui așa cu el la infinit, doar că aș fi preferat mai mult sărutat și mai puține infracțiuni.

— Dacă am fi..., am început, dar Robinson a ridicat o mână.

— N-are rost să pierdem vremea cu „dacă". Ce-a fost, a fost.

— Vorbești ca mama, am remarcat. Care, după cum mi-am dat seama mai recent, de obicei turna numai gogoși.

Robinson mi-a zâmbit larg, după care s-a întors și a salutat-o pe bătrâna doamnă, care se răsucise din nou să ne privească.

— A fost o demență totală, recunosc, mi-a șoptit el, după ce bătrâna a revenit la andrelele ei. Dar s-a terminat, da, Axi? Totul o să fie bine. Cum ar spune Irving Berlin, unul dintre cei mai mari compozitori din toate timpurile, de aici încolo, nu mai e nimic, în afara cerului albastru[1].

Poate că sunt o tâmpită — de fapt, sunt indiscutabil o tâmpită — dar, auzindu-l că spune asta, m-am simțit mai bine.

Robinson a ridicat o mână și mi-a îndepărtat o șuviță de păr de pe obraz.

[1] Citat din textul celebrului cântec „Blue Skies", compus de Irving Berlin în anul 1926 pentru musicalul *Betsy*, de Richard Rodgers și Lorenz Hart.

— Nu vreau să ți se întâmple niciodată ceva rău, Axi, mi-a zis încet. Și, chiar dacă n-am ajuns încă în vreuna, am bănuiala că în închisoare e cam rău.

— Crezi c-o fi mai rău decât într-un pavilion pediatric pentru canceroși? m-a luat gura pe dinainte.

Am avut impresia că Robinson s-a albit la față. Pe urmă, și-a lăsat din nou capul în poala mea.

— Îți promit, mi-a zis, că n-o să mai facem niciodată așa ceva.

— Jură pe degetul mic, am zis, întinzându-l pe-al meu.

Mi l-a cuprins cu al lui și l-a strâns.

— Și... Axi?

Și-a ridicat privirea spre mine de jos, cu ochii mari și îndeajuns de adânci ca să te înec în ei.

— Ce e?

— Îmi pare rău pentru faza cu Chrissy. Sincer să fiu, ea a sărit pe mine. M-a luat prin surprindere. Și n-am vrut să fiu grosolan.

Am oftat. Robinson era singurul tip din lume capabil să rostească replica asta și chiar să mă facă s-o cred.

— Mda, știu cât de mult îți displace grosolănia, am zis.

— Chiar îmi displace, a confirmat Robinson, închizând ochii, și vocea i-a redevenit somnoroasă. Grosolănia e atât de... grosolană...

Am zâmbit. După care mi-am rezemat capul de geamul unsuros al autocarului și am adormit.

24

AM COBORÂT ÎN STAȚIA ALAMOSA ȘI AM ÎNCEPUT SĂ facem autostopul, străduindu-ne să părem sănătoși la cap și nevinovați. Când a văzut că nu ne merge, Robinson mi-a zis că a sosit momentul ca eu să-mi arăt un picior, ceva.

— Arată-ți *tu*, am ripostat. Tu ești cel care-i farmecă mereu pe toți. (Și, vreți să știți ceva? Nici nu m-am epilat de când am plecat de-acasă.)

— Cu excepția polițistului ăluia, a completat el, rușinat.

Până la urmă, a oprit un bătrânel drăguț, într-un Chevrolet El Camino. I-am zis că vrem să mergem spre Parcul Național al Marilor Dune de Nisip, iar el a dat aprobator din cap și ne-a dus direct la centrul pentru vizitatori. N-a vrut să primească nici măcar zece dolari, pentru benzină.

În schimb, mi-a strecurat o bancnotă de douăzeci în timp ce-mi scoteam rucsacul de sub scaun.

— Ieșiți și voi la un restaurant diseară, m-a sfătuit, pe un ton insistent. Aveți nevoie să mai puneți ceva carne pe oase. Timp de câteva clipe, a privit nostalgic dunele de

nisip, care străluceau aurii la poalele munților albaștri, cu cușme de zăpadă. Dac-ar mai fi trăit Meg a mea, aș fi sunat-o să pună ceva friptură la cuptor, a zis și ochii parcă i s-au încețoșat, dar imediat a revenit în prezent. Aveți grijă de voi, bine? a mai zis, după care a demarat.

Am încercat să-mi alung strania senzație de tristețe pe care mi-au provocat-o cuvintele lui de rămas-bun. Mi-am îndreptat privirea spre Robinson, care-mi făcea semne cu mâna de pe malul unui râu ce șerpuia la baza dunelor.

— E ca și cum ar fi luat cineva o bucată din Sahara și-ar fi pus-o în Colorado, mi-a zis când m-am apropiat.

— E uluitor, am exclamat, făcând o fotografie despre care știam că n-ar oglindi nici pe departe frumusețea priveliștii. De ce ajung oamenii să trăiască în orașe cum e K-Falls, când există pe lume locuri ca ăsta?

— Excelentă întrebare, a zis Robinson și și-a desfăcut larg brațele, ca și cum ar fi putut îmbrățișa întreaga panoramă uriașă. Probabil că n-ar trebui să ne mai întoarcem niciodată, a adăugat, părând destul de încântat de idee.

Am început să urcăm pe o pantă, spre vârful dunelor. Era drum greu: nisipul se lăsa ușor și tălpile ni se afundau adânc în el. Îl auzeam pe Robinson respirând greu în urma mea. Pe măsură ce ne apropiam de vârf, vântul spulbera tot mai tare nisipul și-l arunca, usturător, peste fețele noastre.

— E ca o exfoliere totală, a observat Robinson, ștergându-și fața de nisipul granulat. Există oameni care plătesc bani buni pentru așa ceva.

— Paharul e totdeauna pe jumătate plin pentru tine, așa-i? l-am întrebat.

Aș fi și zâmbit, dar m-aș fi ales cu nisip printre dinți. Optimismul era una dintre calitățile lui de bază.

Lăsând deoparte usturimea provocată de nisip, am ajuns într-un loc frumos de-ți tăia respirația. Pe alte dune din apropiere, am văzut oameni urcând și pe alții lunecând la vale pe ceva care semăna a snowboard. Strigătele lor de încântare străbăteau aerul, care deja pâlpâia de caniculă.

Robinson a început să cânte la o chitară imaginară.

— „Chiar și castelele din nisip..."[1] După care m-a privit oarecum rușinat. Jimi Hendrix, mi-a explicat.

— Știu, i-am zis. Tata are albumul.

Mi-am încordat privirea spre depărtări. Dincolo de dune, preria era plină de flori galbene de câmp. Ținând camera la o lungime de braț, am făcut o poză cu noi doi mijind ochii și zâmbind, în vârful lumii.

Poate c-am fi pornit apoi să coborâm pe picioare, însă când m-am întors, am văzut, pe jumătate îngropată în nisip, o veche sanie din plastic. I-am arătat-o lui Robinson și el s-a luminat la față.

— Te gândești la ce m-am gândit eu? l-am întrebat, deși știam că răspunsul era afirmativ, așa că n-am mai așteptat să-l aud.

M-am așezat pe sanie în față, iar Robinson s-a postat în spate, în picioare, cu mâinile pe spinarea mea. A început să

[1] Citat din textul piesei „Castles Made of Sand", apărută în 1967 pe albumul *Axis* al formației The Jimi Hendrix Experience. Piesa, compusă de Jimi, povestește într-un limbaj metaforic decepțiile copilăriei sale.

alerge, împingându-mă, după care a sărit și el pe sanie. Mi-a încolăcit mijlocul cu brațele și și-a îngropat fața în părul meu, în timp ce goneam la vale. Vântul îmi biciuia fața cu nisip, dar nu-mi păsa: țipam, încântată.

La poalele dunei, am rămas întinși pe nisip, cu răsuflarea tăiată.

— Uau, a exclamat Robinson.

— Cui îi mai trebuie zăpadă? am urlat, azvârlindu-mi brațele în sus. Mai vrei o dată?

Normal că a vrut.

Așa că ne-am petrecut o oră ametitoare și palpitantă tot cățărându-ne și pe urmă gonind la vale, în urma căreia am ajuns să fim într-atât de înfierbântați și de obosiți, încât abia dacă ne mai puteam mișca.

— Mor de sete, s-a văitat Robinson, prăbușindu-se la picioarele mele. Plus că mi s-a prăjit nasul, am impresia.

— „De aceea e frumos pustiul, pentru că undeva ascunde o fântână", am zis.

— Hî? s-a mirat Robinson, frecându-și nasul.

— E o replică din *Micul Prinț*.

— Tu și cărțile tale, a replicat el, ironic.

— N-ai muri dac-ai citi și tu una.

A ridicat spre mine o sprânceană neagră.

— Nu se știe niciodată. N-ar fi imposibil, a zis, zâmbind. Și unde e fântâna, atunci?

I-am azvârlit o sticlă cu apă din rucsacul meu, dar s-a dus prea departe. S-a repezit după ea, a desfăcut-o și a golit-o de conținut în aproximativ două secunde.

— Norocul tău că mai am una pentru mine, i-am strigat, pe un ton mustrător. Altfel, aș fi zis că ești exagerat de lacom. Exagerat de derbedeu.

— Te cunosc eu, Axi, mi-a răspuns, pufnind. Normal că ai provizii de apă. Și-acum, eu o să închid ochii. Trezește-mă peste zece minute.

După care și-a acoperit fața cu o bluză și a adormit, ca așa, la poalele unei dune de nisip.

Ne-am spălat de nisipul de pe noi în apa rece și limpede din Medano Creek și ne-am instalat cortul pe un teren pentru camping din apropiere. După cină — conserve de chili încălzite la foc — ne-am depozitat mâncarea și bagajele în lada metalică anti-urși de la marginea campingului.

Noaptea s-a lăsat dintr-odată, ca și cum ar fi suflat cineva în soare ca într-o lumânare. Iar apoi au explodat stelele pe cer, mai multe decât am văzut vreodată în viața mea. M-am holbat la ele, orbită și, între timp, aproape prea istovită ca să mai pot vorbi.

Robinson și-a ridicat și el privirea spre cer.

— E un lucru pe care am vrut să ți-l spun și n-am avut niciodată ocazia, mi-a zis.

Știam deja că nu trebuie să-mi fac prea mari speranțe.

— Și care ar fi? am întrebat.

— Arunci ca o fată.

— Mare nemernic mai ești, am exclamat, râzând, după care am luat de jos conserva de chili, acum spălată, și am țintit. O să-ți arăt eu cum aruncă o fată! l-am amenințat.

— Glumeam. Astea sunt ultimele replici din filmul *Sahara*, mi-a explicat el. Dacă tot ne-am petrecut ziua în deșert, și așa mai departe.

Am lăsat jos conserva. Și-așa eram prea istovită ca s-o pot arunca. În schimb, am luat o gură zdravănă de apă. Și am privit prin întuneric silueta lungă și suplă a lui Robinson, gândindu-mă că există multe feluri diferite de sete.

25

AM FURAT O CAMIONETĂ IMEDIAT DUPĂ IVIREA ZORILOR, în timp ce soarele se înălța, auriu, deasupra munților.

Nu e o nebunie cu câtă nonșalanță pot să afirm asta?

Păi, onorată instanță, ne-am luat micul dejun, după care am furat o camionetă. Batoane de Granola și un Chevy, domnule judecător, dacă amănuntele contează pentru instanță.

Dac-o să ajung vreodată față în față cu judecătorul acela, sunt convinsă că el m-ar întreba: „Voi doi ați avut impresia că sunteți invincibili?" Iar eu l-aș privi drept în ochi. „Nu, domnule judecător", i-aș răspunde. „Sinceră să fiu, eu am avut impresia contrară."

Motorul camionetei noastre de împrumut se auzea tare și cârâit, iar radioul prindea numai posturi pe unde medii.

— Chestia asta are nevoie de o tobă nouă, a constatat Robinson, încruntându-se. Și colectorul de evacuare s-ar putea să fie crăpat.

— Minunat, o mașină stricată pentru fugă, am zis. Și, uau, acum îl ascultăm pe *Elvis*?

— *„Love me tender, love me true"*, a început să cânte Robinson, dar s-a oprit brusc. Doar nu crezi că am avut timp să-i fac revizia înainte s-o fur, a zis apoi.

Mi s-o fi părut doar sau replica lui chiar a sunat un pic... țâfnoasă?

— În orice caz, varietatea condimentează viața, și putem s-o schimbăm la următorul popas. Sunteți amabilă să-i spuneți șoferului care va fi acela, domnișoară Moore?

Am ridicat din umeri. Următorul popas planificat de mine era în Detroit, la vreo 2 250 de kilometri distanță.

— Nu știu. La cel mai mare glob cu timbre din lume[1]? La Carhenge[2]? La Hobo Museum[3]? am zis, pentru că mergeam spre nord-est, în direcția statului Nebraska, îndreptându-ne spre ceea ce locuitorilor de pe Coastele de Est și de Vest le place să numească ținuturile peste care se trece cu avionul.

— Carhenge? s-a mirat Robinson, arătându-se interesat. Pariez că e ca Stonehenge, dar cu mașini.

[1] O sferă cu diametrul de aproximativ 80 de centimetri, cântărind cam 272 de kilograme și având lipite pe ea, se spune, 4 655 000 de timbre scoase din circulație. Aceste timbre au fost lipite, începând din anul 1953, de membrii Clubului Filatelic din Boys Town, Nebraska.

[2] Replica americană la celebrul Stonehenge britanic, un ansamblu situat în apropierea orașului Alliance, Nebraska, alcătuit din automobile vechi, complet acoperite de vopsea gri. A fost construit de Jim Reinders și dedicat solstițiului de vară din iunie 1987.

[3] Un muzeu al celor fără locuință (numiți *hobo*), situat în orășelul Britt, Iowa.

— Uau, ai câștigat zece mii de puncte, am replicat, dar el mi-a adresat o privire ofensată, așa că am bâiguit un „scuze".

Eram irascibilă, din cauză că stătusem trează în cea mai mare parte a nopții. Și nu din cauza senzației de claustrofobie provocate de cort, sau a pământului tare, ci a lui Robinson. Ce trebuia să fac în privința lui? A noastră? Trecuserăm prin atâtea împreună... iar călătoria noastră începuse cu mult înainte să pornim în expediția asta. Oare nu era momentul să-i spun ce simt (chiar dacă nu știam prea bine cum să-i descriu exact)?

Mi-am petrecut un timp îndelungat gândindu-mă la ce-aș spune și revizuindu-mi replicile, dar până la urmă am avut cam tot atât succes cât cu biletul de adio pentru tata. Altfel spus: Câtuși. De. Puțin.

Exemplu: *Robinson, cred că te-am iubit din prima clipă în care te-am văzut.* (Numai că eram amețită de calmante în ziua aia, așa că iubeam pe toată lumea.) *Când te privesc, văd o variantă a mea, mai bună.* (Ia stai... adică îmi vine să mă sărut singură?) *Nu știu ce-aș face în viața asta fără tine.* (Ăăă... n-aș mai fura mașini?)

Era prostesc, enervant de imposibil. Nu mă mai miram că n-am scris nimic ca lumea de secole: nu reușeam nici măcar să-mi dau seama cum să-i spun unui băiat că-l iubesc. Că, ori de câte ori privesc în ochii lui, mă simt de parcă m-aș îneca și aș fi salvată în același timp. Că, dacă aș avea de ales între a muri mâine și a-mi petrece tot restul vieții fără el, m-aș gândi cu toată seriozitatea la varianta morții iminente.

Mi-era frică de ceea ce simțeam. Dar să fi fost acesta unicul motiv pentru care îmi venea atât de greu s-o recunosc de față cu el? Sau era teama că el n-ar simți la fel? Da, în mod indiscutabil, îmi era teamă de asta.

Acum, când înaintam în tăcere prin cuprinzătoarea dimineață, îmi doream atât de mult să mă strecor lângă el, pe banchetă. Îmi doream să-i pun mâna pe picior și să-l simt cum vibrează, răspunzându-mi. Îmi doream să-i spun: *Trage pe dreapta și sărută-mă.*

Am inspirat adânc. Doar nu era să mă furișez spre el, centimetru după centimetru de lașitate. Trebuia, pur și simplu, să atac direct problema. *Totul sau nimic, Axi. Acum e momentul.*

Am închis ochii, adresând o rugăciune zeilor iubirii tinerești, Cupidon, sau Afrodita, sau Justin Bieber: *Fă să nu fie o greșeală îngrozitoare.*

Când i-am redeschis, am văzut că mașina se abătea spre dreapta.

— Robinson? am zis, ridicând tonul pe măsură ce coteam spre margine.

Nu mi-a răspuns, așa că mi-am întors privirea spre el. Era într-atât de palid, încât fața lui părea aproape albastră. A început să tușească: un sunet îngrozitor, sfâșietor, umed, venit din adâncul lui.

M-a privit, la rândul lui, și ochii îi erau plini de frică.

Și, dintr-odată, a început să vomite.

Sânge.

— Oprește camioneta! am țipat, întinzându-mă spre volan.

Eram deja pe breteaua de la marginea drumului și Robinson a izbutit cumva să apese pe frână, în timp ce încă icnea. Mașinile șuierau pe lângă noi, făcând să se zguduie cabina cu viteza lor.

— Dumnezeule, Robinson! am strigat, apropiindu-mă de el.

Țineam mâinile întinse, ca și cum aș fi putut să prind sângele... ca și cum aș fi putut să-l împiedic să iasă din el și apoi să-l vâr înapoi, înăuntru, la locul lui.

Aerul îmi tremura prin fața ochilor. Plângeam.

După câteva momente oribile, interminabile, Robinson s-a oprit din tuse. Și-a șters buzele brăzdate de sânge cu mâneca bluzei lui din flanelă.

— Nu e chiar mare lucru, zău, a zis, cu o voce slabă, privindu-și cămașa. Acum mi-e bine.

Însă eu, dacă știam ceva, atunci asta era: *Lui Robinson nu-i e bine.*

Dar, dacă stăteam să mă mai gândesc, era posibil ca nici mie să nu-mi fie.

partea a doua

26

Și astfel, acum, sub un cer din Colorado atât de albastru, încât îmi rănea ochii, am ajuns în fața cumplitului adevăr. Poți să-ți plănuiești evadarea, poți să-ți lași baltă viața și familia, și poți să gonești pe o autostradă cu două benzi într-o mașină furată. Dar există lucruri de care nu poți să scapi cu fuga.

Lucruri cum ar fi cancerul. Pentru că el vine odată cu drumul.

Am reușit să ajung la spital, după un drum de patruzeci și cinci de minute pe șosea, în La Junta. Robinson își lăsase capul în poala mea, și ardeam de dorință să-mi trec degetele prin părul lui și să-i spun că totul va fi bine. Numai că, deoarece camioneta nu avea servodirecție, aveam nevoie să-mi țin ambele mâini pe volan.

Și nu eram convinsă că totul va *fi* bine, absolut deloc.

În mica sală de așteptare a spitalului era un frig cumplit, iar iluminatul, de soiul acela cu tuburi fluorescente care-i fac pe oameni să arate la fel de umezi și de cenușii ca peștii. Robinson, străbătut de frisoane, s-a rezemat de mine. Pe tricou îi înflorise o pată de sânge închis la culoare. Rușinându-se, și-a încheiat nasturii cămășii din flanelă.

— Altfel, aș da impresia că am fost înjunghiat, mi-a explicat el.

— Nu sunt convinsă că ar fi fost mai rău, am zis.

Mai erau patru persoane în sala de așteptare și, după fețe, păreau să fi sosit de ceva vreme.

Robinson a clătinat din cap.

— Simt nevoia să stau jos, a zis, cu o voce hârâită.

Femeia de la recepție mi-a aruncat o privire precaută când m-a văzut apropiindu-mă. Poate că mi-a zărit frica din ochi... sau poate o fi crezut că sunt un om al străzii sau vreo drogată. Am reușit să-mi văd palida reflexie în colțul unei oglinzi și n-am prea putut să i-o iau în nume de rău.

— Cu ce pot să vă ajut? m-a întrebat.

Pe ecusonul ei scria DEBBIE.

— Prietenului meu îi e rău, i-am zis, arătându-i spre Robinson, care se ghemuise pe un scaun din plastic, într-un colț.

Scena din camionetă mi se derula iar și iar prin minte. Era de coșmar.

— Domnul doctor a fost anunțat, mi-a răspuns Debbie, după care mi-a studiat chipul, încruntându-se ușor. Aveți nevoie să vă consulte și pe dumneavoastră?

— Eu n-am absolut nimic, i-am replicat, rigidă, chiar dacă mă simțeam pe cale să mă prăbușesc de epuizare.

M-am dus din nou lângă Robinson și am așteptat în colțul nostru un timp care ni s-a părut a fi ore. Într-un târziu, un bătrân cu brațul în ghips s-a aplecat spre mine, punându-și mâna teafără pe genunchiul meu.

— E sâmbătă dimineața, dragă, mi-a explicat el. Majoritatea doctorilor și mai știu eu cui e acum la pescuit.

Mi-am mușcat buza, cu putere. Noi nu aveam doctor. Iar când urma să vină unul, știam ce avea să însemne: analize de sânge, biopsii cu ace fine pentru aspirație, scanări tomografice cu emisie de pozitroni... Gândul de a trece iar prin toate astea îmi provoca dorința de a fugi ca să mă ascund undeva.

— Bun venit în America provincială, Axi, mi-a zis Robinson, oftând. Unde sălile de bowling și Loja Elanilor[1] au un personal mai numeros decât spitalele.

— Nu te îngrijora, o să vină și doctorul, i-am zis. Apropo, între timp, putem să vedem ceva la televizor. Știu că nu ți-ai mai luat doza zilnică în ultima vreme.

Robinson a încuviințat din cap.

— Dacă măcar ai fi avut un Slim Jim și o cutie de biscuiți Oreo, totul ar fi fost perfect, a zis.

Am încercat să-i șterg o pată de sânge de pe guler.

— Chiar ar fi cazul să te hrănești mai bine.

— Știu, m-a aprobat Robinson. Am ajuns la urgență din cauză de prea multe Slim Jim și prea puțin televizor, a zis, aruncându-mi o privire șireată.

Of, măcar de-ar fi fost așa, mi-am zis. Pentru doar o clipă, m-am agățat de nebuneasca speranță că doctorul îi va da o lingură de Maalox[2] de 1 000 de miligrame, după care ne

[1] Elks Lodge, denumirea familiară a unuia dintre cele mai mari ordine fraternale din America, având aproape un milion de membri. Titulatura oficială este Benevolent and Protective Order of Elks (Milostivul și Protectorul Ordin al Elanilor).

[2] Medicament pe bază de carbonat de calciu, întrebuințat pentru neutralizarea sau reducerea acidității gastrice.

vom putea continua drumul spre Gateway Arch[1] din Saint Louis sau spre cel mai mare ghem de lână din lume[2]. Însă îi văzusem sângele, și cât fusese de întunecat, aproape cafeniu. Știam ce însemna asta: că provenea din tractul gastrointestinal... unde fusese cancerul.

Și unde poate că era încă.

— De ce-or fi trebuit să aleagă tocmai canalul de shopping? a protestat Robinson.

Mi-am ridicat privirea. O femeie cu unghii lungi și roșii vindea figurine, zâmbind către cameră cu buzele ei lucioase și dantura orbitor de albă.

— Ei, haide acum. Nu-mi spune că nu-ți place la nebunie elefantul ăla din jad, am glumit eu.

De ce stăteam să vorbim despre porcării fabricate în China? Despre alimente nesănătoase? Elefantul despre care ar fi trebuit să vorbim era cel aflat în încăpere: *sângele* lui Robinson, *boala* lui, care nu consta într-o problemă de nutriție.

[1] Cel mai înalt monument realizat de mâna omenească de pe teritoriul Statelor Unite și cel mai înalt arc din lume (192 de metri), amplasat în Saint Louis, Missouri, pe malul vestic al fluviului Mississippi, în Jefferson National Expansion Memorial.

[2] Frank Stoeber, un locuitor din Cawker City (Kansas), a înfășurat un ghem care, la moartea lui în 1974, ajunsese la aproape 500 de kilometri de lână, cu un diametru de 3,4 metri. Ulterior, autoritățile locale au construit un foișor deschis în care, în luna august a fiecărui an, oameni din toată lumea vin să vadă ghemul și să contribuie la mărirea lui. În 2006, ghemul ajunsese la o greutate de peste 8 tone, o circumferință de 12 metri și o lungime a firului de aproape 2 400 de kilometri.

Pe de altă parte, tocmai ignorarea acestui adevăr ne adusese atât de departe. N-am stat degeaba, să ne plângem de milă. Ne-am luat soarta în propriile mâini; ne-am luat *zborul*. Am râs și am condus cu viteză excesivă și am scos capetele pe fereastră și i-am arătat cancerului degetul mijlociu. Asta fiindcă înțelegeam că un om poate fi mort cu mult înainte de a înceta din viață. Și, indiferent ce ne-ar rezerva viitorul, nu voiam să ajungem niciodată să fim astfel de oameni.

Robinson m-a privit, clipind somnoros.

— Chiar îmi place, într-un fel, elefantul. Am impresia că jadul ar trebui să aducă noroc. Nu ne-ar strica nici nouă un pic de așa ceva.

Avea vocea îngroșată de somn. A închis ochii și și-a lăsat capul pe umărul meu. I-am strâns mâna, aflată încă într-a mea. Exact cum spusese el, eram împreună în povestea asta.

— Totul o să fie bine, am șoptit.

Însă Robinson adormise deja, așa că n-a putut să-mi mai audă minciuna.

27

AMARA IRONIE A VIEȚII MELE A FOST CĂ, LA DOI ANI după ce sora mea, Carole Ann, a murit într-un salon de oncologie pediatrică al unui spital din Portland, Oregon, eu am devenit pacientă în aceeași aripă a clădirii. Le-am recunoscut pe toate infirmierele, care clătinau din cap, nevenindu-le să creadă. „Amândouă fetițele Moore?" șușoteau ele. „*Amândouă?*"

Dacă Dumnezeu sau soarta sau karma a hotărât că o să ai cancer, totuși, atunci ține-ți pumnii strânși ca să ai parte de unul ca al meu. Limfomul Hodgkin nu e unul neobișnuit, așa că medicii știu foarte multe despre el și între timp au devenit destul de pricepuți la vindecarea lui. Asta e jumătatea plină a paharului.

„Mda, jumătatea plină de... rahat", obișnuia să spună Robinson. Acolo l-am întâlnit eu pentru prima dată, și de fiecare dată când vorbea urât, eu îi cam ardeam câte un pumn în braț, din cauză că nu-mi plăcea să aud astfel de vorbe. În schimb, îmi plăcea *el*, ceea ce-mi mai ușura un picuț șederea acolo.

Să nu mă înțelegeți greșit. Chiar și un cancer cu foarte mari posibilități de vindecare nu e floare la ureche. Da,

pereții spitalului erau zugrăviți în culori frumoase, infirmierele purtau halate cu Winnie the Pooh, iar unii dintre copiii mai mari voiau să-și închipuie că pavilionul ar fi fost o școală cu internat, cu tot cu uniforme, alcătuite din halatele albastre subțiri, papucii pufoși, și țestele chele acoperite cu eșarfe multicolore. Dar faptul de a te afla acolo și de a fi bolnav era totalmente nașpa.

Până în ziua în care l-am cunoscut pe Robinson. Până în ziua în care m-a găsit el.

Dacă viața ar fi un film, atunci la noi s-a întâmplat ceea ce se numește *meet-cute*[1]. Oarecum așa: m-am ciocnit de Robinson în timp ce căram în brațe un teanc uriaș de reviste luate cu împrumut din sala de așteptare. Și toate saptămânalele alea grozave, de două parale, ca *Us*, *People* și *Life & Style*, s-au împrăștiat pretutindeni pe podea. Eu am glumit, spunând că mă documentez pentru testul de cultură pop, iar el a râs și m-a ajutat să strâng toată harababurа. Iar când toate revistele și-au recăpătat locul în brațele mele, deja ne dăduserăm seama că ne considerăm unul pe celălalt totalmente atrăgători, așa că următoarele nouăzeci de minute s-au scurs într-o atmosferă de ilaritate și de romantism.

[1] Acea situație din filme în care două personaje care urmează să alcătuiască un cuplu se cunosc în împrejurări amuzante; sintagma a intrat în uz după ce a fost întrebuințată, accidental, de regizorul american de origine germană Ernst Lubitsch (1892–1947), care avea în acea vreme dificultăți cu exprimarea în limba engleză, în încercarea de a descrie întâlnirea dintre personajele interpretate de Gary Cooper și Claudette Colbert în filmul *A opta nevastă a lui Barbă-Albastră* (1938).

În viața reală, a decurs așa: aflată într-o stare de buimăceală narcotizată, rezultat al unei reacții adverse la chimioterapie, fixam televizorul cu privirea, convinsă fiind de faptul că Barney, dinozaurul purpuriu[1], mi se adresa direct mie. Nereușind să-i descifrez mesajul, am adormit, trezindu-mă ulterior și zărind un frumos brunet așezat alături de patul meu. Am știut atunci că murisem, pentru că, în afara cazului în care aș fi fost transportată în rai, n-ar fi fost posibil ca un băiat atât de sexy să-mi zâmbească tocmai mie.

Cu toate astea, nu eram moartă. Băiatul era Robinson, și exista în carne și oase. Mi-a zis atunci: „Arăți ca naiba. Eu mă simt ca naiba. Hai să fim prieteni."

Și, uite-așa, am fost. Atât de puternic era magnetismul lui Robinson: era în stare să-ți spună că arăți oribil și tu tot să-l adori.

Boala lui Robinson era mai gravă ca a mea, dar nu lăsa să se arate. Avea un soi rar de limfom non-Hodgkin, numit limfomul Burkitt. Iar particula *non* avea semnificația de mai rău.

„Burkitt a fost medicul care a descoperit cancerul în Africa ecuatorială", m-a informat Robinson. „E mult mai întâlnit acolo", a adăugat, părând aproape mândru de tipul lui de cancer neobișnuit și exotic. Apoi mi-a zâmbit. „Burkitt a mai emis și toată teoria aia complicată despre

[1] Protagonistul din *Barney & Friends*, serial animat de televiziune pentru copii între 2 și 5 ani, un Tyrannosaurus Rex de culoare purpurie care transmite mesaje educative prin intermediul cântecelor și dansurilor.

poziția corectă în care să-ți faci treaba mare. A zis că dacă stai pe vine — ca un prinzător la baseball, înțelegi? — n-o să faci niciodată cancer la colon. Serios vorbesc, astfel de chestii nu pot fi născociri."

M-am documentat imediat despre limfomul Burkitt. Pentru bolnavii cu caracteristicile lui Robinson (cancerul lui ajunsese în stadiul al IV-lea[1]), rata de supraviețuire era de cincizeci la sută.

Erau copii în pavilionul ăsta cărora trebuia doar să li se amputeze un picior sau să li se înlăture un nodul misterios, după care aveau să trăiască până la o sută de ani. De ce tocmai Robinson? De ce tocmai maladia asta? Însă Robinson era un filosof. „Cincizeci la sută?" zicea el. „Am văzut și mai rău de-atât."

Cu toții am văzut.

O posibilitate de supraviețuire de 50 la sută era ca și cum ai da cu banul. Așa că, în seara de după ce aflasem care sunt șansele lui, m-am ridicat în capul oaselor pe patul meu reglabil de spital, cu o monedă de un penny (mută strâns în palmă, și am închis ochii. „Dacă e cap, trăiește", am zis. Nici măcar în șoaptă n-am adăugat ce-ar însemna pajura. Am aruncat moneda în aer, iar când am prins-o, am fost nevoită să respir adânc un timp îndelungat înainte de a putea s-o privesc.

Picase capul.

N-aș putea să vă spun câtă greutate am pus în aruncarea aia de monedă. Am crezut în ea din absolut toate

[1] Stadiul de evoluție al afecțiunilor canceroase în care apar metastazele.

celulele corpului meu. *Norocul nostru n-o să ne părăsească.* Asta era ceea ce-mi tot spuneam.

Însă astea nu erau decât cuvinte. Mama putea să prevadă c-o să plouă după durerea surdă din genunchiul ei. Sadie, cățelușa copilăriei mele, îl simțea pe poștaș când mai avea încă două cvartale de parcurs până la noi. În felul ăsta bizar, nerostit, ele știau ce avea să urmeze.

Iar acum, la fel știam și eu.

Acum, în sala asta de așteptare friguroasă, atât de friguroasă, cu Robinson rezemat de mine, îi puteam simți respirația. Mi-am imaginat că i-aș putea vedea slabele și prețioasele pulsații ale inimii, palpitându-i pe sub piele. Era atât de frumos, atât de viu!

Dar pentru cât timp? Nu aveam nevoie de vreun medic ca să-mi spună ceea ce știam deja. Că Robinson — eul meu mai bun, sufletul meu, viața mea — era, foarte posibil, pe moarte.

Norocul nostru n-o să ne părăsească. *Fii serioasă,* Axi. Totul te părăsește până la urmă. *Totul.*

28

PÂNĂ LA URMĂ, ROBINSON A FOST INTERNAT ÎN SPITALUL La Junta și o infirmieră ne-a condus într-o rezervă. L-a ajutat să se întindă pe unul dintre paturi, iar eu m-am săltat pe celălalt, gol, de lângă el.

— Ai de gând să scrii toate astea? l-am auzit pe Robinson exprimându-și curiozitatea cu voce tare. În jurnalul tău?

— Nu scriu decât părțile bune ale aventurilor noastre, i-am răspuns, dar Robinson a pufnit.

— Nu poți să scrii o carte fără să aibă un conflict.

— Cine-a zis că scriu o carte? am replicat. E vorba despre jurnalul meu. E un caiet roz pe care l-am cumpărat din Walgreens cu doi dolari nouăzeci și nouă.

Robinson a ridicat din umeri.

— Nu se știe niciodată...

Dintr-un anume motiv, replica lui m-a făcut să râd.

— Sigur, o să scriu o carte, i-am zis, cu condiția ca tu să-mi promiți că o s-o și citești.

— Jur, a răspuns el, ridicându-și degetul mic.

Numai că, înainte să mă pot apleca eu spre el, s-a auzit o voce tunătoare dinspre ușă:

— Și ce-avem noi aici?

Ne-am ridicat privirile și am văzut un uriaș bărbos, purtând un halat de laborator și măsurându-ne din ochi.

S-a prezentat drept doctorul Ellsworth și nici măcar nu s-a interesat de numele de familie al lui Robinson, că s-a și lansat într-o serie de întrebări. Robinson obișnuia să consume droguri? Alcool? A făcut recent vreo călătorie peste hotare? A avut vreodată ulcer? E alergic la vreun aliment? A mâncat cumva spanac în acea perioadă din luna trecută în care a izbucnit epidemia infecțiilor cu *E.coli*?

Robinson s-a cutremurat numai la auzul cuvântului „spanac". A răspuns negativ la toate.

Pe mine continuau să mă uimească dimensiunile doctorului. Ar fi putut să joace, la circ, rolul celui mai tare om din lume, însă acum stătea aplecat peste pieptul lui Robinson, ascultându-i inima și plămânii.

Era încruntat.

I-a palpat stomacul lui Robinson, iar Robinson a inspirat scurt, tresărind. Atunci, am fost nevoită să-mi abat privirea în altă parte. Nu suportam să-l văd suferind.

După câteva minute, doctorul Ellsworth s-a hotărât să vorbească.

— O să te trimit să-ți facă o tomografie computerizată și un examen radiologic. Există... anomalii.

Doar pentru că mă așteptam să aud așa ceva, nu înseamnă că nu mi s-a tăiat respirația. Am luat o gură șovăielnică de aer, în timp ce Robinson spunea:

— La drept vorbind, dacă e totuna din punctul dumneavoastră de vedere, domnule doctor, aș prefera să renunț la chestiile alea.

— E posibil să fii foarte grav bolnav, tinere, a observat doctorul.

Robinson l-a privit, clipind din ochii lui negri.

— Posibil, a admis apoi. Dar haideți mai bine s-o lăsăm așa. Dacă nu sunt vești, înseamnă că sunt vești bune, corect? Între timp, chiar am impresia că m-a atins vreo gripă sau cam așa ceva.

I-a adresat cel mai șmecheresc zâmbet de care a fost capabil, ceea ce, dată fiind situația, a fost ceva destul de impresionant.

— Ai pneumonie atipică, a declarat doctorul Ellsworth. Și pleurezie, probabil. Asta pot să ți-o spun de pe acum.

— Doamne, fă să fie numai atât, m-am rugat în șoaptă.

Dintr-odată, mi-a venit în minte globul pe care mi l-a cumpărat Robinson din Mount Shasta și mi-am vârât mâna după el, până în fundul rucsacului. Mi-am plimbat degetele pe suprafața lui netedă. Era, în același timp, o piatră liniștitoare și un talisman pentru noroc.

Doctorul s-a întors spre mine.

— Dar dumneata? m-a întrebat. Ai nevoie de vreo îngrijire medicală pe care preferi s-o refuzi?

Am scuturat din cap.

— Sunt aici doar pentru sprijinul moral, i-am zis.

Doctorul Ellsworth s-a apropiat de marginea patului pe care-l ocupam temporar și mi-a pipăit gâtul. Avea degetele reci.

— Văd chiar aici o cicatrice, a zis el. E o arsură de la radiații, nu-i așa?

M-am îndepărtat de degetele lui și n-am zis nimic. Eu nu eram pacientă aici, așa că nu eram obligată să răspund. Nu mai avea importanță ce avusesem. Acum eram scăpată. În remisiune.

Asta, cu toate că prietenul tatei, Critter, obișnuia să spună: *Doar pentru că azi e o vreme însorită, nu-nseamnă că n-o să vină furtuna împuțită.*

Doctorul Ellsworth și-a încrucișat brațele peste pieptul lui masiv.

— Ce se-ntâmplă cu voi doi? ne-a întrebat. De unde veniți?

Eu și Robinson ne-am privit reciproc. El a clătinat din cap, aproape imperceptibil. Am răspuns eu pentru amândoi.

— Nu putem să spunem, deocamdată.

Doctorul Ellsworth ne-a privit tăios pe amândoi.

— Aici nu e de joacă. Sunt încredințat că tânărul aici prezent are o formațiune în abdomen. O tumoră. Conștientizați gravitatea faptului?

Robinson a încercat să se ridice în șezut.

— Hei, Axi. Care e diferența dintre un medic și un avocat?

Știam gluma asta: era una dintre clasicele lui Robinson. Și nu mă miram prea tare că alesese s-o scoată acum pe faleză. Intrând în joc, am răspuns:

— Nu. Care?

— Avocatul te jecmănește; medicul te jecmănește, dar te și omoară.

Doctorul Ellsworth a scos un sunet gutural: un hohot mulțumit? Un mormăit de iritare?

— Eu încerc să vă ajut, a protestat el.

— Atunci, aduceți-ne un televizor, a glumit Robinson. De preferință, unul conectat la cablu.

Adevărul era că eu și Robinson aveam o rutină a noastră. Ne-o perfecționaserăm pe holurile pavilionului pentru canceroși din Portland. Infirmierele ne adorau. Noi eram Abbott și Costello ai canceroșilor.

— Hei, Robinson, am zis. Cum se numește cineva care tot face limfom întruna?

— Nu știu... cum? a întrebat el, dar deja râdea.

— Limfomaniac! am strigat eu.

Robinson a scos un chiuit și s-a prefăcut că se bate cu palma peste coapsă.

— Ooo, asta a fost bună, a exclamat.

— Dac-ar exista un medicament care să combată umorul sinistru, vi l-aș prescrie amândurora, a declarat doctorul Ellsworth, oftând.

Totuși, îmi dădeam seama că, după părerea lui, eram măcar un piculeț amuzanți.

A făcut câțiva pași spre ușă.

— Îți voi administra intravenos câteva antibiotice și voi insista să te gândești cu cea mai mare seriozitate la testele despre care ți-am pomenit.

— Nu-mi plac testele, a replicat Robinson. Mereu pic la ele.

— Unde locuiesc părinții dumitale, tinere?

Am aruncat o privire spre Robinson. Era o întrebare al cărei răspuns nici eu nu-l știam. Robinson a întors capul.

— Sunt major din punct de vedere legal, a zis. Vreți să-mi vedeți actul de identitate?

Doctorul Ellsworth l-a mai privit o dată lung pe Robinson, după care a clătinat din cap și a ieșit din încăpere.

Robinson a închis ochii.

— Eu o să trag un pui de somn, m-a anunțat. Dacă suporți să te lipsești de compania mea pentru o vreme.

M-am ridicat și am tras pătura subțire peste el. Nu voiam să mă părăsească, nici măcar pentru un minut.

— Cred c-o să mă descurc, i-am răspuns, încet.

— Ar trebui să închizi și tu ochii, mi-a propus el.

— Nu sunt obosită, i-am răspuns, mințind încă o dată.

Dar, oricum, știam că n-aș fi putut să dorm: simțeam nevoia să-l veghez. Să fiu sigură că nu începe iar să tușească. Să fiu sigură că sângele rămâne înăuntrul lui, acolo unde trebuie să fie. Să-i privesc pieptul ridicându-se și coborând, ridicându-se și coborând.

M-am așezat lângă marginea patului lui, sperând că antibioticele își vor desăvârși invizibila lor magie celulară, și cât mai repede. Și mi-am dorit în sinea mea ca Robinson să nu aibă nevoie decât de — ca să folosesc terminologia lui — un mic reglaj. Pentru că nu era să rămânem pe loc, pentru șase săptămâni de chimioterapie, în La Junta. Asta nu făcea parte din plan.

După câteva minute, mi-am ridicat privirea și am văzut că doctorul Ellsworth a revenit.

— O să te mutăm într-un alt salon, a anunțat el. Nu vreau să te știu la o distanță prea mare de aparatura pentru

respirație artificială. Sau de camera de gardă a asistentelor.

Robinson și-a întors privirea spre mine, adresându-mi un zâmbet șters, somnoros.

— Preventiv, desigur, a zis.

— Desigur, am repetat eu. Trebuie să fii pe-aproape de tot ce se petrece pe-aici.

Ca și cum cancerul ar fi fost contagios, așa cum credeau odată medicii. De parcă n-ar fi fost mai grav decât o banală răceală.

N-am îndrăznit să-l privesc pe doctorul Ellsworth. Avea să adauge *nebunie* la lista maladiilor din diagnosticul lui Robinson, de asta puteam deja să fiu convinsă. Și, în ce mă privea, n-aveam nimic împotrivă.

Pentru că, din câte știam, nimeni n-a murit vreodată din cauza nebuniei.

29

Pe seară, l-au sedat pe Robinson, din cauză că respirația îi devenise laborioasă și dureroasă. Asta, după toate aparențele, era pleurezia. Sau poate că era pneumonia. Nu voiam să știu. Când îi auzeam spunând lucruri de genul „analiza fluidului peritoneal" sau „număr scăzut de trombocite", îmi vâram degetele în urechi.

Rămânând singură, am citit toate revistele care mi-au căzut în mâini: *Golf Digest*, *Sport Fishing* și *Fit Pregnancy*. Niciuna dintre ele nu conținea vreo informație utilă pentru mine, dar dacă luăm în considerare faptul că detestam golful, eram vegetariană și virgină, nu s-ar putea spune că era prea de mirare.

Pe urmă, am hoinărit pe coridoare, constatând încă o dată cât de mult seamănă spitalele între ele. Sunetele sunt aceleași (piuiturile aparaturii de monitorizare cardiacă, șuieratul aparatelor de oxigen, vocile murmurate ale vizitatorilor). Alimentele care se servesc sunt aceleași (suc de grepfrut siropos, prea mult îndulcit, chifle fleșcăite și o șuncă roz, cu aspect de plastic). Până și mirosurile sunt aceleași (de dezinfectant, de aer reciclat, de trupuri și de

emanațiile acestora: un amalgam pe care nu l-aș putea descrie decât ca *de toaletă*).

Oricât de îngrozitor ar fi fost spitalul La Junta General, o minusculă parte din mine se destinsese un pic. Spre deosebire de tot restul călătoriei noastre de-a lungul și de-a latul țării, pavilionul de spital însemna un teritoriu cunoscut. Un loc prin care puteam să mă deplasez. Și presupun că mă bucuram să am din nou un acoperiș deasupra capului.

Numai că, așa cum Robinson ar fi fost cel dintâi să precizeze, n-ai cum să fii Bonnie și Clyde într-un spital. Ar însemna că ești într-un cu totul și cu totul alt film.

— Te plimbi mult? m-a întrebat una dintre infirmiere, zâmbindu-mi prietenoasă, când am trecut pentru a douăzecea oară pe lângă camera lor.

— Scuze, am răspuns, zâmbindu-i la rândul meu. Doar îmi dezmorțesc picioarele.

— Nu-ți face probleme, dă-i înainte, m-a sfătuit ea. Exercițiul fizic îi face bine organismului.

După cum arăta, și ei i-ar fi prins bine un pic de exercițiu fizic, însă era prea ocupată să joace Freecell pe computer. O noapte anostă la Urgențe, bănuiesc.

Am cotit pe un coridor încă neumblat de mine și am ajuns în fața unei perechi de uși duble, masive. Împingându-le, m-am pomenit în vestibulul unei mici capele.

Era total diferită de restul spitalului, alb și aseptic. Peretele din față era zugrăvit într-un roșu închis. Mai era un altar simplu, din lemn, de-a lungul căruia pâlpâiau lumânări cu LED-uri. Totuși, nu exista vreo statuie cu

Iisus pe cruce; nici cu Maria, nici cu Ganesha[1], nici cu Buddha, nici cu L. Ron Hubbard, nici cu oricine altcineva la care s-ar ruga lumea de pe-aici. Nu era decât roșul acela: roșul inimioarelor de Sfântul Valentin, roșul sângelui. Armoniile muzicii clasice se auzeau slab din difuzoare invizibile.

M-am așezat pe o bancă. Părinții mei m-au dus la biserică de vreo trei ori, înainte să-și piardă interesul în a ne cere să păstrăm liniștea, lui Carole Ann și mie, la fiecare secundă. Acum, eram singură în încăpere, așa că nu prea știam ce să fac. Mi-am cuprins fața între palme. Oricine și-ar fi vârât capul înăuntru ar fi crezut că mă rog.

M-am gândit la Carole Ann și la Robinson... dar și la mine însămi. La cum am fost cu toții afectați de forțe care ni se păreau înfricoșătoare și supranaturale, dar care, în realitate, erau doar înfricoșătoare și elementare. Cancerul înseamnă multiplicarea necontrolată a celulelor anormale, care invadează alte țesuturi. Nimic mai simplu. Și totuși, rămânea mereu un mister: *de ce naiba încearcă propriul meu corp să mă omoare?*

Înainte de a intra în remisiune, îmi uram corpul pentru că mă trăda. Și, dat fiind faptul că eram tratată împotriva cancerului în aceeași perioadă în care dintr-odată începuseră să-mi crească sânii și mă văzusem nevoită să mă rad pe picioare și să-mi îndes tampoane uriașe în chiloți... ei bine, corpul meu îmi dădea impresia că-și bate joc de mine în ultimul hal.

[1] Una dintre cele mai importante zeități ale Panteonului hindus, cunoscută și sub numele de Ganapati sau Vinayaka.

Faptul că-l avusesem pe Robinson alături de mine pe drumul ăsta însemnase totul. Eram capabili să râdem unul de celălalt, de cât eram de slabi. Făceam concursuri de genul cine are cele mai urâte afte în gură (chimioterapia provoacă așa ceva; sunt îngrozitoare). Ne îmboldeam reciproc să mâncăm atunci când mâncarea era ultimul lucru pe care ni-l doream.

Ne salvaserăm unul pe celălalt, eu și Robinson. Sau, cel puțin, el mă salvase pe mine.

Și totuși, de ce eu? De ce mă simțeam eu atât de bine, în timp ce Robinson era atât de bolnav? În timp ce Carole Ann era moartă?

Ceea ce știu eu despre boală — dincolo de teamă, de nesiguranță și de caznele ei coșmarești — este că ridică un zid între cei bolnavi și cei sănătoși. Pe vremea când eram în secția de oncologie pediatrică, eu și Robinson fuseserăm de aceeași parte a zidului. Acum, însă, nu puteam suporta ideea că ne-ar despărți vreun zid. Voiam să trec prin tot ce trecea el. Voiam să fiu cu el. În toate.

Într-un fel, mă simțeam ca și cum corpul meu m-ar fi tradat iar; numai că, de data asta, mă omora prin faptul că mă menținea sănătoasă. Știam că nu e un gând rațional. Doar nu-mi doream să am iar cancer... nu?

Am stat și am privit mult timp pâlpâitul luminițelor. Când am văzut că niciun preot, niciun înger, nicio revelație de sus nu vine să-mi dea răspuns la întrebare, m-am hotărât să mă întorc la Robinson.

Tocmai i se administrau intravenos antibioticele pentru infecția din piept. Îi dăduseră și morfină, fiindcă altfel

efectul introducerii medicamentelor i-ar fi provocat dureri prea mari.

Robinson s-a întors spre mine și mi-a zâmbit. Pleoapele îi erau grele, iar pielea, palidă.

— Ți-am spus vreodată cât ești de frumoasă? m-a întrebat.

I-am îndreptat marginea păturii.

— Aici morfina vorbește, am zis.

Dar tot m-am înroșit. Și am sperat și m-am rugat ca el să fi fost într-adevăr cel care vorbise.

30

ERAM ÎNCĂ O DATĂ PE MARGINEA PRĂPASTIEI, IAR Robinson, cel din vis, stătea alături de mine, ținându-mă de mână. Știam că el ar fi trebuit să-mi spună ceva de natură să mă liniștească, însă era atât de tăcut, încât ar fi putut la fel de bine să fi fost o fantomă.

Am făcut un pas înainte, gata să mă prăbușesc în abis...

Și am sărit din somn.

Prin întuneric, se auzea o muzică rock domoală din radioul aflat în camera infirmierelor, un gen de muzică despre care lui Robinson îi plăcea să pretindă că ar fi la fel de ucigător ca și cancerul. Infirmierele mereu râdeau pe săturate când auzeau asta.

Tocmai mă pregăteam să închid ochii și să mă trântesc la loc, când am văzut silueta lângă patul meu. *Robinson.* A făcut un pas înainte și m-a atins pe umăr. Chiar și prin întuneric, am putut vedea că avea hainele pe el... nu halatul de spital.

— Axi?

M-am ridicat în capul oaselor.

— E timpul să plecăm, mi-a zis, încet.

Mi-a așezat rucsacul la picioarele patului și mi-a întins mâna, ca să mă ajute să mă ridic. Degetele îi erau calde și liniștitoare, ca și cum eu aș fi fost cea bolnavă. Robinson mereu a fost foarte grijuliu cu mine. Îmi amintesc cum mergeam cu el pe lungile coridoare ale spitalului din Portland, amândoi într-atât de slăbiți, încât ne târșâiam picioarele ca doi octogenari.

„Octo... ce?" se mirase el.

„Octogenari. Oameni trecuți de optzeci de ani."

Râsese atunci.

„A, eu nu trebuie să-mi fac griji că aș trăi atât de mult."

Mă oprisem brusc. Cum rămânea cu aruncarea banului? Asta chiar nu însemna nimic?

„Ce tot spui acolo?" îl luasem la rost.

„Axi, eu o să fiu un star rock: o să-mi uzez organismul până la șaizeci și cinci de ani", îmi explicase el, zâmbind. „Prea mulți decibeli. Prea mult rock 'n' roll. O să poți citi despre mine în cărți într-o bună zi. Eu o să fiu tipul care-a fost omorât de muzică. *Îl știu pe-ăsta*, o să zici tu. *A fost super-tare.*"

Acum, în mijlocul nopții, în mijlocul pustietății, i-am pus mâna pe umăr.

— Ești sigur că te simți bine?

Aproape nedeslușit, i-am putut zări zâmbetul.

— Cred că mi-ajunge cât am văzut din La Junta, mi-a zis. Ar fi cazul să ne vedem de drum.

31

NU M-AM MAI SINCHISIT SĂ-I CER SĂ ÎNTOARCĂ PRIVIREA când m-am schimbat în haine ceva mai puțin murdare. În primul rând, că era întuneric, iar în al doilea, ce secrete mai aveam încă față de el?

În afară de faptul că-l iubeam, evident. Dar poate că venise timpul să las și secretul ăsta la suprafață, numai să mi fi putut aduna suficient curaj.

Robinson se dusese la fereastră, și fața îi era slab luminată de strălucirea portocalie a becurilor din parcare. După ce mi-am îmbrăcat blugii și un pulover mototolit, m-am dus lângă el.

— Știai că, dintre toate constelațiile zodiacului, Cancerul are lumina cea mai slabă? m-a întrebat.

Când am scuturat din cap în semn că nu, mi-a arătat spre cerul întunecat.

— Acolo e. Și nu seamănă câtuși de puțin cu un rac.

— N-am știut că ești un astronom atât de priceput.

I-am zărit, cu coada ochiului, zâmbetul.

— Axi, am unele fațete pe care nici măcar nu ți le poți imagina.

Aproape că m-a apucat amețeala când a zis asta. E, oare, posibil să iubești pe cineva mai mult decât iubești însăși viața și totuși să nu ajungi să știi niciodată sigur tot ce gândește? Voiam — aveam nevoie — să-i văd toate fațetele lui Robinson, atâtea câte puteam, atât timp cât puteam.

— Și știi care-i nebunia? a continuat el. Toate stelele pe care le vezi acolo sunt mai mari și mai strălucitoare decât soarele. Par mici doar din cauză că sunt mai îndepărtate.

Privea încă afară, pe fereastră, de parcă pe cer ar fi fost scris un mesaj pentru el.

Mesajul e chiar aici, Robinson, aș fi vrut să-i zic. *Uită-te la mine și-o să ți-l spun.*

Cu toate astea, am rămas, încă, în muțenia mea. Am făcut un pas șovăitor spre el și mi-am ciocnit, stângace, șoldul de al lui. Pentru o clipă, m-a neliniștit gândul că poate l-am lovit prea tare. Cât de fragil era oare? Dar când am văzut că părea să nici nu fi observat, m-am gândit dacă să mai încerc o dată. M-am întrebat dacă n-ar trebui să-l iau de mână. M-am întrebat dacă n-ar fi cazul să-l plachez, să-l trântesc la podea și să-i sărut fiecare centimetru din trupul fragil, frumos.

M-am mai apropiat un pic de el și de data asta mi-a dat impresia că observă. Dintr-odată, a devenit mai conștient de prezența mea. Stătea într-atât de nemișcat, încât electricitatea părea să unduiască aerul dintre noi. Mi-am ținut respirația și cred că și el și-a ținut-o.

Acum e momentul, Axi, mi-am zis. *Carpe diem.*

L-am apucat de mâna aflată de cealaltă parte a corpului și l-am făcut să se întoarcă spre mine.

— Am ceva să-ți spun, i-am șoptit.

— Sunt numai urechi, mi-a șoptit la rândul lui.

A așteptat tăcut, dându-le ochilor mei timp să-i cerceteze chipul: fruntea înaltă, ochii adânciți în orbite, buzele pline.

Am deschis gura, dar n-a ieșit niciun sunet. Eu eram scriitoarea, cititoarea... însă acum, când aveam cu adevărat nevoie să spun lucrurile pe care le așteptam parcă de o eternitate, cuvintele mă părăseau cu desăvârșire.

— E bine așa, mi-a zis Robinson, încetișor.

Ce e bine? aș fi putut să-l întreb. *Nimic nu e bine! Suntem într-un spital din cauză că tu ai putea să fii pe moarte! Câte șanse o să mai am ca să-mi înving teama înainte ca tu să dispari brusc?*

Dacă nu eram în stare să spun ceva, atunci trebuia să fac ceva. Chiar în clipa aia. Altfel, era posibil să nu mai cunosc niciodată senzația buzelor lui atingându-le pe-ale mele.

Și n-aș fi putut să trăiesc fără asta.

Așa că atât mi-a trebuit. Mi-am încolăcit brațele de gâtul lui și mi-am apropiat fața atât de mult de a lui, încât barba lui nerasă mi-a gâdilat obrajii. Iar apoi... l-am sărutat pur și simplu.

Când ni s-au întâlnit buzele, într-un torent de căldură și de moliciune, electricitatea mi-a potopit trupul. Aveam convingerea că am început să strălucesc. Că eram plină de lumină stelară.

În sfârșit. Asta îmi dorisem atât de aprig. Iar după felul în care răsuflarea lui Robinson s-a contopit instantaneu cu a mea... am simțit că, fără doar și poate, la fel de aprig și-o dorise și el.

De ce Dumnezeu a trebuit să așteptăm atât de mult?

Brațele lui Robinson s-au strâns în jurul taliei mele, iar mâinile lui au găsit drumul spre părul meu. Un mic geamăt i-a scăpat din gât și m-a sărutat cu toată puterea, ca și cum n-ar fi fost niciodată bolnav și nici nu va mai fi vreodată... ca și cum ar fi fost mai viu ca oricând.

Și la fel eram și eu.

După un minut, poate după o oră, ne-am desprins unul de celălalt, cu răsuflarea tăiată. Obrajii îmi ardeau și simțeam cum parcă îmi vibrează tot corpul. Ca și cum ar fi cântat.

La început, privirea lui Robinson mi s-a părut atât de solemnă, încât aerul mi s-a oprit în gât. Apoi, ca o luminiță clipind prin întuneric, a venit zâmbetul după care tânjeam, rânjetul acela viclean, plin de viață.

— Te iubesc, Axi Moore, a șoptit el. Ce altceva aș mai putea să spun?

Am clătinat din cap și am zâmbit, cu ochii strălucindu-mi. Încă mă simțeam într-atât de copleșită, încât nu eram în stare să articulez un cuvânt.

Dacă așa arăta viața fără cuvinte — o viață în care să *faci*, nu doar să vorbești —, atunci poate c-aș fi fost dispusă să renunț la ele pentru totdeauna.

32

VENISE TIMPUL SĂ PLECĂM. AM IEȘIT REPEDE ÎN întuneric, cu brațul lui Robinson cuprinzându-mi umerii. Era ca o îmbrățișare — ca și cum, dacă tot ne atinseserăm, în sfârșit, nu mai puteam suporta să ne dăm drumul unul celuilalt — dar, în același timp, mă ajuta să-l mențin pe picioare.

Încă străluceam. Mă simțeam mai strălucitoare decât oricare dintre stele.

Faptul că-l sărutasem pe Robinson mi se părea ca și cum aș fi ajuns la capătul unui deșert și-aș fi descoperit un izvor. Era ca lumina soarelui după ani îndelungați de iarnă. Era Crăciunul în luna iunie. Era... of, dar mai lăsați-mă în pace, pentru ce să-mi mai bat capul cu metafore neghioabe?

Ceea ce simțeam se numea bucurie.

O bucurie care înlătura total neliniștea fugii dintr-un spital, împotriva recomandărilor medicale. Lista mea de fapte de rebeliune creștea tot mai mult de la o secundă la alta.

Când să intrăm în parcare, Robinson s-a aplecat și m-a mai sărutat o dată, apăsat. Apoi s-a desprins, zâmbind.

— Dintr-odată, mă simt capabil de orice, mi-a zis.

Eu mă simțeam exact la fel. Simțeam că totul va fi bine. Sau poate chiar mai bine decât bine. Magic.

— Spune-mi doar că *orice* nu include și luarea unei alte mașini, i-am zis, lipindu-mi palma de obrazul lui țepos. Am avut suficiente momente palpitante, am adăugat.

Robinson m-a sărutat din nou, cu buze delicate, dar insistente. În ritmul ăsta, n-aveam să mai ieșim niciodată din parcare... dar poate că nici măcar nu mi-ar păsa, atât timp cât continua să se întâmple așa ceva.

— N-aș renunța niciodată la Greta Camioneta, mi-a zis Robinson după un timp. Trebuie să vadă și ea Detroitul.

Am râs, ușor amețită: era clar că sărutările mi se urcaseră un pic la cap.

— Greta Camioneta?

— Da, coniță, a confirmat Robinson. Verișoară de-a doua cu Charley de la Harley.

A râs și el de propria glumă și s-a urcat în camionetă. A pornit motorul, ambalându-l de vreo câteva ori, ca să-l încălzească. Apoi, dintr-un motiv oarecare, s-a mutat ușurel pe scaunul din dreapta, pe care trebuia să stau eu.

M-am oprit din râs.

— Ăăă... Robinson? am zis, privind scaunul gol din dreptul volanului.

Și-a lăsat capul pe rezemătoare.

— Mda, știu, am zis că mă simt capabil de orice... dar cred că, probabil, ar fi mai bine dacă ai conduce tu acum.

Am remarcat că vocea îi redevenise hârâită și că-și ținea o mână pe piept, ca și cum ar fi avut dificultăți cu respirația.

— Atunci, ar fi cazul să facem stânga-mprejur și să ne întoarcem în spital! am insistat. Detroitul tot acolo o să fie și peste câteva zile.

Robinson a scuturat din cap.

— Nici gând, Axi. Am terminat cu spitalul ăsta.

— Dar dacă el n-o fi terminat cu tine?

— Vino-ncoace, Axi, mi-a zis el, bătând ușor cu palma pe scaunul liber. Stai lângă mine.

Am ocolit camioneta și m-am cățărat pe bancheta ei înaltă. Robinson mi-a cuprins umerii cu brațul, iar eu mi-am îngropat fața în cămașa lui din flanelă. Mirosea a spital, însă pe dedesubt mirosea a el. A săpun, și a pini, și a *băiat*.

Sigur că-mi doream să plec. Îmi doream să fiu din nou singură cu Robinson. Îmi doream mai mult din ceea ce începuserăm în spital. *Mult* mai mult.

Dar nu era asta o greșeală?

Când l-am auzit din nou vorbind pe Robinson, vocea lui parcă mai căpătase putere. De asemenea, mi s-a părut că îmi citea gândurile.

— Cui îi pasă dacă plecarea de-aici o fi o greșeală? Aș repeta greșeala, chiar și de un milion de ori, a insistat el. Suntem împreună. Asta-i tot ce contează. Vreau să merg în călătoria asta cu tine. Asta-i tot ce vreau. Asta-i tot ce-mi trebuie. N-am de gând să mă las iradiat sau scanat, sau biopsiat, sau ce naiba ar mai vrea ei să-mi facă.

Am vorbit cu buzele lipite de cămașa lui, fiindcă nu voiam să mă îndepărtez de el, nici măcar cu un milimetru.

— Dar dacă asta ar însemna o condamnare la moarte? Să refuzi tratamentul în clipa asta? am șoptit.

Robinson a pufnit cu dispreț.

— Spitalul înseamnă o condamnare la moarte. Poți să te tai la un deget, să te alegi cu o infecție stafilococică și, până să-ți dai seama, să miroși florile de la rădăcină. Plecarea acum, Axi, înseamnă alegerea vieții.

Îi auzeam bătăile rapide ale inimii.

— Dar dacă viața asta e una mai scurtă?

A ridicat din umeri.

— Păi, așa cum a spus Kurt Cobain, „E mai bine să te mistui decât să te stingi". Cu toate că, la drept vorbind, cita dintr-un cântec al lui Neil Young[1].

Mi-am îndreptat brusc spinarea. Ce Dumnezeu era de făcut cu individul ăsta enervant?

— Îmi dai voie să-ți amintesc că versul a fost folosit de Cobain în *biletul lui de sinucigaș*?

— Ei bine, trebuie să recunoști că a avut dreptate, FC, mi-a replicat Robinson, blajin.

Am închis ochii și am inspirat adânc, ca să mă calmez. Robinson a întins mâna și și-a strecurat degetele printre ale mele, încercând să mă liniștească.

Dar dacă să faci ceea ce vrei și să faci ceea ce trebuie sunt două lucruri în întregime distincte? Dacă, prin faptul că-ți trăiești viața pe care ți-o alegi, îți hotărăști cumva sfârșitul... sau, mai rău, pe al unei persoane iubite?

[1] Este vorba despre un vers al cântecului „Hey Hey, My My (Into the Black)", inclus pe albumul din 1979, *Rust Never Sleeps*, al muzicianului american Neil Young. Kurt Cobain, fostul lider al formației Nirvana, l-a citat în biletul scris înainte de a se sinucide, pe data de 8 aprilie 1994.

După un minut, am deschis ochii. N-aveam cum să cunoaștem viitorul și nici cât ar dura el. Puteam doar să alegem ca, pe moment, să fim fericiți și vii.

— Bine, bine, ai câștigat, Robinson, i-am zis. Dar numai cu astea două condiții, am adăugat, ridicând două degete. Una: să nu-mi mai spui FC, ai uitat? Și a doua: nu ai voie să mori. Ai auzit ce-am zis?

Robinson a zâmbit cu gura până la urechi și m-a salutat milităreşte.

— Da, să trăiți, a zis. Aprobat. Sută la sută. Etcetera.

Ne-am strâns mâinile, pecetluind înțelegerea, ca și cum ar fi fost atât de simplu.

După care am strâns din dinți și am început să conduc.

33

Robinson a adormit aproape imediat. Mie mi-a convenit, fiindcă aveam nevoie să mă concentrez total și exclusiv asupra noii mele misiuni: de a pilota, cu mare viteză, de-a lungul și de-a latul țării, o capcană pe patru roți, aducătoare de moarte și de dezmembrare.

Pentru că, dacă nu știați, accidentele de mașină omoară mult mai mulți tineri decât cancerul. Știți crucile alea pe care le vedeți la marginile șoselelor, alea mici și albe, de care atârnă flori decolorate din mătase? Sunt pentru cei de vârsta mea. („Persoane care stăteau să dea SMS-uri", cum îi plăcea tatei să-mi tot spună... fiindcă niciodată n-ar fi vrut să dea vina pentru ceva pe Budweiser.)

Am reușit să nu devin o statistică a șoselelor în orele astea de început, dar au existat, ocazional... probleme. De exemplu, m-am oprit la o benzinărie Texaco, pentru alimentare, dar n-am știut cum să procedez cu pompa, iar Robinson dormea prea adânc ca să-l pot trezi. După ce m-am rugat de un bătrânel drăguț să mă ajute să fac plinul, am revenit pe șosea în direcția greșită. Pe care am mers cale de cincizeci de kilometri.

După ce am întors, am încercat să dau drumul la radio încet. Abia dacă se auzea, așa că l-am stins și numai gândurile mi-au rămas ca să-mi țină companie:

N-am știut niciodată cât de al naibii de mari *sunt Statele Unite.*

Unde o fi cel mai apropiat Starbucks?

Cum se face că încă nu m-a găsit tata?

Kilometrii treceau unul după altul, într-un ritm monoton, dar enervant. Până la urmă, am început să vorbesc cu voce tare, ca să-mi țin singură companie.

— Să nu mă înțelegi greșit, am zis, deși știam că Robinson e încă pe tărâmul viselor, dar nu cred să-mi fi închipuit vreodată c-o să ajungem atât de departe. Adică, oare când s-a trezit tata și-a văzut că am dispărut, n-o fi sunat la poliție? Sau, cel puțin, să-l fi sunat pe Critter? Individul ăla e un copoi uman!

Critter izbutise până și să găsească diamantul care-i căzuse mamei mele din inelul de logodnă: într-un râu. Nu că recăpătarea diamantului ar fi îmboldit-o să mai rămână prin preajmă.

— Evident, nu zic că aș vrea să mă prindă. Eu vreau să mergem mai departe. Dar cred că mă întreb: oare nu cumva norocul nostru numai până aici să ne fi fost? Sau o exista un anume grad de... dezinteres din partea tatălui meu cu privire la locul unde se găsește fata care i-a mai rămas?

Am sorbit o gură din cafeaua rece luată de la un popas pentru camionagii. Îmi făcea bine să vorbesc despre asta, chiar dacă — sau mai ales pentru că — Robinson nu mă auzea.

— Și pe urmă vii tu, am zis către silueta adormită a lui Robinson. Unde-ți sunt părinții? Ei n-or fi îngrijorați pentru tine? Or avea habar unde ești?

Când l-am cunoscut pe Robinson, în pavilionul pentru canceroși, a refuzat orice discuție despre familia lui. N-a existat vreun tată cu tristețe în ochi care să stea cu el în timpul chimioterapiei; n-a existat vreo mamă care să plângă, ținându-l de mână, în timp ce era bombardat cu particule radioactive.

A fost, din câte am putut vedea noi, toți ceilalți, sută la sută singur.

Pe de altă parte, nimeni n-a reușit să fie mai popular. Robinson era în stare să-l transforme pe tipul care făcea livrările pentru pizza Domino în cel mai bun prieten al lui, în doar cinci minute. Odată, le-am auzit pe două infirmiere vorbind despre cât le-ar plăcea să-l adopte. Și, desigur, avea de unde să aleagă și în materie de fete, din spital sau din afara lui. Era ca un magnet.

Din toată lumea, el mă alesese pe mine. Eu eram familia lui.

Când am fost externați, Robinson m-a urmat în Klamath Falls.

„Avem nevoie să rămânem împreună, Axi", mi-a zis. „Plus că am un unchi pe-acolo. Zice că pot să locuiesc în subsolul casei lui."

Nu i-am pus la îndoială vorbele: tot ce mă interesa era să nu-i spun adio.

Acum îmi dădeam seama la cât de multe renunțase el în decursul vieții: la părinți, la unchiul lui, la medicii care

voiau să-l trateze. Era de parcă ar fi fugit de toată lumea, cu excepția mea.

— Îți sunt de ajuns, Robinson? m-am auzit întrebând. Oare pot într-adevăr să fiu tot ce-ți trebuie ție?

S-a foit în somn, întinzându-și picioarele lungi, dar nu s-a trezit să-mi răspundă la întrebarea asta decisivă.

— Mă întreb, am continuat, dacă e posibil să ajungem atât de departe, încât să-mi dispară teama că nu ne vom mai întoarce niciodată.

Am stat o vreme să-mi rod buzele, după care am mai băut puțină cafea amară.

— Am crezut că am calculat riscurile. Am crezut că am planificat totul. Dar n-am pus la socoteală și posibilitatea ca tu să te îmbolnăvești.

I-am mai aruncat o privire pe furiș. Genele îi desenau o curbă întunecată pe tenul lui palid; mâna stângă i-a zvâcnit, mișcându-se prin vis.

Și mai era un lucru pe care nu-l pusesem la socoteală. Iar acela era că aveam să mă îndrăgostesc, la fel de repede și de irevocabil pe cât ai cădea într-o prăpastie, ca și conștientizarea faptului că să iubești pe cineva poate însemna, concomitent, să-ți vină să-l iei la pumni, și să-l ții în brațe, și, poate, să trebuiască să-l privești cum moare... Pe asta n-o pusesem la socoteală.

Am întins mâna spre el și i-am pus-o ușurel pe obraz.

— Te iubesc, i-am șoptit. Te rog, rămâi cu mine.

Prin somn, Robinson s-a sucit și a oftat.

34

STĂTEAM, ÎMPREUNĂ CU ROBINSON, CU DEGETELE împletite, să privim ruinele: clădiri năruite, case mistuite de flăcări, trotuare presărate de gunoaie, carapacea goală pe dinăuntru a unei foste fabrici Ford.

— Bun venit în Detroit, a rostit Robinson, bucuros. Azi se simțea mult mai bine și speram să nu fie doar din cauza locului în care ne găseam. Orașul motoarelor. Motown. Poate c-aș fi rămas să-mi petrec copilăria aici dacă ai mei n-ar fi plecat.

— Probabil că arăta un pic mai drăguț pe vremea copilăriei lor, am remarcat, sperând în același timp să nu fi fost un simbol faptul că primul loc pe care-l vizitam, eu și Robinson, de când alcătuiam un cuplu (pentru că așa ceva eram acum, nu?) era un dezastru total.

Cu vârful cizmei, Robinson a făcut să zboare o cutie goală de Red Bull, descriind un arc de cerc prin aerul verii.

— Mda, probabil că așa o fi fost.

Am fotografiat o canapea mucegăită, cu o pereche de porumbei cocoțată pe ea. În stânga noastră, un copac creștea prin zidul unei clădiri.

— Bănuiesc că ar putea să fie frumos, într-un fel, să stai undeva într-un loc aflat într-o degradare romantică, sau steampunk[1], sau ceva asemănător, am zis. Sau poate c-ar trebui să ni-l imaginăm ca pe Partenonul din Grecia. O grămadă de vechi ruine mărețe.

Robinson a dat aprobator din cap, cu un aer meditativ, apoi mi-a mărturisit:

— Uzina asta veche Ford e locul în care s-au cunoscut și s-au îndrăgostit bunicul și bunica. La linia de asamblare. Pe urmă a gesticulat vag într-o altă direcție. Iar pe-acolo a fost uzina Chrysler, unde s-a întâmplat același lucru cu mama și cu tata.

M-am aplecat și am cules un fir de păpădie dintr-o crăpătură a pavajului.

— Așadar, bănuiesc că pe atunci era un loc destul de romantic, am zis.

Robinson a rămas tăcut, studiind priveliștea dezolantă. Gândindu-se, poate, la familia lui, la unde s-o afla. Așa că m-a luat total prin surprindere când m-a răsucit spre el. M-a ținut lipită de el pentru câteva clipe, strângându-și brațele în jurul meu. După care s-a aplecat și m-a sărutat, prelung și apăsat, până când am simțit pe dinăuntru moliciunea aia familiară, înmuierea picioarelor. Ca și cum, poate, dacă nu m-ar ține el, m-aș putea dizolva.

Când s-a desprins de mine, mi-a zâmbit.

— Ce-ai vrut să spui prin *era*?

[1] Termen care indică un subgen al literaturii science-fiction, plasat într-o societate anacronică a secolului al XIX-lea.

Mi-am lăsat mâinile pe mijlocul lui. Voiam să fiu cât mai aproape posibil de el, pentru cât mai mult timp posibil.

— Retractez, am zis, ridicându-mi privirea spre chipul lui, luminat din spate de soare, astfel încât părul lui negru părea cuprins de flăcări. Două generații din familia ta s-au îndrăgostit aici. E ceva de-a dreptul extraordinar.

Și am adăugat, în gând: *Acum sunt trei.*

A încuviințat din cap, dar n-a mai dezvoltat ideea. În ochi i-a apărut iarăși expresia aia rătăcită.

— Presupun că obsesia ta față de mașini devine firească, atunci, am continuat.

Voiam să-l determin să vorbească mai departe, fiindcă era mereu într-atât de secretos în privința familiei lui, încât nu știam aproape nimic despre ea.

— Tata zicea mereu că primul lui copil a fost un Mustang din 1967, a zis Robinson.

— Așadar, aici ai crescut?

Robinson a început să fluiere cântecul lui Sufjan Stevens despre Detroit. I-am tras un ghiont în coaste.

— Nu, serios, n-ai de gând să răspunzi? Îmi spui că mă iubești, dar nu vrei să-mi spui unde naiba te-ai născut?

Râdeam, dar în același timp mă simțeam și un pic ofensată.

Când și-a coborât din nou privirea spre mine, era înnegurat la față.

— Pur și simplu, nu sunt... în relații apropiate cu părinții mei în perioada asta. Mă întristează să mă gândesc la ei. Așa că încerc să n-o fac.

Dat fiind faptul că avusese parte de destule momente grele în ultima vreme, m-am hotărât să nu insist asupra subiectului.

— Spune-mi doar orașul natal, i-am propus.

Robinson a zâmbit.

— Tu și cuvintele tale pompoase. *Natal.* Oameni buni, vă întreb: cine mai zice *natal* în afară de Alexandra Jane Moore?

L-am pocnit din nou în coaste. Nu era nimeni care să-i răspundă, cu excepția porumbeilor.

— Nu, nu m-am născut aici, mi-a destăinuit Robinson în cele din urmă. Cei de la Chrysler și-au mutat fabrica înainte să mă nasc eu. Părinții mei s-au dus în Carolina de Nord și acolo mi-am făcut eu apariția. Tata a lucrat o vreme la o oțelărie, după care și-a deschis propriul atelier de reparat mașini.

Și aici, Robinson a început să fluiere un alt cântec, pe care nu-l cunoșteam, punând astfel capăt discuției.

— În ritmul ăsta, am zis, oftând, o să am nevoie de cincizeci de ani ca să-ți cunosc povestea copilăriei.

A ridicat o mână și mi-a mângâiat obrazul cu vârfurile degetelor.

— Of, Axi-moacă, pe cine interesează trecutul? Avem prezentul.

— Axi-moacă? am repetat, luându-i mâna și ducându-i degetele la buze.

Zâmbind, le-am sărutat vârfurile, unul după altul.

A dat din cap în semn de încuviințare.

— E una nouă. Îți place?

— O să ți-o plătesc eu și pe-asta, l-am amenințat.

Dar adevărul era că mi-ar fi plăcut oricare nume de alint născocit de el. Numai că n-aveam de gând s-o recunosc.

O vreme, am stat doar așa, acolo, păstrând tăcerea unul față de celălalt, doar degetele atingându-ni-se ușurel între ele. Am privit păsările rotindu-se în cerc pe deasupra capetelor noastre și norii plutind pe cer. Atunci mi-a trecut prin minte că și de-ar fi pământul acoperit de gunoaie și de ruine, tot ai putea să găsești ceva care să ți se pară curat și impecabil. Poate că asta era o metaforă pentru ceva.

După câtva timp, m-am aplecat și l-am sărutat ușor pe Robinson. El mi-a cuprins fața între palme.

— Și, m-a întrebat, pot să-ți fac cinste cu o masă, sau ce?

Am zâmbit.

— Asta înseamnă c-o să fie o ieșire amoroasă?

Zâmbind la rândul lui, a ridicat din umeri.

— Depinde. O să pot trece mai departe de prima fază?

— Ce porc! l-am apostrofat, râzând.

— Ce porc, a repetat el. Pentru că tot veni vorba, hai să mâncăm ceva.

35

În mașină, am pus muzică de la Motown — Diana Ross, Stevie Wonder — în timp ce ne îndreptam spre centru. Robinson fredona și ciocănea cu degetele în bord, urmând ritmul bateriei și adăugând mici înfloriturii de la el.

Am nimerit într-un restaurant plin de luminițe ca pentru Crăciun, cu banchete tapițate cu catifea portocalie și având agățate pe pereți instrumente vechi și imagini în alb-negru ale Detroitului în fosta lui splendoare de altădată. Cineva cânta la pian într-un colț, zgomotos, și localul era ticsit de lume.

— E ca o speluncă încrucișată cu un T.G.I. Friday's[1], am remarcat în timp ce ne așezam.

[1] Lanț american de restaurante cu o atmosferă neprotocolară, al cărui nume derivă din expresia *Thanks God, it's Friday* (*Slavă Domnului, e vineri*). Localurile sunt renumite pentru boltile cu dungi roșii, balustradele din alamă și lămpile Tiffany, ca și pentru frecventa întrebuințare, ca decor, a antichităților.

— Sau, să zicem, dacă Liberace[1] ar fi fost gangster, iar ăsta ar fi fost livingul lui.

— Sau localul preferat al unui proxenet căruia îi plac jazzul și antichitățile, am plusat eu.

— Minunat, a apreciat Robinson, zâmbind.

Am găsit o masă într-un colț, iar când a venit chelnerul, ne-a așezat pe masă două pahărețe pline cu un lichid limpede.

— Clar de lună unguresc[2], ne-a zis, în loc de salut. E ziua lui Ed, a adăugat, ca și cum și-ar fi închipuit că ar trebui să știm cine era Ed. Mă întorc într-un minut să vă iau comanda.

Am privit amândoi paharele, apoi unul spre celălalt.

— Putem? am întrebat.

Robinson s-a prefăcut dezamăgit.

— Am atâtea acte de identitate false. Chiar aș fi vrut să am ocazia de a folosi încă unul.

Ne-am ridicat paharele și le-am ciocnit între ele.

— *Sláinte*, am zis.

— *Slan-ce?* a repetat Robinson, încrețindu-și fruntea. Am mai auzit asta... ce înseamnă?

[1] Wladziu Valentino Liberace (1919–1987), pianist și vocalist american, care și-a început cariera de timpuriu, fiind considerat un copil-minune, ajungând ca la maturitate să devină cel mai bine plătit artist de divertisment din lume.

[2] În original, *Hungarian moonshine. Moonshine* este un termen argotic pentru alcoolurile distilate, în special fără autorizație; denumirea provine de la faptul că deseori producătorii lucrează noaptea, la lumina lunii, ca să nu fie prinși. Aici este vorba de palincă ungurească de casă (*házipálinka*).

Am ridicat din umeri.

— Nu știu. Doar un vechi toast irlandez[1].

Dar evident că știam exact ce înseamnă. Înseamnă „sănătate". Pentru că nu asta contează mai mult decât cam orice în zilele astea?

Am ciocnit din nou paharele, și alcoolul m-a ars pe gât, făcându-mă să mă cutremur.

— Așa are gustul și lichidul din radiator?

Robinson și-a tot plimbat băutura prin gură, apoi a înghițit-o.

— Ăsta seamănă mai degrabă a spirt pentru frecții, aș zice, mi-a răspuns.

Îl simțeam acum în stomac, încălzindu-mă. Era posibil să mă simt mai ușoară, aproape amețită, deja?

— Ciudat lucru, cum o mică dușcă mă face să mă simt atât de rebelă, când deja sunt o hoață de mașini.

— Am impresia că termenul tău era *împrumutătoare*, a remarcat Robinson.

— Pentru că o să meargă de-a dreptul grozav în fața judecătorului, i-am zis. *„A, voi doar ați împrumutat acel Porsche? Atunci, nicio problemă!"*

— Voi nu sunteți de pe-aici, este?

Ne-am ridicat amândoi privirile, tresărind. Cei care se simt vinovați sar ușor ca arși, bănuiesc. Dar nu era decât

[1] De fapt, cuvântul provine din galica scoțiană, urarea fiind ulterior împrumutată și de irlandezi; formula cea mai uzitată este *Sláinte mhath* (sănătate bună), la care se răspunde prin *do dhéagh sláinte* (sănătate bună ție).

chelnerul nostru, care arăta de parcă ar fi luat și el o dușcă sau două de clar de lună.

— Nu, domnule, i-a răspuns Robinson, cu toată politețea posibilă.

Chelnerul și-a îndreptat degetul arătător spre noi.

— Ei bine, când o să vă-ntoarceți acasă, spuneți-le prietenilor voștri că Marele D o duce foarte bine. Știu că v-ați dus să vedeți fabricile închise; toți se duc. Dar să nu țineți minte doar chestiile care-au murit. Țineți minte asta, ne-a zis, făcând un gest larg spre salonul plin de bucurie și de zgomot. Țineți minte muzica și clarul de lună. Ne-am înțeles?

Eu și Robinson am încuviințat în tandem, iar chelnerul a dat și el din cap a încuviințare, satisfăcut.

După ce a plecat iar, Robinson mi-a luat mâna într-a lui.

— Are dreptate. Trebuie să ții minte lucrurile bune, Axi.

Ceva din felul în care a rostit cuvintele astea mi-a trimis un fior de gheață pe șira spinării. Ca și cum ar fi vorbit despre ceva mai mult decât orașul Detroit. Și totuși, am zâmbit și i-am strâns mâna.

— Ne-am înțeles. Pe cuvânt de cercetaș, am zis. Pe degețelul mic. Bla-bla-bla.

Robinson a zâmbit.

— Tu ești într-adevăr frumoasă, știai asta? m-a întrebat.

Mi-am coborât privirea spre fața de masă, dar el a întins mâna și și-a strecurat un deget pe sub bărbia mea, ridicându-mi fața, astfel încât să fiu nevoită să-l privesc în ochii lui negri.

— Vorbesc serios. Cineva ar trebui să ți-o spună în absolut fiecare zi din viața ta. Iar în clipa de față, întâmplarea face să fiu eu acela.

— Totdeauna vei fi tu, am șoptit.

Mi-a zâmbit din nou.

— Vino încoace.

M-am ridicat și am trecut pe partea separeului în care stătea el... și m-am așezat pe genunchii lui. Ceea ce ne-a surprins pe amândoi.

— Axi, mi-a zis, cu o voce moale și guturală, trasându-mi linia claviculei cu vârful unui deget. Nu m-am gândit niciodată că ai fi genul care-și manifestă afecțiunea în public.

M-am înfiorat la atingere și mi-am lipit fruntea de a lui. Iar când am vorbit, buzele ne erau chinuitor de aproape.

— Învăț să trăiesc periculos, i-am zis.

S-a mai apropiat cu câțiva milimetri, așa că buzele lui mai-mai că mi le atingeau pe ale mele.

— Și cum ți se pare? m-a întrebat în șoaptă.

Aproape că puteam să-l gust și m-am mai abținut pentru încă un lung și delicios moment, înainte de a-mi apăsa în sfârșit buzele pe ale lui, strecurându-mi degetele prin părul lui încâlcit. Ne-am sărutat, și căldura mi-a inundat corpul.

— Îmi place, i-am răspuns, tot șoptit. Foarte mult.

Eram aproape amețită. *Prin urmare, așa te simți când te îmbeți.* Dar nu era de la dușca de adineauri.

Vă spun eu: clarul de lună e nimic pe lângă iubire... și dorință.

36

— BLUE STREAK, MEAN STREAK ŞI MILLENNIUM FORCE, a enumerat Robinson. Vreau să le încerc pe toate. Tu nu poţi să mergi decât la Mean Streak, Axi.

Se prefăcea supărat pe mine, din cauză că-i spusesem să nu ia un Slim Jim decât după ce mănâncă o banană. *Cine eşti tu, mama?* mă întrebase. Îi spusesem că nu mai suport să-l văd mâncând lucruri preparate din carne de pasăre dezosată mecanic, altfel spus *pastă de carne unsuroasă şi roz*. Atunci, mă acuzase că sunt o vegetariană mucoasă, iar eu îl trântisem în cabina camionetei şi-l gâdilasem până când implorase îndurare.

Acum, eram dincolo de porţile parcului de distracţii Cedar Point, capitala mondială a iubitorilor de montagne-russe, adăpostit de localitatea Sandusky, din Ohio. Robinson, temerarul aventurier, şi eu, cea căreia i se face rău şi într-un leagăn.

— Am impresia că Junior Gemini ar putea să aibă o viteză mai potrivită pentru mine, am zis, dar Robinson a pufnit.

— Axi, în ultima vreme ai făcut lucruri cu mult mai înfricoşătoare decât un montagne-russe, a zis, îndoind un deget spre mine şi mimând ţinerea unui pistol.

— Nu-mi aduce aminte, am replicat.

— Aşa. Mergem? m-a întrebat, oferindu-mi braţul.

Cum aş fi putut să-l refuz? Derbedeul meu, complicele meu, sufletul meu. Arăta de parcă ar fi fost perfect sănătos. Oare aşa să fi fost? N-aveam de unde să ştiu, însă acum era un moment pe care trebuia să-l savurăm.

Prima dată am stat la rând timp de cel puţin o oră, înconjuraţi de părinţi obosiţi, de copiii lor hiperactivi de opt ani şi bosumflaţi de treisprezece, şi de o mână de pensionari bronzaţi, care păreau dispuşi să riste un infarct cu o prăbuşire la de patru ori constanta gravitaţională.

Robinson m-a observat că tot trăgeam, agitată, de tivul tricoului.

— Ascultă-mă pe mine, o să fie minunat, mi-a zis. O să-ţi placă la nebunie.

Şi-a ridicat o mână şi m-a mângâiat pe păr, după care degetele lui mi-au coborât pe gât, masându-l cu blândeţe, liniştitor.

— Cum zici tu..., am îngăimat, cât pe ce să gem de plăcere. Dintr-odată, nu mă mai gândeam câtuşi de puţin la cursa în montagne-russe. Mă gândeam la mâinile lui. Tu continuă cu ceea ce faci, l-am îndemnat.

A râs, masându-mi acum umerii şi lipindu-şi trupul înalt şi cald de spinarea mea.

— Asta-i tot ce trebuie? a întrebat. Un mic masaj pe spate şi intransigenta Axi Moore se transformă într-o piftie tremurătoare de obedienţă?

— O, ce cuvânt greu pentru tine, l-am tachinat, încercând să-mi recapăt ceva din sarcasmul meu.

Nu mi-era ușor.

— Poate că vocabularul elevat o fi contagios, și-a dat el cu părerea.

— Mmmmmmm.

— Cu toate că tu pari să ți-l fi pierdut pe-al tău.

— Mmmmm, mai jos...

Robinson m-a tras atunci și mai mult spre el, încolăcindu-mă cu brațele din spate.

— Poate că n-ar trebui să ne lăsăm duși prea tare de val, mi-a zis la ureche.

— Așa cred..., l-am aprobat, oftând.

— Dar acum nu-ți mai e frică, așa-i?

Am scuturat din cap cu fermitate. Nu-mi mai era.

Evident, inima mea *tot* a început să bată cu putere când ne-am urcat în vagonul din spate de la Millennium Force, dar mi-am zis că e din cauza emoției, nu a fricii. Mi-am zis că, pe lângă toate lucrurile pe care le-am făcut noi doi și care au fost de un pericol autentic, cum ar fi că am furat mașini și am gonit pe motocicletă și ne-am îmbăiat în piscina altcuiva fără permisiune, asta era floare la ureche.

În timp ce urcam încet panta, pe șinele uluitor de netede de sub noi, l-am luat de mână pe Robinson. În fața noastră, oamenii țipau deja. Articulațiile degetelor mi s-au albit pe degetele lui Robinson.

— Acum vine, m-a anunțat el.

Când se părea că vagonul n-ar mai putea să urce mai mult de-atât pe impecabilul cer de vară, am ajuns în vârf, ne-am oprit pentru o secundă de tăcere, de anticipare... după care am plonjat în jos. *Josjosjosjosjos.*

Am țipat mai tare decât am crezut vreodată că ar fi posibil, iar Robinson, de lângă mine, a scos un chiuit sălbatic de bucurie. Am tot gonit și ne-am răsucit pe deasupra parcului, vântul umezindu-mi ochii, iar vagonul zgâlțâindu-mă înainte și-napoi. N-am încetat să țip, nici măcar pentru o singură clipă. Cât despre Robinson, el doar râdea, și râdea, lăsându-mi unghiile să-i sape semiluni în piele.

Când, în sfârșit, am încetinit pe ultima turnantă și am ajuns să ne oprim sub tendă, m-am întors spre Robinson, cu un zâmbet enorm pe chip.

— Uau, am exclamat. Mai vreau o dată.

Mi-a adresat o privire triumfătoare.

— Am știut eu c-o să-ți placă. Te cunosc mai bine decât te cunoști tu însăți. Pe urmă, a ridicat mâna. Dă-mi și mie un mic ajutor, ești amabilă?

M-am aplecat și i-am apucat mâna, simțindu-i greutatea palmei într-a mea.

— Mersi, mi-a zis.

Mi-a dat la o parte bretonul, după care i-am simțit buzele moi și dulci pe frunte.

Ținându-ne lejer de mână, ne-am plimbat pe aleea principală, mărginită de flori, înțesată de șuvoaie de oameni și înmiresmată de aromele alimentelor prăjite și ale loțiunilor de protecție solară.

— Hai să luăm vată de zahăr, am propus.

— Și sucuri acidulate cât noi de mari, a adăugat Robinson.

— Și nachos și acadele pe băț, am țipat, începând să țopăi.

Robinson a izbucnit în râs în timp ce-l trăgeam după mine.

— Cred că ți-o fi sărit vreun șurub prin montagne-russe. Nu vrei napi sau ceva asemănător?

— Mâine! Azi o să ne comportăm ca doi adolescenți normali!

Asta pentru că azi chiar așa mă simțeam. Ca și cum nimic n-ar fi făcut ca eu sau Robinson să fim deosebiți de oricine altcineva de vârsta noastră — nici boli, nici infracțiuni, nimic. Eram total lipsiți de griji. Norocoși. Nemuritori.

— Ți-am mai spus vreodată că te iubesc? m-a întrebat Robinson, trecând alături de mine.

— Da, dar mai spune-mi, i-am cerut, oprindu-mă ca să mă îndes în el.

— Te iubesc, a zis el.

— Și eu te iubesc, am zis.

După care ne-am sărutat în mijlocul drumului, în timp ce mulțimile se scurgeau pe lângă noi, iar vagoanele de montagne-russe alunecau pe deasupra capetelor noastre.

37

— AȘADAR, A ZIS ROBINSON, TOT ÎNAINTE, SPRE Marele Măr[1]?

Ne îndreptam, în sfârșit, spre camionetă, într-atât de istoviți, încât aveam impresia că ar trebui să ne cărăm pe brațe, unul pe celălalt, cu rândul.

— Nimeni nu-i spune Marele Măr, să știi, i-am atras atenția. Asta e o chestie de-a turiștilor.

— Și noi nu suntem turiști? a întrebat el, ridicând o sprânceană neagră.

— Nu, noi suntem *aventurieri*, am precizat. Exploratori.

Robinson mi-a întins brelocul pentru chei pe care-l cumpărase din ultimul magazin cu suveniruri de dinaintea ieșirii. Era o minusculă machetă după Millennium Force, îndesată într-un glob din acelea cu zăpadă.

— Dacă tot ești șofer acum, și așa mai departe, mi-a zis, zâmbind șmecherește.

— Dar, desigur, n-am chei, am remarcat eu.

[1] *The Big Apple*, porecla metropolei New York.

— Ei, dacă nu-l vrei, pot să mi-l agăț la șurubelniță sau la bormașina fără fir.

Însă normal că-l voiam. Era un cadou de la băiatul iubit.

— O să-ți iau și eu ceva, să știi, i-am zis, scuturând un pic globul cu zăpadă.

Robinson a vrut să afle despre ce era vorba, dar am clătinat din cap și am mimat că-mi trag fermoarul la gură.

— Surpriză, i-am zis.

În timp ce mă urcam la volanul camionetei, l-am surprins pe Robinson privind cu jind spre un BMW sport negru, parcat alături de noi.

— Nici prin gând să nu-ți treacă, l-am avertizat. Nu pot să conduc din astea cu transmisie manuală.

— Asta o să te învăț în continuare, a hotărât el. După care, ATV-uri.

— Și pe urmă motociclete pentru dirt-track, am completat. De ce nu?

Pentru că totul avea să fie bine de acum încolo. Poate chiar aveam tot timpul din lume.

Cu Robinson pe post de navigator, m-am înscris pe Interstatala 80. Aveam cale lungă înaintea noastră, iar drumurile lăturalnice pur și simplu nu mergeau. Voiam ceva cu cafenele Starbucks înșirate pe margine.

— Nu-i așa că timpul se mișcă mai încet cu cât mergi mai repede? a întrebat Robinson, privind afară întinsele câmpuri verzi și indicatoarele de popasuri Pacific Pride pentru camioane.

M-am întors cu gândul la ora mea de fizică, despre care aveam impresia că fusese acum un milion de ani (așadar, asta ce spune cu privire la timp?).

— E doar o chestiune de nanosecunde sau cam așa ceva. Și pe urmă, timpul se mișcă mai încet cu cât ești mai aproape de suprafața pământului.

— Ceea ce îmi dă un excelent motiv ca să nu mă apuc de alpinism.

— De parcă ai fi avut nevoie de vreunul, am replicat.

— Corect. Cumva, gândul de a muri prăbușindu-mă de la sute de metri înălțime nu m-a atras niciodată, a zis el, jucându-se cu brelocul și privind cum se cerne zăpada peste miniaturalul montagne-russe. Te-ai gândit vreodată la ce se întâmplă după? m-a întrebat pe neașteptate.

— După ce? l-am întrebat, trecând pe banda pentru depășire.

— După ce ne căpătăm aripile, a răspuns el și a rămas cu ochii pe mine, așteptându-mi reacția.

Am privit mai departe drumul din fața mea.

— Nu glumi cu asta, i-am zis.

Robinson și-a încrucișat brațele pe piept.

— Nu glumesc. Întreb.

— După ce „ne căpătăm aripile" ...

— Nu-ți amintești? Sora Sophie spunea mereu așa. Era total sinceră.

Am apăsat mai tare pe accelerație. Acum chiar mergeam cu viteza limită.

— Fiindcă ea credea că atunci când mori devii înger, i-am zis. Pe câtă vreme tu crezi că doar ne dormim somnul veșnic.

Robinson a chicotit înfundat.

— Scuze. Chestia cu somnul veșnic mereu mă dă gata.

— Nu e nimic amuzant, l-am apostrofat eu.

Însă adevărul era că noi glumeam în permanență pe tema morții când eram în spital. Toți glumeam, pentru că asta ne făcea, cumva, să ne fie mai puțin frică de ea. *Ooo, cât sunt de obosit,* spunea cineva. *Cred c-o să mă duc să dorm cu peștii.* Atunci intervenea altcineva: *În ultima vreme m-am tot gândit să-mi cumpăr un apartament din lemn de pin.* Sau: *Mda, mă gândesc să mă implic în industria fertilizatorilor.*

Îi dădeam Morții cu tifla. Iar asta făcea ca lucruri îngrozitoare, precum greața produsă de chimioterapie și căderea părului, să fie, doar un pic, mai puțin îngrozitoare. Dar crezusem — sau sperasem — că eu și Robinson am lăsat în urmă astfel de obiceiuri. Că un astfel de umor n-ar mai fi... relevant din punct de vedere medical.

— Nu știu, Robinson, am zis, strângând mai tare volanul în mâini. Vreau să cred că ar fi ceva dincolo, dar unde sunt dovezile? Nimeni nu-ți trimite cărți poștale de pe lumea cealaltă.

— Ceea ce e o totală bădărănie, a replicat el.

— Știu, nu? am zis, ridicând pumnul. Ai auzit, Carole Ann? *Bădărănie.*

Robinson a întins o mână și și-a lăsat-o pe genunchiul meu.

— Nu-ți face griji, mi-a zis. Eu o să-ți scriu.

M-am simțit de parcă mi-ar fi tras dintr-odată un pumn în stomac.

Și am vrut să râd, ca să-i arăt că știu că glumește. Dar nu eram întru totul sigură că glumea.

38

CÂT TIMP AM TRAVERSAT VASTA ÎNTINDERE A STATULUI Pennsylvania, Robinson a dormit. Pe întuneric, semăna cu oricare alt stat, și am gonit prin el cu o sută douăzeci la oră.

Ajungând în East Orange, din New Jersey, cam pe la jumătatea dimineții, l-am trimis pe Robinson într-un Pathmark[1] să cumpere mâncare („alimente sănătoase", am precizat, așteptându-mă pe deplin ca el să ia Froot Loops[2] drept fructe adevărate), în timp ce eu m-am dus peste drum, unde era o firmă pe care scria TOT CE SCLIPEȘTE E AUR.

Mulțumită tatălui meu, știam să mă descurc într-o casă de amanet. Și iată cum, pentru cincizeci de dolari și o brățară din aur cu perle care fusese a mamei, i-am cumpărat lui Robinson o chitară acustică.

[1] Numele purtat de un lanț de supermarketuri din S.U.A., cu sediul central în localitatea Montvale, New Jersey.

[2] Marcă de cereale pentru micul dejun, îndulcite și cu diverse arome de fructe.

— Unde-ai fost? s-a interesat Robinson când am oprit în față la Pathmark.

A pus sacoșa cu cumpărături pe bancheta din spate și am rămas șocată să văd că era o banană veritabilă în ea.

— Am avut o mică treabă, i-am răspuns, străduindu-mă să nu zâmbesc cu gândul la chitara ascunsă sub cort, dincolo de bancheta din spate. Serios, chiar ai cumpărat fructe și legume?

S-a aplecat spre mine și m-a sărutat pe gât.

— Spune-mi unde ai fost, a insistat, gâdilându-mi pielea cu buzele.

Am inspirat brusc.

— Nu, am zis.

Ori de câte ori mă atingea, îmi simțeam întregul trup începând să vibreze și să tremure.

— Spune-mi, a cerut din nou, mutându-și buzele ușoare și sâcâitoare de la gâtul meu la lobul urechii.

— Robinson, am protestat, în șoaptă.

I-aș spune orice. I-aș destăinui orice secret am avut vreodată dacă-mi face asta în continuare.

L-am atras spre mine, căutându-i gura cu a mea. Până să-mi dau seama, eram deja cu degetele pe nasturii cămășii lui. Am reușit să-i deschei pe primii doi de sus, însă deodată el s-a îndepărtat de mine. S-a lipit de portiera mașinii, încheindu-și grăbit cămașa la loc.

Mi-am îndreptat spinarea, clipind nedumerită. Derutată. Ce, nu voia și el?

— Ce e? l-am întrebat. De ce...?

— Agenții de pază, mi-a zis Robinson, făcându-mi semn cu capul spre indivizii vânjoși care patrulau în sus și-n jos pe culoarele parcării.

Erau trei... doi dintre ei la numai o aruncătură de băț. Însă puteau să fi stat ei și pe bancheta din spate, că tot nu i-aș fi observat, într-atât de mult îmi umplea Robinson toate simțurile.

— Probabil c-ar trebui să plecăm, a propus el. Putem să, ăăă, continuăm cu asta mai târziu.

Obrajii îmi erau trandafirii de jenă.

— Bine, am zis, ca și cum nu mi-ar fi venit să strig: *Da, ce naiba, continuăm!*

Robinson mi-a zâmbit.

— Dar, știi ceva? Cred că aș vrea să conduc eu.

Am fost atât de ușurată să-l văd că se simte bine, atât de entuziasmată de faptul că puteam acum să-l sărut oricând aș vrea — în ciuda agenților de pază —, că eu, Axi Moore, o fată dintr-un orășel de provincie, nu m-am speriat *deloc* când contururile New Yorkului au început să devină vizibile dincolo de barieră, cu dealurile și văile lui de zgârie-nori argintii. Nu mi-a păsat că am zăbovit timp de trei sferturi de oră într-un ambuteiaj la gura tunelului Holland, sau că Robinson a rătăcit drumul prin oraș spre East Village.

El conducea. Era fericit și puternic. Iar asta făcea ca totul să fie bine.

39

ÎMPREUNĂ, ALĂTURI DE UN PUHOI DE TURIȘTI, NE-AM plimbat prin St. Mark's Place, probând ochelari de soare ieftini la chioșcurile de pe trotuare și hoinărind printr-un magazin cu etaj numit Trash and Vaudeville, unde Robinson mi-a pozat pentru o fotografie într-o geacă argintie din vinilin pentru motocicliști, iar eu am probat o perucă de un albastru strălucitor. Am poposit și în librăria din St. Mark's, de unde mi-am cumpărat un exemplar din *Fire de iarbă* a lui Whitman și un volum de poeme de Dylan Thomas.

— Poezie? s-a mirat Robinson, arătându-se oripilat.

— Citește numai puțin, l-am invitat.

Robinson a deschis la întâmplare volumul de Whitman și și-a dres glasul.

— „Un copil m-a întrebat: Ce este iarba?, venind spre mine cu mâinile pline de fire. Ce-aș putea să-i răspund unui copil? Cât știe el, atât știu și eu. Cred c-o fi flamura însăși ființei mele, țesută din verdele fir al speranței." Și-a ridicat spre mine privirea, intrigat. Bun, a zis. Îmi place destul de mult. „Țesută din verdele fir al speranței."

Am izbucnit în râs.

— Am ceva care o să-ți placă și mai mult, totuși, i-am zis, luându-l de mână și conducându-l pe stradă spre mașină.

— Surpriza mea? s-a interesat, surescitat.

— Caută sub cort, i-am indicat.

Când a scos la iveală chitara, întreaga față i s-a luminat. A cântărit-o în mâini și a ciupit o coardă, de probă.

— Axi, cum...

— Hai să mergem să cântăm la ea, am zis.

Nu voiam să fiu nevoită să-i mărturisesc că renunțasem la brățara mamei — ultima amintire pe care-o mai aveam de la ea — ca să i-o cumpăr. Și că nu-mi părea câtuși de puțin rău.

Mână în mână, am mers până în Tompkins Square Park și am găsit o bancă sub un cerc de arbori de gingko. Robinson a stat un timp să caute acordurile. Mi se păreau familiare, dar n-am recunoscut melodia până când n-a început s-o cânte și cu vocea.

— „Merg înainte folosindu-mi tot suflul", cânta Robinson.

Cântecul era „I Melt with You"[1].

N-am spus nimic până acum despre vocea lui Robinson, iar asta se datorează parțial faptului că nu pot s-o explic. E limpede și aspră în același timp; sună intim, dar totodată pretinde un auditoriu. De obicei, e delicată, dar

[1] Piesă apărută în anul 1982, pe albumul *After the Snow* al formației britanice Modern English. Textul (care începe cu versul citat, *„Moving forward using all my breath"*), povestește despre un cuplu care face dragoste în timp ce în jur cad bombe nucleare.

cumva o auzi nu numai cu urechile, ci cu întreg corpul. Și, mai presus de orice, cu inima.

Oamenii care treceau s-au oprit să-l asculte cântând. Cu toate astea, Robinson n-a părut să-i observe cum se strâng treptat în jurul lui. Stătea cu privirea pe vârful cizmei, cu care bătea ritmul pe piatra cubică. Din când în când, mă privea pe mine, drept în ochi, cântând: „Opresc lumea din mișcare și mă topesc cu tine..."

În scurt timp, s-a format un cerc mare de oameni, tineri, bătrâni, și între. Majoritatea, părinți, cu copiii cărând în brațe iepurași din pluș sau mingi de fotbal Nerf cu pielea ciupită, sau — cei mari — câte un iPhone. Iar părinții aceștia știau toți cântecul, pentru că era cel pe care dansaseră acum douăzeci de ani, când erau în liceu și se îndrăgostiseră pentru prima dată. La început, câțiva dintre ei doar mimau din buze cuvintele, dar apoi, încetul cu încetul, au început să cânte. Pe urmă, li s-au alăturat și alții, abandonându-și înfățișările încrâncenate, inexpresive, de orășeni, și au zâmbit, iar după încă un minut era un cor în toată regula. Jur pe Dumnezeu, am văzut oameni cu lacrimi în ochi, pentru că atât e Robinson de frumos atunci când cântă.

Când s-a terminat cântecul, s-a lăsat tăcerea. Pentru o clipă, am avut impresia că întregul oraș tace și inspiră prelung aerul dulce. Că toată lumea, peste tot, se gândește la viață și la faptul că ea înseamnă lucrul cel mai fericit și cel mai trist, cel mai minunat și cel mai cumplit și cel mai prețios dintre toate.

Apoi, tăcerea a fost spartă. O femeie într-o rochie de un galben aprins a început să aplaude, după care, exact la fel cum sporise corul, au sporit și aplauzele, până când au devenit de-a dreptul zgomotoase. Am mai văzut o femeie suflându-și nasul, un bărbat privind cerul și clipind de-a dreptul apăsat și rapid... însă cei mai mulți doar zâmbeau.

Un bărbat mai în vârstă a făcut câțiva pași înainte și și-a pus șapca pe jos.

— Ai uitat să treci cu pălăria, a zis el.

Robinson și-a ridicat privirea, surprins.

— Poftim? a întrebat.

Era încă transpus în lumea cântecului. Nu-și dăduse până acum seama că mai era cineva în afară de el și de mine.

Bătrânul semăna un pic cu Ernie. S-a întors cu fața spre mulțimea adunată și a strigat:

— Scoatem ceva bani pentru tânărul artist, da?

Eu și Robinson am privit cum aproape fiecare persoană prezentă a venit cu câte o monedă de douăzeci și cinci de cenți sau cu câte un dolar. Am văzut cum o femeie i-a dat fiicei ei ceva bani, iar apoi fata s-a apropiat în vârfurile picioarelor și a lăsat în pălărie o bancnotă de douăzeci. Avea cam vârsta lui Carole Ann când a murit, vârsta pe care o s-o aibă pentru totdeauna. Ba chiar avea și părul roșu, la fel ca soră-mea.

— Mulțumesc, i-am spus în șoaptă.

După care s-a terminat totul și lumea a plecat, iar eu și Robinson am rămas din nou singuri. Pălăria era plină de bani.

Robinson mi-a zâmbit.

— Suntem bogați, mi-a zis și m-a tras pe genunchii lui.

Și, cu adevărat, în clipele alea simțeam că suntem.

40

NE-AM HOTĂRÂT SĂ NE PERMITEM LUXUL UNUI HOSTEL în seara aia. Suna mai bine decât dormitul pe o bancă din parc, cu toate că am fi avut destulă companie interesantă dac-am fi ales calea asta.

Grand Street Hostel se afla la marginea Micii Italii, acolo unde aceasta se pierdea în Chinatown, și de afară părea destul de acceptabil. În fața lui erau doi tipi cu rucsacuri care fumau, iar individul de la recepție avea un aer prietenos, ca și cum ar fi fost beat sau drogat.

Totuși, Robinson și cu mine aveam să aflăm foarte repede că diferența dintre un hostel și un hotel e mult, *mult* mai mare decât minora diferență de o literă. Când adaugi acel *s*, scazi lucruri de genul intimității, confortului, ca și, în cazul de față, al tavanului. Hostelul ăsta era un labirint de celule minuscule, cu pereții subțiri, construit în dorul lelii înăuntrul unei încăperi enorme, ca un hangar.

— Seamănă a închisoare mai mult decât m-aș fi putut aștepta, a apreciat Robinson.

— Pe bune, l-am aprobat, trecând peste o cizmă desperecheată lăsată pe hol. Mă simt de parcă ar trebui să ne ia amprentele.

Din fericire, aveam o cameră numai a noastră, cu două paturi de o persoană împinse unul într-altul și cam câte cincisprezece centimetri de spațiu de-o parte și de cealaltă.

— Ei bine, cel puțin așternuturile par să fie curate, a remarcat Robinson, vesel.

Pe urmă, m-a sărutat la repezeală și a pornit de-a lungul holului spre baie.

M-am așezat pe un colț al patului și mi-am ridicat privirea spre non-tavan. Se auzea sunetul neplăcut al unei conversații la telefonul mobil, dintr-o cameră învecinată. *Nu sunt eu de vină că te-au dat afară*, spunea cineva. *Toată lumea te urăște, de-atâția ani.*

M-am apucat să fredonez un pic, încercând să-i ofer respectivei persoane un pic de intimitate. Cântecul era „Tangled Up In Blue"[1], dar nu puteai să-ți dai seama, din moment ce nu sunt în stare să urmez o linie melodică. Nici la vreun instrument nu știu să cânt. „Nu-i nimic", obișnuia să mă consoleze Robinson. „Într-o zi, o să fii un excelent membru al echipei mele tehnice."

Am început să fredonez mai repede și să trag de colțul cearșafului. Mi-am dat seama că eram agitată, dar și stârnită. Nu mai fusesem singură într-o cameră cu Robinson încă din L.A., când, cu toată castitatea posibilă, am stat să vedem *Motanul încălțat*. Ce-o să se-ntâmple în noaptea asta, mă întrebam. Cât de *ne*cast o să fie?

Era încă un lucru pe care clar nu-l prevăzusem în plan. Era un drum pe care trebuia doar să merg pe pipăite.

[1] Piesă compusă și interpretată de Bob Dylan, inclusă pe albumul său din 1975 *Blood on the Tracks*.

Fără să intenționez vreun joc de cuvinte.

Când s-a întors de la baie, Robinson avea părul ud și mirosea a săpun Ivory. Cămașa îi atârna lejer pe umeri și purta boxeri albaștri, în carouri.

Și-a pus blugii împăturiți deasupra rucsacului. Patul a scos un suspin când s-a așezat pe el.

— Bună, am rostit, aproape în șoaptă.

— Bună și ție, mi-a răspuns încet. Așa. Acum, ce-ai vrea să faci?

Știam răspunsul la întrebarea asta, chiar dacă mă cam... speria un pic. Am tras aer adânc în piept, cerându-mi în sinea mea să fiu curajoasă.

Mi-am scos tricoul peste cap.

Robinson a inspirat brusc. Apoi, mi-a îndepărtat cu delicatețe șuvițele lungi de păr de la ceafă și m-a sărutat acolo. M-a străbătut un frison și mi s-a făcut pielea de găină pe brațe.

Îi simțeam răsuflarea, incredibila moliciune a buzelor. Mi-am lăsat capul pe spate și el și-a plimbat un deget pe gâtul meu, poposind pentru o clipă în scobitura claviculei, înainte de a urmări contururile amândurora. M-a sărutat de-a lungul umerilor, gâdilându-mă cu minusculii țepi ai bărbii lui nerase.

Ne-am lăsat să cădem pe pat și, deasupra mea, Robinson și-a lepădat cămașa din flanelă. Apoi și-a aplecat capul cu păr întunecat și n-a mai existat din noi nimic, doar buze și limbi și dinți, până când am fost nevoiți să ne oprim ca să putem respira.

Pe urmă, am stat așa, întinși, cu privirile înlănțuite prin semiîntuneric. Robinson mă privea așa cum privești

o persoană pe care ai pierdut-o în urmă cu un milion de ani și ai crezut că n-o s-o mai regăsești vreodată.

Eu îl priveam minunându-mă, dându-mi seama cât de multe îmi rămăseseră încă de descoperit la el: cicatricea din palmă, venele albastre de la încheietura mâinii, triunghiul pistruilor de pe piept, imediat în stânga sternului. Locurile acestea mărunte, tainice. Voiam să le cunosc pe toate.

Dar nu știam cât de departe aveau să meargă lucrurile în seara asta. Voiam să înaintez încet... și voiam să înaintez repede.

Robinson a tușit încet.

— Tu ai...? a început el.

— N-am niciun fel de protecție, dacă asta ai vrut să mă întrebi, i-am zis.

Vocea mi-a sunat prea tare și m-am făcut mică lângă el, de jenă.

A scos un sunet... un mormăit? Un început de râs?

— Nu vreau să am copii, am zis, pe negândite.

De data asta, chiar a râs.

— Hopa, Axi. Ne cam grăbim, nu-i așa?

Mi-am tras pătura peste față. Totul era atât de nou pentru mine. Eram eu de vină dacă-mi ieșea cum nu trebuie?

Și totuși, era un lucru pe care voiam ca el să-l știe. M-am forțat să vorbesc în continuare, cu toate că o parte din mine simțea că moare de rușine.

— Nu m-am gândit c-o să facem acum un copil, Robinson. Am zis-o la modul filosofic. Cu cancerul din gena familiei Moore și, să zic, încălzirea planetară, orice

copil al meu ar avea o soartă grea. S-ar naşte cu ochii albaştri şi o bombă cu ceas înăuntru, exact la fel ca tot restul familiei mele. Cum s-ar zice, am tras cărţi tare proaste, am încheiat, străduindu-mă să nu mi se audă în voce amărăciunea pe care o simţeam.

Robinson mi-a mângâiat degetele, cu o mişcare lentă.

— Ochii albaştri sunt foarte frumoşi, totuşi, mi-a zis încetişor.

Am zâmbit şi mi-am lipit mâna de pieptul lui neted. Îşi strecurase un braţ pe sub gâtul meu şi, aşa cum stăteam acolo, întinşi, mi se părea că suntem fiecare o extensie a celuilalt. Ca şi cum trupurile şi sufletele noastre trebuiau neapărat să fie împreună, ca să alcătuiască o fiinţă întreagă, perfectă.

41

DIMINEAŢĂ, NE-AM TREZIT ÎN ACEEAŞI POZIŢIE: PRINTR-O minune, braţul lui Robinson nu amorţise peste noapte. Ne-am luat cafele şi covrigi moi şi pufoşi de la magazinul din colţ. I-am comandat prăjiţi şi mustind de unt: preferinţa lui Robinson. Pe urmă, am luat metroul până la Muzeul Metropolitan de Artă.

Când s-a apropiat un cerşetor de noi, în vagonul de metrou, îmbrăcat de parcă ar fi fost iarnă şi nu iunie, Robinson şi-a vârât mâna în buzunar şi a scos o bancnotă mototolită de cinci dolari.

Cerşetorul s-a înclinat când a luat-o.

— Bani şi o femeie frumoasă. Aveţi tot ce vă trebuie, domnule.

— Păi, la drept vorbind, acum banii mei îi ai *dumneata*, l-a corectat Robinson.

Cerşetorul a stat câteva clipe să se gândească la vorbele lui.

— Dar la ce v-ar mai trebui banii, când o aveţi pe ea?

— Mi-ai ghicit perfect gândul, a replicat Robinson şi m-a cuprins cu un braţ, ca şi cum aş fi fost proprietatea lui.

După ce am intrat în Met, am hoinărit prin sălile enorme, cu tavan înalt, sorbind din priviri lucrări celebre pe care le văzuserăm doar în minuscule reproduceri: *Catedrala din Rouen* a lui Monet, *Chiparoşii* lui Van Gogh, *Irisul negru* al Georgiei O'Keefe şi *Ritm de toamnă* al lui Jackson Pollock.

Şi, cu toate că aveam atâtea capodopere în faţa ochilor, tot ce vedeam era imaginea lui Robinson din seara trecută, cu bustul gol, întins lângă mine. Îmi venea greu să mă concentrez. Câteodată, când mă privea într-un anume fel, mă întrebam dacă nu cumva trecea şi el prin aceeaşi stare. „O fată frumoasă care e şi goală preţuieşte cât un milion de statui." Poetul e.e. cummings scrisese asta. (Nu că aş fi fost complet goală. Numai... parţial.)

Robinson s-a oprit în faţa lui *Madame X*, portretul unei femei frumoase pictat de John Singer Sargent, şi a clătinat din cap, minunându-se.

— În Klamath Falls sigur nu avem opere de artă ca asta, a zis.

— În Klamath Falls nu avem nici măcar *cascade*[1], am replicat eu.

Crezusem că, poate, o parte din mine ar putea să simtă lipsa oraşului natal. Oricât ar fi fost de mizerabil, tot oraşul meu era. Şi totuşi, nu simţeam lipsa a nimic; pentru că tot ceea ce avea cu adevărat importanţă pentru mine ori se dusese deja, ori se afla chiar lângă mine, în muzeu, ţinându-mă de mână.

[1] *Falls* înseamnă *cascade.*

Când am ajuns în faţa mormântului egiptean — cel la care Holden Caulfield e cât pe ce să leşine în *De veghe în lanul de secară* —, Robinson s-a aplecat să-şi şteargă o zgârietură de pe vârful unei cizme.

— O să încerc să nu iau asta ca pe un semn, a zis.

— Un semn de ce? m-am interesat, pe un ton tăios.

— De rău, mi-a răspuns Robinson. Să te împiedici de mormântul unui faraon nu e oare ceva mai rău decât, de exemplu, să-ţi taie calea o pisică neagră? Ştii, blestemul regelui Tut şi toate poveştile alea...

Mi-am strecurat mâna în buzunarul de la spate al blugilor lui.

— Nu, Derbedeule, nu fi caraghios. Noi ne plimbam la întâmplare. Puteam la fel de bine să ne fi oprit în cafenea sau în altă parte.

— Ceea ce-mi aduce aminte...

— ... că ţi-e foame.

— Exact, a încuviinţat el, îndreptându-şi un pic mai mult spinarea, şi am văzut cum îşi alungă momentul de nelinişte. Şi ştii ce altceva mai vreau? m-a întrebat.

— Nu, am zis, însă cuvântul mi-a rămas înţepenit în gât, fiindcă ştiam, evident.

Doar voiam să-l fac să-mi arate răspunsul.

Robinson m-a împins cu spatele de perete şi şi-a apăsat buzele pe ale mele. Braţele mele i-au încercuit mijlocul şi m-am arcuit spre el. De aşa ceva îmi era *mie* foame...

Un grup de copii în tricouri pe care scria Camp Treetop a intrat în şir indian în sală, aşa că ne-am strecurat în mormânt, ca să ne sărutăm în secret. Nu prea ne-a păsat

nici când câțiva dintre ei, chicotind, ne-au descoperit și și-au chemat câțiva prieteni într-acolo.

Și totuși, ne-am desprins și, scoțând noi înșine câteva chicoteli, ne-am îndreptat în grabă spre ieșire.

42

ULTIMA NOASTRĂ DESTINAȚIE DIN NEW YORK: Nathan's Famous. E tocmai pe Coney Island... care, în realitate, nu e o insulă, însă e la o atât de mare depărtare de Manhattan, cu zdruncinatul și lenevosul F Train[1], încât pare să fie pe o cu totul altă lume.

Când, în sfârșit, am ajuns acolo, am găsit plaja întinsă și netedă ca un teren pentru parcare, iar valurile erau mici și rare. Multă lume era acolo, iar unii chiar înotau, ceea ce nu-i e nimănui din Oregon la îndemână dacă n-are costum din neopren. Apele Pacificului sunt *reci*.

Cu toate că Robinson părea stors de puteri, ne-am plimbat agale pe promenadă, pe lângă pistele cu mașinuțe care se ciocnesc și pe lângă un stand de tir digital. Oamenii înălțau zmeie, se plimbau pe skateboarduri, făceau jogging sau se năpusteau asupra suvenirurilor chilipir de genul unor ochelari de soare imenși din

[1] Una dintre cele două linii de tranzit rapid ale rețelei de metrou din New York City, cu traseul cuprins între Coney Island și Strada 179, din cartierul Queens.

spumă poliuretanică sau tricouri pe care scria PĂSTRAȚI CONEY ISLAND EXCENTRIC.

— Vrei să te dai în Cyclone? l-am întrebat, arătându-i spre un montagne-russe din depărtare. Sau în Wonder Wheel?

Robinson a scuturat din cap.

— Hai doar să ne luăm hotdogi.

Fiindcă părea dintr-odată extrem de istovit, i-am propus, cu toată delicatețea posibilă, să ne întoarcem la hostel. Însă Robinson nici n-a vrut să audă.

— Am nevoie de doza mea zilnică de nitrați, mi-a argumentat. Plus că suntem turiști, iar treaba noastră este să facem turism.

Așa că am cotit pe Surf Avenue, cu enorma firmă verde de la Nathan's profilându-se deasupra străzii. Localul avea o terasă mare, cu pescăruși cocoțați în apropierea meselor din plastic, în așteptarea firimiturilor. Aerul mirosea a mare, a bere și a ulei. Nu prea apetisant, în opinia mea, însă Robinson își schimbase deja întreaga atitudine. Arăta ca un copil în dimineața Crăciunului.

— Câți să iau? m-a întrebat el.

— Nu știu, am răspuns, cercetând meniul. Doi?

Eu mă gândeam să-mi comand o salată Caesar, din moment ce nu era tocmai locul în care să găsești un tofu-dog[1].

Robinson a pufnit disprețuitor auzind că numai doi.

— Sonya „Văduva Neagră" Thomas a mâncat mai mult de patruzeci. Scrie chiar aici, pe afiș.

[1] Varietate de hotdog pentru vegetarieni, în care crenvurștii nu conțin carne, ci brânză tofu, preparată din soia.

— Da, dar atunci a fost un *concurs* de mâncat hotdogi, am precizat. Acum e doar o masă obișnuită.

Robinson a stat să se gândească la afirmația mea.

— E adevărat, a recunoscut. O să mă opresc la... patru. Unul cu chili, unul cu varză murată și doi simpli.

— Îți cam riști viața, am observat eu, pe un ton dezaprobator.

— Numai tractul gastrointestinal, m-a contrazis Robinson, iar eu m-am strâmbat.

În loc să mâncăm împreună cu restul lumii, ne-am luat mâncarea cu noi pe plajă și ne-am așezat pe nisipul cald, granulat. Era presărat cu chiștoace de țigări și cu doze de bere pe jumătate îngropate. Și totuși! Apa oceanului era de un superb albastru verzui, vremea era perfectă, iar noi eram împreună.

— Îți vine să crezi că doar acum două săptămâni eram pe o plajă din California? m-a întrebat Robinson.

— Ce nebunie, am zis, înfigând furculița într-o frunză mai moale de salată. Am făcut atât de multe.

Robinson și-a mișcat sprâncenele spre mine.

— Dar nu destule, dacă înțelegi ce vreau să zic.

— Perversule, l-am apostrofat, împungându-l cu degetele goale de la picior.

El mai întâi a mușcat din al doilea — sau era al treilea? — hotdog și abia pe urmă mi-a ripostat la împunsătură.

M-am hotărât să-mi las baltă salata veștejită și unsuroasă și m-am întins pe spate pe nisip, privind zmeiele cum se înalță și plonjează deasupra mea. Probabil că am

ațipit puțin, fiindcă atunci când m-am trezit, Robinson nu mai era lângă mine.

Am privit în jur, dar, nevăzându-l, m-am ridicat și am pornit spre promenadă, gândindu-mă că poate s-o fi dus să caute Femeia Fără Cap sau pe Insectavora, tatuatul înghițitor de flăcări. Sau poate îmi cumpăra un păhărel cu emblema Coney Island, ca să se asorteze cu globul meu cu zăpadă din Cedar Point.

Însă el nu făcea nimic din toate astea. În schimb, l-am găsit aplecat peste un gard, zguduit de spasme.

Și vomitând.

Am vrut să-i pun o mână pe umăr, însă el mi-a făcut semn să stau la distanță. M-am dat înapoi cu un pas.

— Trebuie să te vadă un doctor, Robinson, l-am implorat.

După câteva clipe, și-a ridicat spre mine chipul palid și ochii roșii, apoși.

— Înainte să-ți dezlănțui tot dramatismul asupra mea, mi-a zis, află că hotdogii au fost de vină. Nu știi-tu-ce.

— Și de unde știi asta? l-am întrebat.

— Știu, pentru că sunt *bine* acum. Și, la drept vorbind, e o chestie de-a dreptul formidabilă, a zis, ștergându-și fața și străduindu-se să-mi zâmbească. Puteam s-o bat lejer pe Văduva aia Neagră: nu trebuia decât să mănânc și să dau afară, și iar să mănânc și să dau afară, și uite-așa puteam să consum un număr nelimitat de hotdogi.

Am oftat.

— Ești bolnav, Robinson. Din foarte multe puncte de vedere.

— Dar mă iubești, a replicat el, întinzându-se să mă apuce de mâini.

— Așa e, am încuviințat.

Nici nu știi cât de mult.

Robinson a adormit în metrou la întoarcerea acasă și practic am fost nevoită să-l car până în celula noastră din hostel. Părea să aibă febră, dar mi-am zis că era doar de la insolație. De la vânt. N-avea decât să fie orice, atâta timp cât nu era vreo altă infecție.

Am stat mult timp să ascult zgomotele orașului de peste tot din jurul nostru, dar în principal să-l privesc cum doarme. Nu cumva obrajii îi erau mai puțin plini? Ochii, mai adânciți, mai afundați? Era posibil să se fi întâmplat atât de lent, atât de discret, încât eu să nici nu fi putut observa...

M-am întins alături de Robinson și mi-am încovrigat trupul peste al lui, amintindu-mi că refuzasem să-i spun o poveste de adormit copiii când eram în Las Vegas. Mi-am lipit obrazul de bătăile inimii lui și am jurat că n-o să-i mai spun nu niciodată.

43

— TREBUIE SĂ MERGEM ÎN PHILLY, M-A ANUNȚAT Robinson.

— Trebuie?

A făcut semn din cap că da.

— Nu spun că excursia asta ar fi o listă a ultimelor dorințe, sau ceva asemănător, dar e extrem de important să mănânc un *Philly cheesesteak*[1].

I-am înmânat cheia camerei noastre recepționerului drogat, după care am ieșit la lumina zilei.

— Spune-mi că glumești, i-am zis, gândindu-mă: *Stomacul lui nu poate să țină un hotdog, așa că de ce Dumnezeu mai vorbește despre* cheesesteak?

— Astăzi vreau să le fac pe toate, Axi, mi-a răspuns Robinson, clătinând din cap. Toate chestiile stupide care-mi pot trece prin minte.

[1] Specialitate populară provenită din Philadelphia (orașul numit familiar Philly), un sandviș alcătuit dintr-un baton lung tăiat în două pe lungime și umplut cu felii subțiri de friptură de vită la grătar, feliuțe de ceapă coaptă sau călită și brânză topită.

Mi-am pus mâna pe mijlocul lui, strecurându-mi degetele pe sub marginea tricoului, ca să-i simt pielea. L-am văzut străbătut de un frison la atingerea mea.

— Asta spre deosebire de ziua de ieri sau de cea de-alaltăieri, când ai fost băiat cuminte și-ai făcut numai ce ți-au zis alții să faci?

El a râs și și-a încolăcit brațele în jurul meu.

— Bun, ai și tu dreptate.

Nu voiam să-i stric dispoziția, dar trebuia să spun ceea ce gândeam.

— Ne-am distrat foarte bine și categoric putem s-o ținem tot așa. Dar cred că ar trebui să te consulte un doctor, doar pentru mai multă siguranță.

Robinson a scuturat iar din cap, de data asta mai autoritar.

— Nu se poate, Aximoron. Locuri de vizitat, oameni de văzut...

L-am privit cu atenție, punând în balanță încăpățânarea lui cu a mea. Dacă mă luptam din greu acum, poate reușeam să-l conving să se ducă. Doar o consultație de rutină, i-aș zice, o ascultare rapidă a plămânilor și a inimii, poate o *micuță* radiografie și o verificare a nivelului LDH[1]. Eu aș sta în sala de așteptare, frunzărind reviste răsuflate și așteptând vești bune.

Pentru că, poate, ar merge. Cine spune că n-ar putea?

[1] Enzimă celulară (lactat dehidrogenază) larg răspândită în organismul uman, inclusiv în fluxul sanguin și în musculatura cardiacă. Țesuturile eliberează LDH în sânge doar atunci când suferă leziuni.

Pe de altă parte, dacă Robinson ar intra în spital, mi-ar purta pică din cauza asta. O pică intensă și, posibil, eternă.

A cui e excursia asta, Axi? m-am întrebat eu. *A ta? Sau a lui?* Pentru că, până la urmă, cineva tot trebuia să pună punctul pe i.

— E la mai puțin de două ore distanță, mi-a zis Robinson, întrerupându-mi gândurile. Doar nu-ți cer să mă duci până în Daytona.

— Și n-ai de gând să-mi ceri asta pe urmă, nu?

— Nu, coniță. Pe cuvânt de cercetaș.

— Bine, am zis, oftând. Ai câștigat.

Mi-a adresat zâmbetul lui superb.

— Îmi place la nebunie când îți dai ochii peste cap așa, mi-a zis. Ești adorabilă.

— Hai, termină.

— Și când strâmbi din nas, ca și cum ai simți vreun miros ciudat, dar în realitate încerci să te hotărăști dacă să râzi sau să te enervezi.

— A, *nu mai spune*! Și ce altceva îți mai place la mine? l-am întrebat.

Eram enervată, dar mai degrabă pe mine decât pe Robinson. Sau poate nu enervată, nu tocmai; mai degrabă... speriată.

Între timp ajunseserăm la mașină și eu mă urcam la volan.

— Hai să auzim, i-am cerut.

Am pornit mașina și m-am îndreptat spre Holland Tunnel. Aproape se putea crede că aș avea și permis de conducere.

— Păi, totul, mi-a răspuns Robinson. Vrei în detaliu? Lista e cam lungă.

— Mare lingușitor mai ești, am zis.

După asta, Robinson n-a mai zis nimic o vreme. De fapt, eram deja de cealaltă parte a fluviului când a reînceput să vorbească, iar eu crezusem că a adormit.

— Îmi place cum îți atingi vârful nasului cu degetul atunci când te gândești intens la ceva, mi-a zis, întorcând capul și fixându-mă cu privirea. Îmi place cum îți dai părul pe după urechi, însă el totdeauna scapă imediat la loc. Îmi plac ochii și buzele tale perfecte. Îmi place că oja, când te sinchisești să-ți dai pe unghii, e totdeauna ciobită. Îmi place când folosești cuvinte sofisticate, pe care trebuie să le caut când ajung acasă. Îmi place minusculul semn din naștere, ca o semilună, din vârful degetului tău mic. Îmi place felul...

N-aveam nevoie să ascult mai departe. Aveam nevoie să-l sărut. Așa că am tras pe dreapta și acolo, cu contururile orașului New York în spatele nostru, asta am și făcut.

— O să ne ia mult mai mult timp ca să ajungem în Philly dac-o ținem așa, a observat Robinson, vorbind și sărutând și zâmbind, toate simultan.

— Avem timp, i-am răspuns. Avem foarte mult timp.

44

— Ia zi, Derbedeule, vrei să mergi la Pat's King of Steaks sau la Geno's? l-am întrebat pe Robinson, înghiontindu-l ca să se trezească; evident, cu blândețe.

Reușisem să ajung în Philly în mai puțin de două ore, iar acum aveam mașina parcată între două localuri celebre pentru *cheesesteak*, aflate la un cvartal distanță unul de celălalt, ca doi căpitani ai unor echipe rivale.

Robinson s-a întins și a căscat.

— Știi ce, a zis, încruntându-se ușor. De fapt, nu mi-e chiar atât de foame în momentul ăsta. Pentru o clipă, și-a dus o mână la stomac: un gest neobișnuit pentru el. Ceea ce mi-ar plăcea ar fi să beau ceva cald și bun, a adăugat.

I-am aruncat o privire pătrunzătoare. Afară erau aproape treizeci de grade și-mi transpirase spinarea pe spătarul banchetei.

— Doar n-ai răcit, nu? l-am întrebat.

Să fie răcit însemna că Robinson ar putea să aibă temperatură, iar dacă avea temperatură, însemna că era posibil să aibă o infecție, iar dacă avea o infecție, atunci era necesar să meargă la spital. Imediat. Pentru că infecțiile

la persoanele imunodeficitare, așa cum le place medicilor să le numească — la persoanele ca Robinson, care suportase chimioterapia în doze ridicate, radioterapia, precum și un transplant de celule stem —, puteau să fie mortale.

Am întins mâna ca să-i ating fruntea, însă el mi-a înlăturat-o.

— Nu! mi-a răspuns, un pic mai tare decât ar fi fost cazul. Dar m-am gândit că un ceai mi-ar prinde bine. Pe urmă, mergem să mâncăm și *cheesesteak*.

A coborât din camionetă și a început să meargă. Eu am rămas pe loc, urmărindu-l cu privirea prin parbriz, simțindu-mă, în același timp, enervată, dar și îngrijorată. Ce-ar fi trebuit să fac? Să-l târăsc cu forța la Urgență ca să-i poată lua temperatura? Nu m-ar fi lăsat.

Am sărit jos și l-am ajuns din urmă; cu ușurință, fiindcă mergea în ritmul unui om bătrân. Ca și cum fiecare pas i-ar fi solicitat concentrare și efort.

— Un pic de cafeină și-o să fiu ca nou, mi-a zis, arătându-mi o cafenea din capătul străzii.

Dea Domnul să fie așa, mi-am zis și l-am luat de mână.

În cafenea, am găsit o masă la fereastră și ne-am afundat în fotoliile uzate, dar confortabile. Deodată, a năvălit înăuntru un agent comercial și a rechiziționat masa de lângă noi, vorbind la telefonul mobil și, în același timp, chemând-o prin semne pe chelneriță, ca și cum ar fi fost o problemă de viață și de moarte ca el să fie servit înaintea noastră.

— ... codurile QR vă vor spori rata de conversie a fluxului vânzărilor, zicea el. Iar când s-a apropiat chelnerița, a strigat: Un Earl Grey mare cu lapte de soia separat și zahăr nerafinat, *două bucăți*.

Robinson l-a privit urât timp de câteva secunde.

— Aici e Orașul Iubirii Frățești[1], nemernicule, a bombănit el, după care și-a lăsat capul pe masă. Mamă, a exclamat. Nu-mi dau seama de ce sunt atât de obosit.

Îmi venea să urlu: *Nu cumva din cauză că ai cancer?*

În loc de asta, m-am întins spre el și mi-am trecut degetele prin părul lui des și negru. Aproape că uitasem cum îi stătea fără el. Îi trebuise ceva timp ca să-i crească la loc după chimioterapie, dar când îi crescuse, și-l lăsase mai lung.

— Ce bine e, a zis, cu o voce înfundată.

Am inspirat adânc, oțelindu-mă pentru ceea ce trebuia să spun.

— Robinson, trebuie să te duc înapoi la un spital... de fapt, la spitalul *nostru*. O să-mi folosesc cardul de credit și-o să luăm avionul spre casă. Putem să fim acolo în zece ore.

— Nu-mi plac avioanele, a zis el spre tăblia mesei.

— Trebuie să te vadă doamna doctor Suzuki. Imediat. Ea o să știe ce e de făcut.

— Ori de câte ori îi aud numele, mă gândesc la lecții de vioară. Ai auzit vreodată de metoda Suzuki de predare a muzicii?

— *Nu* schimba subiectul.

Robinson și-a ridicat capul de pe masă. Ochii lui obosiți i-au căutat pe-ai mei.

[1] Unul dintre supranumele orașului Philadelphia, provenit din însăși etimologia denumirii: în greaca modernă, *philos* înseamnă „iubire", iar *adelphos*, „frate".

— Tu spui că ea o să știe ce e de făcut. Dar dacă nu e nimic de făcut?

— Totdeauna e ceva de făcut, am insistat, ridicând vocea.

Nu-mi plăcea absolut deloc tonul ăsta nou al lui de-a dreptul fatalist.

— Ai pus totul la cale cât se poate de perfect, Axi. Te rog, nu intra acum în panică.

I-am luat mâinile în ale mele și i le-am strâns cu putere.

— Dar când o să se sfârșească, Robinson? Nu putem să fugim așa la infinit.

— N-o să fugim, m-a asigurat el. Mai trebuie să facem un singur popas. E ultimul.

— Un ultim popas? am repetat eu. Și unde anume? Te rog, nu-mi spune că vrei să mergi în New Orleans ca să mănânci *jambalaya*[1] sau mai știu eu ce.

A râs, strângându-mi ușor degetele.

— Nu. Stomacul meu nu mai e cel care să ne dicteze itinerarul. Dar e... mă rog, e la vreo două state mai încolo.

— La două *state*? am repetat, îndoindu-mă în sinea mea că Greta Camioneta ar putea rezista la o astfel de distanță.

Alături de noi, agentul de vânzări începuse să strige.

[1] Specialitate culinară creolă din Louisiana, cu influențe din gastronomia spaniolă și din cea franceză, alcătuită din carne (de obicei, de pasăre, în amestec cu cârnați afumați), legume (țelină, ardei gras și ceapă, uneori și roșii), fructe de mare, orez și supă de carne.

— Nu, Ed, ținta e să *scurtezi* volumul de timp de care are nevoie *probabilul cumpărător* ca să devină *proprietarul produsului*!

Acum, îl priveam chiorâș și Robinson, și eu. Ocupase o masă la care ar fi putut să stea șase persoane și se purta de parcă ar fi fost biroul lui. Își împrăștiase pe ea un iPad, un BlackBerry, un dosar legat în piele, un exemplar din *Philadelphia Inquirer*, cheile mașinii...

Cheile mașinii.

Atunci a fost momentul când mi-a venit o idee care ar fi șocat-o pe vechea Axi Moore până în adâncurile sufletului. Bine că ea nu mai exista.

— Axi? a zis Robinson, fluturându-și o mână prin fața mea. Nu-mi sari în cap din cauză că nu ți-am spus unde vreau să merg?

— Ba da, i-am răspuns, distrată. Mai târziu.

Eram ocupată să-l fixez cu privirea pe agentul comercial. *Ridică-te*, i-am poruncit în gând. *Ridică-te.*

— Cifrele nu se corelează, Ed, a urlat el.

Și deodată, ca și cum ceea ce tocmai îmi imaginasem era exact ce trebuia să se întâmple, agentul comercial s-a ridicat de la masă. Continuând să se răstească în casca lui Bluetooth, a pornit spre toaletă.

M-am ridicat și am aruncat pe masă o bancnotă de cinci dolari.

— Ne întâlnim la colțul dinspre sud-est al cvartalului, i-am zis lui Robinson și am ieșit pe ușă înainte ca el să apuce măcar să deschidă gura ca să mă întrebe de ce.

Ajungând afară, am pornit aproape alergând pe stradă, apăsând pe butonul pentru închidere automată al brelocului cu chei și așteptând pâlpâitul de răspuns al farurilor. Să fie acel Acura albastru? Toyota argintie? Eram atât de concentrată pe scopul urmărit, încât abia dacă observasem cât de mult mi se accelerară bătăile inimii. Aveam grijă de Robinson. Dacă el trebuia să ajungă undeva, atunci eu aveam să fac în așa fel încât călătoria lui să se desfășoare într-un vehicul de nădejde.

Am traversat un al doilea cvartal și mă apropiam de al treilea, fără să aud nici cel mai mic ciripit de mașină. Pulsul mi s-a întețit și capul a început să mă doară.

Mă duceam să fur o mașină.

Ziua în amiaza mare.

Frica a început să-mi întreacă dorința de a-mi atinge țelul. Am început să alerg mai tare. *Unde ești? Semnalizează cu farurile*, am rostit în șoaptă, ca și cum aș fi avut puteri magice sau ceva asemănător. Sau un noroc fenomenal. Nici nu mai conta care dintre ele.

În cele din urmă, tocmai când eram pe cale să mă dau bătută, am auzit un claxon răspunzând la semnalul telecomenzii. M-am întors spre direcția din care venise sunetul și mi s-a tăiat răsuflarea. Era un Mustang GT albastru-închis. O decapotabilă.

Am început să chicotesc ca și cum mi-aș fi pierdut mințile. Robinson o să înnebunească.

Cât ai zice pește, am descuiat portiera din dreptul volanului și am sărit înăuntru. Scaunele erau tapițate cu piele de culoarea bronzului, iar interiorul sclipea de parcă agentul comercial ar fi lustruit-o cu scuipat în fiecare

dimineață. Avea să resimtă grav de tot lipsa mașinii. Un val de remușcări s-a revărsat peste mine, dar l-am alungat iute.

Mustangul practic s-a săltat pe stradă. L-am oprit lângă camioneta noastră și am azvârlit bagajele în el, strigându-l în același timp pe Robinson, care stătea rezemat de un stâlp telefonic, ca și cum statul pe propriile picioare l-ar fi solicitat prea mult.

— Grăbește-te, că pleacă autobuzul!

A pornit spre mine și, când s-a mai apropiat, a făcut ochii mari.

— Cee...

— Urcă și taci.

I-a mai luat o secundă până să poată descifra comanda. Apoi, însă, s-a strecurat lângă mine, iar eu am ambalat motorul.

Și duși am fost.

— Cum... ce... eu nu..., s-a bâlbâit Robinson. Eu am...

— Cheile, Clyde, l-am întrerupt, prefăcându-mă total nonșalantă. E *mult* mai ușor cu ele decât cu o bormașină portabilă.

— Dar eu, pur și simplu, nu...

Nu era în stare să-și ducă nici măcar o propoziție la sfârșit.

— Le-am împrumutat de la tipul care vorbea tare în cafenea.

Robinson a făcut ochii încă și mai mari când și-a rotit privirea prin mașină. A mângâiat bordul cu o mână.

— Patru virgulă șase litri, opt cilindri în V, cu trei sute cincisprezece cai putere și momentul forței de patru sute patruzeci de newtoni-metru. Pură musculatură de fabricație americană. Mașina asta e o fiară, Axi, a turuit el, apoi și-a întors spre mine fața care-i strălucea de fericire. Tocmai când credeam că n-ar fi posibil să te iubesc și mai mult de-atât, a exclamat.

A început să râdă. Un râs viguros, cum nu mai auzisem de atâtea zile.

— Pe bune, *slavă Domnului*, a rostit în cele din urmă, gâfâind. Timp de un minut, am crezut cu adevărat, sincer, că am murit și am ajuns în rai.

45

Robinson mi-a spus să merg spre sud și așa am făcut. Măcar de data asta fără întrebări. Aveam să fac orice mi-ar fi cerut și, trebuie să recunosc, Mustangul însemna un important pas înainte față de camionetă. Avea servodirecție, aer condiționat și, din ce spunea Robinson, „un sistem de difuzoare Bose care costă mai mult decât o Kia nouă". Pur și simplu înghițea kilometrii.

El privea acum, somnoros, pe fereastră, urmărind cum trece lumea pe lângă noi, așa cum făceam eu înainte.

— Ai observat, mi-a zis la un moment dat, cum e țara asta, ca să zic așa, în tipare? Ai oraș, apoi o întindere suburbană, după care vin regiunile rurale. Și iar oraș, întindere suburbană, din nou regiune rurală...

— Și niciodată nu faci mai mult de optzeci de kilometri până la un McDonald's, am glumit eu.

— Asta-i o ușurare, m-a aprobat el.

Mai târziu, după-amiaza, după ce am trecut în goană prin Delaware, Maryland și jumătate din Virginia, am oprit într-un popas pentru odihnă din mijlocul munților Blue Ridge. În amurgul umed, am întins sacii noștri de

dormit aproape de liziera pădurii. Nu mi-am mai bătut capul cu cortul, pentru că nu voiam să atrag atenția asupra noastră. Potrivit ciudatei logici a sistemului interstatal al popasurilor de odihnă, *să dormi* acolo e foarte bine, dar să-ți ridici cortul, nu. Și cu toate că instalarea cortului într-un popas pentru odihnă s-ar fi situat destul de jos pe lista mea de infracțiuni și delicte, nu vedeam niciun motiv ca să-mi doresc să fim treziți de un polițist care ciocănește cu lanterna în stâlpul cortului nostru.

I-am întins lui Robinson un Slim Jim pe care i-l cumpărasem de la ultima benzinărie de pe drum, însă el a scuturat din cap.

— Sandvișul cu pește pe care l-am mâncat la McDonald's îmi stă în stomac ca un bulgăre de plumb, s-a văitat el. Cred c-o să-l las să-mi treacă în timpul somnului.

— Eu ți-am zis să comanzi salată, l-am mustrat eu. A fost bună.

A pufnit disprețuitor.

— Să iei o salată la McDonald's e ca și cum ai intra în Car Toys și ai ieși de-acolo cu o ascuțitoare pentru creioane.

Și, cu asta, s-a strecurat în sacul lui de dormit, fără să se mai sinchisească să-și scoată altceva în afara curelei de la blugi.

— Ei bine, să știi că eu mă simt de-a dreptul perfect, am zis, un pic țâfnoasă.

— Ei bine, *tu* nu ai cancer, s-a răstit el.

Am tras scurt și precipitat aer în piept și l-am ținut acolo. În tăcerea care a urmat, am auzit țârâitul greierilor și vuietul de valuri al mașinilor care treceau pe șosea.

Dacă închideam ochii, aproape puteam să-mi imaginez că e sunetul oceanului.

Am simțit mâna lui Robinson căutând-o pe-a mea.

— Scuză-mă, mi-a zis în șoaptă. N-ar fi trebuit să spun așa ceva.

M-am întors spre el, cu obrajii umezi acum de lacrimi.

— Dar ce, ar trebui doar să ne prefacem că totul e bine? Ar trebui doar să credem ceea ce vrem să credem? Asta ar trebui să facem, Robinson?

A rămas tăcut pe moment, cu fruntea încrețită de concentrare.

— Nu știu ce-ar trebui să facem, a zis apoi, încet. Să ne trezim mâine și să mergem mai departe. Să încercăm să râdem. Să ne iubim unul pe celălalt. Vreau să zic, ce altceva ar mai fi?

— Mi-e frică, am șoptit.

— N-ai de ce să-ți fie frică, Axi.

Mi-a dus mâna la buzele lui și mi-a sărutat-o, exact în mijlocul palmei.

— Încă o dată te întreb, asta e ceea ce *vrem* să credem? Eu simt doar că ne repezim înainte acum, împleticindu-ne, sperând c-o să fie bine. Dar, în definitiv, unde mergem? Și unde e ruta de pe hartă? Cea metaforică, adică: instrucțiunile. Jocurile de LEGO au în cutie prospectul cu instrucțiunile. Odată am văzut o întreagă pagină web menită să te învețe cum să comanzi cafea la Starbucks!

— Pe bune?

— Da! Pasul numărul unu este: „Hotărăște-te ce vrei să comanzi înainte să-ți vină rândul." La care eu: o, serios? Uau! Mulțumesc foarte mult! Nu mi-ar fi trecut niciodată prin minte așa ceva!

Robinson râdea acum. Eram bucuroasă că reușisem să-l înveselesc, dar tot nu mă simțeam mai bine.

— Unde sunt instrucțiunile pentru lucrurile cu adevărat importante? am strigat. Pentru că eu le vreau! Care sunt instrucțiunile pentru, nu știu, pentru *viață*?

Râsul lui Robinson s-a stins treptat.

— Axi, dac-am avea instrucțiuni, atunci n-ar mai fi viață. Ar fi o misiune. O muncă făcută în silă. Să nu știi e o regulă importantă a jocului.

Știam că are dreptate, dar nu-mi plăcea. Oftând, m-am mutat cât de aproape am putut de el, însă fermoarele sacilor noștri de dormit tot ne despărțeau.

— „Atât timp cât legile matematicii se referă la realitate, ele nu sunt certe; și atât timp cât sunt certe, ele nu se referă la realitate", am zis.

— Hî? s-a mirat Robinson.

— Einstein, am zis. Domnul Fox ne-a scris asta în partea de sus a tablei.

— Îmi place, a zis Robinson.

— Ei bine, eu vreau certitudine, am replicat.

Simțeam că eu și Robinson suntem prinși între două lumi distincte. Pe de o parte era lumea în care trăiam — o lume a libertății, a frumuseții, și, *mă rog*, da, a desăvârșit de minunatei și teribilei iresponsabilități —, iar pe de altă parte era lumea mai întunecată, mai tristă, în care simțeam că suntem pe cale să pătrundem. Voiam să știu cum să circul prin ea.

Robinson și-a aplecat capul mai aproape de al meu.

— Poți să treci asta pe lista ta pentru Crăciun.

Mi-am întors privirea.

— Nu mă mai lua de sus. Eu nu știu nici măcar încotro ne îndreptăm.

Robinson s-a rostogolit pe spate, privind cerul. Era de un albastru profund, catifelat, și micile gămălii de ac ale stelelor își făceau apariția, tot mai multe odată cu fiecare minut.

— Aici e certitudinea, a zis. Te iubesc, Axi Moore. Și niciodată n-o să pot să nu te iubesc, pentru tot restul vieții mele.

Lacrimile au reapărut, și nu m-am mai obosit să mi le șterg.

— Și eu te iubesc, am șoptit. Pentru tot restul vieții mele.

Ne-am sărutat, cuprinzându-ne în brațe unul pe celălalt și ținându-ne strâns. După care, istoviți, ne-am urat noapte bună și am închis ochii pentru somn.

Cum stăteam acolo, în noaptea de vară, aproape că puteam să simt pământul mișcându-se sub noi, rotindu-se în jurul axei sale. Și, ascultând cum își cântă greierii unii altora, m-am întrebat dacă restul vieții mele și restul vieții lui Robinson nu înseamnă cumva două întinderi total diferite de timp.

Cum ai putea să știi sigur ceva? m-am gândit. Însă știam deja răspunsul la întrebarea asta. *Nu poți.*

În cele din urmă, am adormit. În mijlocul nopții, eu și Robinson ne-am întors unul spre celălalt, încrucișându-ne brațele. Noaptea părea să ne țină și ea într-o uriașă, moale și întunecoasă îmbrățișare.

Vocea lui Robinson s-a auzit joasă, amețită.

— Poate c-ar trebui să ne căsătorim, a zis.

N-am putut să spun nimic: inima îmi era prea plină. Plină de bucurie și de surprindere... dar și de zădărnicie, în același timp, pentru că nu ți se dă voie să te căsătorești la șaisprezece ani. Mi-am pus capul pe pieptul lui, dorindu-mi să mă pot topi de tot în el. Tot ce puteam să fac era să-mi sincronizez ritmul respirației cu suflul lui prelung, regulat. După câteva clipe, mi-am dat seama că adormise la loc.

La drept vorbind, era posibil ca el nici să nu fi fost măcar treaz de-a binelea.

46

PE LA ÎNCEPUTUL DUPĂ-AMIEZII, UNDEVA PRIN CAROLINA de Nord, am ieșit de pe autostradă și am ajuns într-un parc, aproape de țărmul unui mic lac.

— Hai să poposim aici un pic, mi-a propus Robinson. Îmi place locul ăsta.

Încercuit de copaci și de dealuri înverzite, lacul era liniștit, reflectând albastrul cerului și trimițându-l înapoi. Am lăsat geamul în jos și am inhalat mirosul proaspăt, de pin, al aerului.

— E drăguț aici, l-am aprobat.

Am coborât amândoi din Mustang și ne-am îndreptat spre marginea apei lucitoare. Robinson s-a aplecat, a ales o piatră plată, apoi a aruncat-o razant cu suprafața, făcând-o să sară — o dată, de două, de trei ori. A pufnit.

— Groaznic. Altădată puteam s-o fac să sară de douăsprezece ori.

M-am oprit lângă el și i-am strecurat un braț în jurul mijlocului. Îmi făcea atât de bine să nu mai fiu pe șosea... să-mi simt mușchii destinzându-se și piciorul pe care-l țineam pe pedala de accelerație revenindu-și încetul cu încetul din crampe.

— Poate c-ar fi bine să închiriem o barcă sau așa ceva. Să mai facem o pauză. Să pornim mai târziu cu mașina.

A fost de parcă nici nu m-ar fi auzit.

— Îmi plăcea mult să vin aici, mi-a zis.

— Ce?

Privirea lui a măturat suprafața lacului, însă părea să vadă cu totul altceva. Sau alte vremuri.

— Obișnuiam să construim plute din alea cretine și să le legăm între ele, ca pe vagoanele de tren. Pe urmă, încercam să vedem câți copii pot să se îngrămădească pe una singură, până se scufundă. Aveam probleme, fiindcă-ți trebuie permis ca să ai o barcă. Iar noi protestam de fiecare dată, spunând că nu eram într-o barcă: eram pe o plută construită de copii de nouă ani, din lăzi pentru ambalat și bucăți mari de polistiren.

— Stai puțin, am exclamat, lăsându-mi brațul să cadă de pe mijlocul lui și făcând un pas înapoi. Tu vorbești despre lacul *ăsta*?

— Normal, mi-a răspuns Robinson. M-am născut la cinci kilometri de-aici.

Fără să-mi dau seama, l-am îmbrâncit și el și-a pierdut puțin echilibrul.

— Scuză-mă, îmi pare rău, i-am zis, apucându-l de mână. Dar, stai. M-ai adus... acasă?

— Vreau să-mi cunoști părinții, mi-a zis Robinson, pe un ton de parcă ar fi fost lucrul cel mai simplu și mai puțin surprinzător din lume.

Eram total năucită. Nici măcar nu știam unde suntem, și iată că eram pe cale să-i cunosc pe părinții lui Robinson,

care până acum fuseseră pentru mine la fel de reali ca o pereche de unicorni.

— Bine ai venit în Asheville, Carolina de Nord, a exclamat Robinson, gesticulând spre copacii și potecile și oamenii care făceau jogging în jurul nostru. Fostul Sanatoriu Central pentru Tuberculoză, în prezent cunoscut sub numele de Parisul Sudului, sau, conform redactorilor de la *Rolling Stone*, Noua Capitală a Ciudățeniei din S.U.A.

Am clătinat din cap, nevenindu-mi să cred. Nu știam dacă să-l sărut sau să-l iau la șuturi.

— Ai așteptat până acum ca să-mi spui?

A zâmbit.

— Orice tip ar trebui să-i facă o surpriză fetei lui din când în când, a zis. Așa e mai romantic. Acum, hai să mergem să admirăm priveliștile, așa cum sunt.

Așa că, în următoarea oră, mi-a arătat orașul lui natal. Am văzut magazinul din care și-a cumpărat prima lui chitară; ulmul din care a căzut și și-a rupt brațul; școala elementară în care a pus bazele unui club de rock 'n' roll. („S-a dezvoltat enorm, chiar dacă au protestat câțiva tipi super-învechiți, care susțineau că rock 'n' roll-ul e *muzica diavolului*", mi-a povestit Robinson cu mândrie.)

Nimic nu era prea deosebit... și, în același timp, totul era extraordinar, pentru că făcea parte din copilăria lui Robinson, până acum strict secretă. Voiam să mă opresc la fiecare colțișor, să mă zgâiesc pe fiecare fereastră. Îmi venea să opresc oameni necunoscuți și să-i rog să-mi spună câte o poveste despre Robinson. El îmi deschisese ușa spre trecutul lui, iar eu voiam să intru imediat pe ea.

Robinson mi-a atins brațul, îndreptându-mi atenția spre o farmacie înghesuită între o cafenea și un magazin cu cristaluri.

— Uite, mi-a zis. E chiar și un local ca al lui Ernie. Însă cafeaua e chiar mai rea decât a lui: parc-ar fi acidul din bateria de la mașină. Jur că o dată mi-a făcut o gaură în blugi. A clătinat din cap, amintindu-și. Firește, e posibil chiar să fi fost acidul din baterie răspunzător pentru asta. E clar că mi-am petrecut destul timp în atelierul tatei.

— Are un atelier? am întrebat.

— Un atelier de reparații auto. Atelierul de reparații al lui Robinson.

— Uau, i-a dat numele după al tău?

Robinson a ridicat din umeri, cu indiferență.

— Oarecum, a zis.

— Cum adică, oarecum? După al cui să fie... după al lui Robinson Elvețianul? După Jackie Robinson? Robinson Crusoe? Smokey Rob...

— Hei, îl vezi pe-ăla? m-a întrerupt el. E stâlpul de iluminat în care a intrat fratele meu cu Cheemer-ul lui de comandă.

— Cheemer? am repetat. Nu știu ce-i ăla Cheemer.

Era clar că discuția despre numele atelierului se împotmolise.

— Un Chevrolet cu motor de BMW, mi-a explicat Robinson. Știi cum vine, nu? Chevy plus Beemer. Jay Leno are unul.

— Aha, am, zis, dorindu-mi ca denumirile astea să fi avut vreun sens și pentru mine. Așadar, e un fel de ghiveci auto.

— Exact, a încuviințat el, râzând. E versiunea auto a chestiei ăleia cu Eazy-E și Johnny Cash, „Folsom Prison Gangstaz". *I got beat for the street, Ta pump in ya jeep...*

— Cred c-ar trebui să încetezi, i-am atras atenția. Tipul de colo te privește cam ciudat.

— De parcă mi-ar păsa, a replicat Robinson, dar oricum s-a oprit din cântat. Părea din nou obosit. Mergi încolo, bine? mi-a zis, arătându-mi oarecum spre est.

Și așa s-a întâmplat că am văzut Casa Biltmore, un enorm castel din Epoca de Aur clădit de un Vanderbilt al cărui prenume Robinson nu reușea să și-l amintească[1]. Arăta ca un castel din basme, un loc în care Cenușăreasa ar fi putut să trăiască fericită până la adânci bătrânețe împreună cu prințul ei.

Unde-o fi traiul meu fericit până la adânci bătrânețe, aș fi vrut să știu. De ce proasta aia a avut parte de așa ceva, iar șansele mele erau atât de firave?

Fără să stau măcar pe gânduri, am tras pe dreapta. Mi-am îndreptat privirea spre Robinson, ca și cum m-aș fi pregătit să-i pun lui întrebările astea.

[1] Familia Vanderbilt, de origine olandeză, a cunoscut un mare succes în Epoca de Aur (Gilded Age), întinsă cu aproximație din 1870 până la începutul secolului al XX-lea, începând cu afacerile din domeniul transportului maritim și feroviar ale lui Cornelius Vanderbilt (1794–1877), transformate cu timpul într-un veritabil imperiu și extinzându-se ulterior în diverse alte domenii economice. Casa Biltmore, din Asheville, a fost construită între anii 1889 și 1895 de George Washington Vanderbilt al II-lea (1862–1914), fiind cea mai mare clădire din S.U.A. aflată în proprietate particulară.

— O, e perfect, a exclamat el. E un loc extrem de special.

Am privit în jur. Oprisem mașina în mijlocul unui pâlc de copaci.

— Ce e atât de grozav la el?

Robinson mi-a descheiat centura de siguranță și m-a tras spre el. Și-a apropiat buzele de ale mele și a șoptit:

— E locul în care am făcut *asta*.

Și apoi m-a sărutat, atât de lung și de dulce și de tandru, încât aproape că mi-a venit să plâng... pentru că eram acolo, împreună, și poate că ăsta era, în sfârșit, capătul drumului.

47

CASA ERA ÎN STIL VICTORIAN, CU DOUĂ ETAJE, UN turnuleț înalt și rotund, ferestre cu vitralii și o verandă enormă. Treptele din față erau puțin lăsate la mijloc, iar vopseaua începuse să se decoloreze și să se cojească. Dar era pitorească așa: un picuț de paragină șic.

Peste tot erau tufe de trandafiri, înflorind în culori extrem de diverse: albi ca zăpada, galbeni mărginiți de portocaliul amurgului, delicatul roz al pantofilor de balet. Trandafirii se cățărau pe un spalier pe verandă și se revărsau peste balustrade, umplând aerul cu splendidul lor parfum.

Am urcat treptele în urma lui Robinson, înghețată de emoție. El mi-a strâns mâna în grabă și apoi a apăsat pe sonerie.

Pe moment, nu s-a întâmplat nimic. Pe urmă, am auzit o voce și un lătrat înăuntru, apoi o femeie, despre care am presupus că ar fi mama lui Robinson, a apărut în prag. Când a văzut cine a sunat, a deschis gura, vrând parcă să strige, însă, în loc de asta, s-a prăbușit pe podea; s-a năruit,

cumva, în antreu, ca o marionetă căreia i s-au tăiat sforile.

— Mamă! a strigat Robinson și s-a repezit s-o ajute să se ridice, însă înainte să ajungă la ea, un bărbat, care probabil era tatăl lui Robinson, și-a făcut apariția în antreu.

A dat cu ochii de Robinson și, pentru o clipă, doar l-a privit, cu gura căscată.

Se comportau de parcă ar fi văzut o fantomă.

Stânjenitor! mi-am spus în sinea mea; și încă mai aveau să mă observe și pe mine, celălalt musafir neanunțat.

Evident, dacă aș fi apărut la ușa apartamentului meu, după ce-am dispărut așa cum am dispărut, tatăl meu ar fi presupus, probabil, că nu sunt decât o halucinație provocată de băutură și mi-ar fi trântit ușa în nas.

Tatăl lui Robinson s-a aplecat încet să-și ridice soția. Era de parcă s-ar fi mișcat cu încetinitorul. Când, în sfârșit, au fost iar amândoi în poziție verticală, șocul lor a început să lase locul unui soi de bucurie pe care nu-mi aminteam s-o fi văzut la tatăl meu încă de când eram micuță. Mama lui Robinson și-a înșfăcat fiul și l-a strâns în brațe *cu putere*.

— O, Doamne! a strigat. Ai venit! Cât de dor mi-a fost de tine!

Tatăl lui Robinson se ștergea la ochi, străduindu-se să-și păstreze cumpătul. A întins o mână și l-a apucat pe Robinson de umăr.

— Oscar, a zis, cu vocea plină de mirare și de ușurare, te-ai întors.

Robinson clipea apăsat și repede și, poate, se și smiorcăia un pic. Plângeam și eu, la rândul meu, la vederea reunirii lor, gândindu-mă în același timp: *Oscar? Cine e Oscar?*

Lătratul a reînceput și a apărut o cățelușă maronie, lipăind cu toată viteza pe care i-o permiteau picioarele ei scurte.

— Leafy! a strigat Robinson.

Era dolofană ca un cârnat și tremura din tot corpul, în timp ce coada îi rămânea nemișcată. Robinson s-a așezat pe podea, iar ea a început să-l atace, lătrând scurt și lingându-l, în extaz.

— Jos, fetiță, a comandat el, râzând, iar ea s-a supus timp de vreo cinci milisecunde, după care s-a avântat din nou asupra lui. Și eu te iubesc, i-a zis Robinson, mângâindu-i urechile lungi, maronii.

Deodată, un bărbat înalt, care semăna aproape perfect cu Robinson, doar că era o versiune mai matură și mai voinică a lui, a apărut pe hol, întrebând:

— Ce-i cu tot tărăboiul ăsta?

Când l-a văzut pe Robinson, s-a năpustit spre el. Părea că vrea să-l doboare, așa că, fără să mai stau pe gânduri, am sărit în fața lui și mi-am repezit o mână în față, de parcă eu — la un metru șaizeci și opt și cu cele cincizeci și cinci de kilograme ale mele — aș fi putut să-i blochez asaltul.

Tipul s-a oprit brusc, exclamând:

— Uau, ce bodyguard sexy, frate!

M-am înroșit toată, în timp ce Robinson se îmbrățișa cu fratele lui, bătându-se reciproc cu palmele pe spate.

Apoi, Robinson s-a desprins și a venit lângă mine, cuprinzându-mi umerii cu un braț protector.

— V-o prezint pe Axi, a zis, după care și-a coborât privirea spre mine și a zâmbit. Complicea mea, a adăugat.

Și, de față cu toată lumea, m-a sărutat: ceva mai puțin casț decât m-aș fi putut aștepta.

— Măi, măi, a zis mama lui, trăgându-și nasul și încercând să-mi zâmbească, la rândul ei. Axi, mă bucur să te cunosc.

După care, în loc să-mi strângă mâna, m-a tras spre gâtul ei care mirosea a trandafiri. Mi-am dat seama atunci cât de mult trecuse de când o mamă — oricare mamă — nu mă mai ținuse în brațe.

— Oh, iartă-mă, draga mea, a spus, dând cu mâna peste pata de umezeală pe care mi-o lăsase pe cămașă. A râs, stânjenită, și a adăugat: Sunt puțin cam prea copleșită.

Robinson s-a ocupat de restul prezentărilor.

— El e fratele meu, Jonathan. Are douăzeci de ani, dar probabil că tot aici locuiește, de puturos ce e.

Afecțiunea era evidentă în tonul lui Robinson, însă Jonathan tot s-a prefăcut jignit.

— Am casa mea, a zis. Doar am trecut pe-aici ca să împrumut ceva unelte de la tata.

— Și să aștepți să vezi ce mai gătește maică-ta pentru cină, a adăugat tatăl lui.

— Poate, a admis Jonathan.

— Iar ei sunt tatăl meu, Joe, a continuat Robinson, și mama mea, Louise, dar toată lumea îi spune Lou.

— Dar tu? l-am întrebat în șoaptă. Oscar?

A ridicat din umeri, ușor încurcat.

— Poți să-ți dai seama de ce prefer Robinson, mi-a zis, după care m-a tras iar lângă el. Îți jur, mi-a șoptit, că ăsta e ultimul dintre secretele mele.

48

DUPĂ O CINĂ DELICIOASĂ, COMPUSĂ DIN LASAGNA, pâine cu usturoi și salată, pe parcursul căreia au fost mai multe lacrimi și mai multe accese de râs decât aș putea să număr, Robinson m-a luat de mână și m-a condus spre partea din spate a casei.

— N-aveam voie să aduc fete în camera mea, mi-a zis, dar o să presupun că părinții mei au trecut între timp peste asta.

A împins o ușă cam șubredă, dar care, în loc să dea spre un dormitor, dădea spre o verandă, cu geamuri pe toate cele trei laturi. Pardoseala avea vopseaua zgâriată și era denivelată; în dreptul unui perete era un fotoliu din răchită pentru două persoane și un pat dublu era lipit de un alt perete. Prin colțuri erau aranjate chitare și amplificatoare, alături de stive ordonate de CD-uri.

— Asta e camera ta? l-am întrebat, cu gândul la dormitorul meu de acasă, ca o debara întunecoasă.

— E vechea verandă pentru dormit. Casa asta a fost odată o pensiune pentru bolnavii de TBC, mi-a răspuns Robinson. Oamenii care sufereau de tuberculoză trebuiau

să doarmă în aer curat, așa că o să vezi camere ca asta prin tot orașul.

— Îmi place mult, am zis, plimbându-mi un deget pe pervazul unei ferestre.

Robinson s-a lăsat să cadă pe pat.

— Am dormit aici pe podea timp de două săptămâni, mi-a mărturisit. Ca să-mi susțin cererea. Până la urmă, mi-au zis că poate să fie camera mea.

M-am așezat lângă el. Așternuturile erau curate, iar pernele, proaspăt umflate; ori se furișase cineva între timp și făcuse patul, ori mama lui Robinson păstrase camera ca și cum el ar fi fost plecat doar într-o mică plimbare.

— Părinții tăi sunt formidabili, i-am zis. De ce n-ai fost cu ei... tot timpul?

Robinson s-a încruntat ușor.

— Ne-am dus în Portland, pentru programul experimental de imunoterapie al doamnei doctor Suzuki. E cea mai bună din câți există, nu? Însă părinții mei stăteau într-un motel oribil și veneau în fiecare zi la spital, ceea ce era de-a dreptul îngrozitor. Era prea greu pentru ei. Atunci, le-am zis: „Vă rog, plecați acasă. Asta nu e ceea ce vreau eu. Nu vreau să mă vedeți trecând prin toate astea."

— Iar ei au *plecat*, așa, pur și simplu? am întrebat.

Nu știu de ce m-a șocat atât de mult ideea, dacă stau să mă gândesc la felul în care a șters-o mama mea din oraș.

— N-au vrut, crede-mă. Dar i-am obligat. Le-am zis că, dacă situația o să devină de-a dreptul gravă, evident că pot să se întoarcă. Dar situația n-a devenit de-a dreptul gravă: s-a ameliorat. Imunoterapia îmi era de ajutor, așa că am fost externat din spital.

— În aceeași zi ca mine, l-am completat, zâmbind la amintirea acelei dimineți perfecte.

— Exact. Și avusesem de gând să mă întorc aici, dar între timp a apărut problema cu tine.

— *Problema?* m-am mirat eu și el a zâmbit.

— Problema de a mă fi îndrăgostit rău de tine, fără ca tu să știi, mi-a răspuns. Dar, printr-o întâmplare foarte convenabilă, unchiul meu tocmai se mutase în orașul tău. Tu te întorceai în K-Falls, iar eu m-am hotărât să te urmez. Am vrut să fiu cu tine.

— Mă bucur că așa ai vrut, am zis, îmbujorându-mă. Și totuși... nu-mi vine să cred că te-au lăsat.

— Le-am zis c-o să mă întorc aici la toamnă. Să-mi fac ultimul an de liceu la fosta mea școală. Ei m-au înțeles: voiam să mă comport ca și cum aș fi un băiat normal, într-o școală în care să nu știe nimeni că am avut cancer. Nu eram decât un elev care s-a dus să învețe altundeva, pentru o vreme, mi-a explicat, zâmbind. Un semestru în străinătate, în bucolicul K-Falls.

— Mai bine ai căuta în dicționar ce înseamnă *bucolic*, am replicat, pufnind.

— N-am nevoie, pentru că te am pe tine, a replicat Robinson, dându-și ochii peste cap.

— A, sigur, am exclamat, împungându-l cu vârful piciorului.

Și totuși, povestea lui încă nu avea sens pentru mine.

— De ce n-ai vrut să vorbești niciodată despre familia ta? l-am întrebat. De ce era un secret atât de formidabil?

Robinson a oftat adânc.

— Nu-mi plăcea să vorbesc despre ei din cauză că mă simțeam atât de vinovat. Știam că e o dovadă de egoism din partea mea să stau departe de ei. Dar voiam să văd tot felul de lucruri, Axi. Îmi doream să am o viață mai cuprinzătoare. Și-a ridicat o mână și a început să-mi răsucească pe degete o șuviță de păr. Voiam să mă îndrăgostesc, a adăugat.

Am dat aprobator din cap. Nu era ceva complet irațional, presupun.

— Dar, cum să zic, le-ai scris, și așa mai departe?

— Normal, mi-a răspuns. Au știut că sunt bine.

— Dar cu excursia asta? Cum le-ai explicat?

Mi-a zâmbit.

— Le-am spus că s-a terminat școala...

— Chiar dacă tu nici nu mai erai la școală, l-am întrerupt eu.

— Ei bine, n-aveau de unde să știe asta. Și nici nu s-au gândit să verifice calendarul și să vadă că mai erau trei săptămâni de cursuri la care ar fi trebuit să mă duc. Le-am spus că mă duc la Camp Motorsport. E o tabără de vară pentru pasionații de motoare. S-a oprit puțin, căzând pe gânduri. Să știi că suna destul de interesant, la drept vorbind...

— Ești nebun, am exclamat, dându-mi ochii peste cap.

— Dar tu mă iubești.

M-am aplecat spre el și l-am sărutat în colțul gurii.

— Da, te iubesc.

O explozie de muzică a răsunat atunci dinspre garaj, unde, din câte mi-a explicat Robinson, Jonathan lucra la transformarea unui Buick vechi într-o mașină de curse de comandă.

— Ai știut, atunci, c-o să venim aici? l-am întrebat.

A scuturat din cap.

— Am crezut c-o să ne întoarcem mai întâi în Oregon. Numai că, pe urmă...

Nu și-a mai sfârșit fraza, dar puteam s-o completez și eu. Pe urmă, a început să se simtă rău. Și a vrut să ajungă acasă.

Îl înțelegeam. Și eu aș fi vrut să mă duc fuga la mama mea, dac-aș fi avut una care să-mi fie de vreun folos. Dac-aș fi știut măcar în ce *stat* locuiește.

Deodată, am privit pe fereastră și am zărit toate luminițele alea plutitoare. Erau de un verde gălbui, când aprinzându-se, când stingându-se.

— Ce sunt alea? m-am interesat.

Robinson a rămas cu gura căscată.

— N-ai mai văzut licurici până acum? Gândăcei scânteioși?

— Ce să văd? Nu! Nu avem așa ceva în Oregon.

Robinson s-a ridicat în capul oaselor și și-a îndreptat privirea spre peluză.

— Habar n-am avut că erai atât de oropsită. Sunt cele mai grozave insecte din lume, pentru că pot să-și aprindă fundurile. Așa își găsesc perechea.

— Sunt frumoși, am zis.

Robinson a întins o mână și mi-a înlăturat părul căzut peste față.

— Dar nu la fel ca tine.

— Nu fi siropos.

— Nu sunt. Sunt de o seriozitate mortală, a zis, după care: O seriozitate muribundă, ar trebui să spun.

— Nu, *n-ar* trebui să spui așa ceva.

Robinson a suspinat.

— Of, Axi, cât sunt de obosit, mi-a zis. Spune-mi o poveste ca să adorm.

— Cântă-mi ca să adorm, am replicat, zâmbind. Ca în Vegas.

Aveam toate intențiile din lume să cedez de data asta, însă nu chiar atât de ușor.

— Poveste, a insistat el.

— Cântec.

— O să dau cu banul, a propus.

— Nu! Nu da! am țipat brusc.

M-a privit nedumerit.

— De ce?

— Nu da, și gata.

— Bine, cum vrei. Atunci, va trebui să-mi spui povestea.

Ne-am întins la loc pe pat. Am inspirat adânc și am început. Un început ca pentru un basm.

— Au fost odată un băiat și-o fată.

— Până aici e bine, a zis Robinson, răsucindu-se astfel încât să fie cu fața lipită de gâtul meu. Fata îl cicălea mereu pe băiat, a continuat el, atingându-mi pielea cu buzele. Îi zicea întruna să mănânce lucruri mai sănătoase.

— Fata se gândea numai la ce era mai bun pentru băiat, am ripostat eu.

— Mmmm, a mormăit Robinson.

Deja vocea îi devenise îngroșată de somn.

— Voia să aibă grijă de el, am șoptit. Și să fie îngrijită de el.

M-am oprit puțin să ascult muzica venită dinspre garaj. Era Bob Dylan, din câte mi se părea, dar nu recunoșteam cântecul.

— Ea știa că erau norocoși, am continuat, pentru că se găsiseră unul pe celălalt. Înțelesese că, uneori, oamenii sunt nevoiți să caute ani de-a rândul ca să găsească lucrurile pe care și le doresc. În timp ce câțiva — cei atinși de farmec — nimeresc pur și simplu peste ce caută. Ca și copiii, pe plajă. Unii se întorc la casele lor doar cu pietre și cochilii sparte, în timp ce alții dezgroapă dolari de nisip[1] perfecți, fragili, dar frumoși.

Robinson a scos un suspin. Între timp, adormise.

— Și fata a mai înțeles și altceva... poate că și băiatul a înțeles. Că iubirea e magică și infinită. Însă norocul, până la urmă, nu e la fel.

Afară, în garaj, Jonathan a dat muzica mai tare și vocea nazală, scrâșnită, a lui Dylan a ajuns în sfârșit deslușită până la mine. „Pentru mine, viitorul ține deja de trecut, să știi. Ai fost prima mea iubire, și ultima îmi vei fi."[2]

[1] O specie de arici-de-mare, cu corpul rotund și aplatizat.

[2] Citat din textul piesei „Bye and Bye", prezentă pe albumul din 2001 al muzicianului american Bob Dylan, *Love and Theft*.

Mi-am încleștat pumnii de-o parte și de cealaltă a corpului. Am căutat cu privirea o stea căzătoare, ca să-mi pun o dorință, însă norii veniseră odată cu seara. Singurele lumini erau cele ale licuricilor, aprinzându-se și stingându-se, aprinzându-se și stingându-se.

49

PĂRINȚII LUI ROBINSON M-AU PRIMIT CA PE UN MEMBRU al familiei... și n-au comentat nimic despre faptul că mi-am petrecut noaptea în camera fiului lor. Joe, un împătimit al istoriei, mi-a povestit a doua zi de dimineață totul despre sanatoriile pentru tuberculoși din Asheville. (Până și F. Scott Fitzgerald, amorul meu literar dintr-a noua, a petrecut ceva timp în unul dintre ele.) Jonathan m-a condus la mașina la care lucra, explicându-mi diverse lucruri despre motor, pe care eu nu le înțelegeam, și promițându-mi c-o să mă scoată la o plimbare de îndată ce-o să-și cumpere cauciucuri noi. Lou a cumpărat bacon din tempeh[1] când a aflat de la Robinson că eu nu mănânc carne, iar într-o după-amiază mi-a împletit părul.

— Totdeauna mi-am dorit o fată, mi-a mărturisit, melancolică. Băieții sunt numai cu mașinile lor. Îi iubesc până la capătul lumii, dar aud numai cai-putere încoace, și carburatoare încolo, și mereu îmi zic în sinea mea: *Dar pe mine cine mă ajută să tund trandafirii?*

[1] Aliment de origine indoneziană, preparat din boabe de soia fermentate și parțial fierte, amestecate cu un soi de ciuperci.

— Nu prea am experiență în materie de grădinărit, am recunoscut.

Tata și eu avuseserăm în apartament o plantă, voalul-miresei, însă probabil că între timp se uscase deja.

— Ți-ar plăcea, m-a asigurat Lou. Tu ești o fire grijulie, am văzut asta.

Sau eram altădată, în orice caz, am completat-o în gând.

— E așa cum zicea Micul Prinț, a continuat ea. „Devii răspunzător, de-a pururi, pentru ceea ce ai îmblânzit. Tu ești răspunzător de floarea ta."[1] Un automobil de serie n-ai cum să-l îmblânzești, Axi. Nu e același lucru.

— I-am citat și eu din cartea asta fiului dumneavoastră, am zis eu, zâmbind.

— Oscar — adică, Robinson, cred că așa preferi să-i spun — nu s-a lăsat niciodată convins s-o citească.

Pe urmă, am mers afară, în aerul delicat al verii, și ea mi-a arătat cum se curăță trandafirii de uscături, astfel încât să înflorească tocmai până toamna târziu. Când ne-am întors în casă, aveam amândouă brațele pline de flori, destule cât să le putem pune în fiecare cameră.

Ideea e că viața alături de familia lui Robinson ar fi putut să fie perfectă, numai dacă lui Robinson nu i-ar fi fost din ce în ce mai rău, de la un minut la altul. Era ca și cum întoarcerea acasă i-ar fi permis să renunțe, în sfârșit, la prefăcătoria lui cum că ar fi bine, sănătos. Și dac-ar fi existat vreo urmă de îndoială în privința prognosticului lui — sau vreo posibilitate de a-i tăgădui semnificația —,

[1] De fapt, replica îi aparține vulpii, ea însăși îmblânzită de Micul Prinț.

o vizită a medicului specialist care-l cunoștea din copilărie a șters-o și pe asta.

— Vă recomand să-l internați în sanatoriu, a zis doctorul.

Asta însemnând: tot ce mai puteți să faceți e să-i asigurați confortul. *Până când.*

Vestea s-a răspândit repede prin oraș și au început să sosească vizitatori, aducând caserole cu mâncare și fursecuri și cutii de șervețele Kleenex. O întreagă procesiune de prieteni, vecini, colegi de școală și antrenori de fotbal care-l cunoscuseră și-l îndrăgiseră pe Robinson.

Robinson și-a instalat postul de primire pe vechiul divan din living; era palid și acoperit cu pături, chiar și când noi, toți ceilalți, purtam bluze cu mâneci scurte și ne tot tamponam buza de sus ca să ne ștergem de transpirație. Avea un moral excelent, chiar dacă obosea foarte ușor. Și cu toate că avea dureri, rareori apăsa pe butonul instalației care-i injecta morfină intravenos: zicea că-l face să-și simtă capul ca pe un balon cu aer cald.

Toți aveau câte ceva de povestit, ca de exemplu despre cum a câștigat Robinson o cursă din Soap Box Derby[1], după care a continuat să gonească încă aproape un kilometru din cauză că neglijase să-și echipeze mașina cu un set nou de frâne. Despre cum „împrumutase" costumul mascotei liceului și interpretase un dans country de se stricaseră toți de râs în pauza meciului de la sărbătoarea absolvenților. O vecină mi-a spus că Robinson mereu îi

[1] Cursă de mașini fără motor pentru copii, care își construiesc singuri propriile vehicule, propulsate doar de gravitație.

tundea și-i grebla gazonul, dar de fiecare dată refuza să fie plătit, iar un băiat de doisprezece ani, plin de coșuri, mi-a povestit că, pe când avea opt ani, Robinson l-a salvat de la înec în apele lacului Beaver.

Era ca și cum aș fi văzut întreaga viață a lui Robinson derulându-se fulgerător prin fața ochilor mei, prin cuvintele și povestirile oamenilor care-l iubeau.

Când se simțea mai bine, Robinson își distra musafirii cu povești de viață „din Vestul îndepărtat", pe care le făcea să sune mult mai bine decât erau ele în realitate.

— Dacă s-ar întâmpla vreodată ca în Klamath Falls să se producă un boom turistic, asta ar fi din cauza ta, i-am zis într-o seară. Și toată lumea s-ar întoarce dezamăgită acasă.

— K-Falls are și el farmecele lui, m-a contrazis el.

— A, da? Numește-mi unul.

— Se numește Axi Moore, a zis. Tiii, cât a fost de simplu! A, și la Wubba's BBG Express au un sandviș grozav cu carne de porc înăbușită.

Vedeți? Ce vă spuneam? Moral ridicat.

Pe timpul zilei, mă ocupam să împart gustări și să reîncălzesc castroane cu paste în cuptorul cu microunde. Chiar dacă nouă, celor din casă, nu ne era foame, le era tuturor celorlalți. Era ca o petrecere care nu se mai termina niciodată.

Lou se mișca prin casă ca și cum ar fi fost într-un vis — sau într-un coșmar. Joe arăta palid și speriat. Jonathan, la cererea lui Robinson, agățase pe perete un afiș pe care scria că PLÂNSUL E INTERZIS; nu că ar fi fost cineva capabil să respecte un astfel de ordin. Până și dolofana

Leafy scheuna și lătra, ca și cum ar fi avut și ea de povestit despre Robinson.

— Altădată era o campioană a agilității, a remarcat la un moment dat Joe, clătinând din cap. Îți vine să crezi?

— Acum e campioană la înfulecat, l-a completat Jonathan, aruncându-i cățelușei un biscuit.

M-am aplecat și am mângâiat-o pe Leafy pe urechile ei pufoase, iar ea a reacționat cu o limbă caldă pe mâna mea. Dintr-odată, am simțit un junghi de dor după fostul meu cățel. Sau poate era dorul de acea familie sănătoasă, iubitoare, pe care n-am avut-o niciodată. Îmi venea greu să-mi dau seama.

50

— ÎNCHIDE OCHII, MI-A CERUT ROBINSON.

Scotocea prin sertarul noptierei. M-am prefăcut că-i închid, dar apoi i-am căscat larg când a scos de acolo un briceag cu o lamă argintie, sclipitoare.

— Când e un cuțit prin preajmă, prefer să-i acord atenție, m-am justificat. E, într-un fel, o chestiune de tactică.

Robinson a început să râdă, apoi să tușească.

— N-o să-l îndrept spre tine. Numai spre astea, m-a asigurat el, făcând un gest spre lambriurile verandei pentru dormit.

— Ce vrei să faci?

— Surpriză, mi-a răspuns. O să vezi. Tu doar închide ochii.

L-am privit cum înfige vârful în lemn, după care am făcut ceea ce mi-a cerut. Nu știu cât timp o fi trecut, dar probabil că am adormit, deoarece următoarea mea senzație conștientă era că Robinson mă înghiontea ca să mă trezesc.

— Uite, m-a îndemnat.

Pe peretele verandei se vedea cioplit un mesaj: B+C4EVER.

— Bonnie și Clyde, a zis el. Îmi zâmbea, cu zâmbetul lui perfect, șmecheresc. Ăștia noi suntem.

— Pentru totdeauna, am adăugat.

Ne-am întins la loc pe pat, și Robinson și-a încolăcit brațele în jurul meu. I-am urmărit cu vârful degetului venele de la încheietura mâinii, delicatele lor linii albăstrui arătându-se prin piele ca o hartă rutieră, ceea ce m-a dus cu gândul la harta din rucsacul meu, cea pe care însemnaserăm fiecare oprire. L.A. Sequoia. Detroit. M-am gândit, de asemenea, la punga mea cu suveniruri. Obiecte magice — un glob cu zăpadă, o sferă din sticlă — care, într-o anumită lumină, arătau exact ca niște gunoaie.

— Deja mi-e dor de tine, mi-a mărturisit Robinson, încetișor.

— Sunt aici, i-am șoptit. O să fiu mereu aici.

— Dar eu nu, a zis.

Am simțit cum în interiorul pieptului îmi crește o durere insondabil de adâncă și de întunecoasă. Și n-am zis nimic, fiindcă știam că spunea adevărul. I-am sărutat fața, buzele... după care, nu știu cum, am adormit amândoi.

Totuși, în toiul nopții, ne-am trezit și, fără vorbe, ne-am întors unul spre celălalt. Mâinile lui Robinson s-au întins spre mine și buzele i s-au lipit de gâtul meu. I-am ridicat fața spre a mea, flămândă să-i simt gustul buzelor. Ne-am sărutat și am auzit un geamăt ușor: era al meu. Și mi-am dat seama că tremuram.

Robinson mi-a zâmbit, trasându-mi ușor conturul bărbiei, al nasului, al gurii.

— Nu fi agitată, mi-a șoptit.

Dar cum aș fi putut să nu fiu agitată? Știam ce avea să se-ntâmple. Atmosfera era încărcată de asta. Aveam să ne sărutăm până ni se tăia respirația, după care... după *care*...

M-am mutat mai aproape, plimbându-mi mâna pe șoldul lui și mai jos, pe coapsă. L-am simțit înfiorându-se când mi-am trecut ușor degetele peste netezimea abdomenului lui.

Mi-a prins mâna și mi-a ținut-o într-a lui.

— Te iubesc, mi-a zis.

— Și eu te iubesc, i-am răspuns.

După care mi-am strecurat degetele afară din mâna lui, astfel încât să-l pot atinge din nou.

Ne-am sărutat parcă ore în șir: uneori cu tandrețe, alteori aproape cu disperare. Câteodată ne opream și doar ne priveam unul pe celălalt. Ca și cum am fi vrut să ne memorăm trupurile, să memorăm momentul. Mă simțeam de parcă n-aș mai fi avut altceva în mine decât dor.

La un moment dat, Robinson s-a desprins și l-am urmărit cu privirea cum își scoate tricoul peste cap. Pielea lui albă părea că strălucește prin semiîntuneric. M-a privit întrebător, după care a întins mâna spre nasturii bluzei mele. Mi-a șoptit numele.

— Vrei să..., m-a întrebat.

— *Da*, am răspuns.

Ne-am descotorosit de restul veșmintelor, după care mi-am încolăcit brațele pe spinarea lui. L-am călăuzit spre mine. Voiam să-l trag înăuntrul trupului meu... ca și cum am fi putut deveni o singură ființă; ca și cum, în sfârșit, aș fi putut să-l apăr.

Robinson respira anevoie și ne sărutam. L-am atins peste tot, chiar dacă simțeam că mă dizolv. El șoptea tot felul de cuvinte în gura mea, dar nu mă puteam concentra ca să le disting, pentru că, între timp, ceva din mine începea să se desfacă. Nu mai eram acum Axi Moore. Eram eu și eram el; eram noaptea și stelele. Amândoi stăteam întinși pe patul acela și tremuram de dorință.

Pe urmă, a dormit lipit de mine, iar eu am fixat cu privirea inițialele noastre, prin lumina tremurătoare a lumânării. B+C4EVER.

Și, într-un fel, știam că era adevărul. Aveam să fim împreună pentru totdeauna.

51

AM DESCHIS OCHII ÎN SUNETUL PĂSĂRILOR, CARE făceau un zgomotos și deloc melodios tămbălău prin stejarii falnici din curtea din spate. M-am cuibărit mai strâns în Robinson, bucuroasă că nu-l treziseră și pe el. Leafy, care-și făcuse obiceiul să stea noaptea de pază în fața ușii lui, a intrat când a auzit păturile foșnind și s-a așezat la picioarele patului. Imediat, a început să scheaune, fiindcă știa că nu pot să rezist în fața ochilor ei mari și căprui. În cele patru zile de când eram aici, i-am dat să mănânce aproape o cutie întreagă de gustări.

— Șșt, Leafy, i-am zis. Ai răbdare.

Ea s-a apucat să bâțâie din coadă și a scheunat mai tare, iar apoi, văzând că nu plec imediat în căutarea cutiei cu biscuiți Milk-Bone, a început să latre.

— Taci, am șoptit. Robinson doarme.

Însă în spatele meu nu se simțea nici cea mai mică mișcare, cu tot zgomotul, și o senzație cumplită, de panică, s-a abătut asupra mea. M-am întors să-i privesc pieptul lui Robinson și am văzut că nu se ridica, nu cobora. *Nu respira.* Și, dintr-odată, am coborât din pat de-a-ndăratelea, acoperindu-mi fața cu mâinile.

Leafy a început să chelălăie încă și mai zgomotos — gustarea avea să sosească dintr-o clipă în alta, era sigură — și nu m-am mai sinchisit să-i cer tăcere, fiindcă nu mai avea importanță. *Nimic* nu mai avea importanță. Mi-am înfipt unghiile în obraji și lacrimile au izvorât, iuți și fierbinți. Gâfâiam după aer și nu eram în stare să-i rostesc numele, chiar dacă-mi doream să-l urlu din răsputeri.

Robinson, întoarce-te! Nu sunt pregătită! Sunt total, cu desăvârșire nepregătită!

Lătratul lui Leafy a căpătat o tonalitate de derută înnebunită. Am apucat-o de zgardă, mi-am îngropat fața în gâtul ei cald și m-am gândit: *Of, Doamne, cum o să-i spun lui Lou? Cum o să mai pot să fac ceva, orice, de-acum încolo?*

Aveam gura plină de părul lui Leafy, și ea lătra încă, dar mai moale acum, lătratul dizolvându-se într-un scâncet jalnic.

S-a terminat. S-a sfârșit.

Iar eu dormisem.

52

O MÂNĂ S-A LĂSAT ÎN JOS ȘI MI-A ATINS UMĂRUL, IAR EU am sărit ca arsă. Mi-am ridicat capul și am privit cu ochii încețoșați de lacrimi.

Chipul lui Robinson părea să plutească deasupra patului, ca al unei fantome. După care s-a auzit vocea lui joasă, familiară.

— Axi? Te simți bine?

Cât pe ce să mă prăbușesc. Era el. Era viu.

— Arăt eu că mă simt bine? am urlat. M-am târât înapoi pe pat și m-am apucat de mâinile lui, de parcă m-ar fi salvat de la înec. Niciodată în viața mea nu mă simțisem mai ușurată. Spune-mi, am repetat. *Arăt eu că mă simt bine?*

— Ai ochii cam roșii, mi-a zis, cu o voce amețită, dar ironică. Ești alergică la Leafy sau la altceva?

— O să te omor, am icnit.

I-am lăsat mâinile și m-am întins lângă el pe pat, lipindu-mă de corpul lui și străduindu-mă să-mi domolesc respirația. Fusesem prea aproape de a-l pierde.

— A, probabil nu e cazul să-ți bați capul cu asta, mi-a zis Robinson. E ceva care se ocupă deja de problemă. Dar nu-ți face griji. Sunt încă pe-aici, ca să te torturez.

— Și să nu încetezi niciodată, i-am zis.

— O să fac tot posibilul, m-a asigurat Robinson, bătând cu palma pe marginea patului, și Leafy a sărit și ea sus, deși era evident că nu-i venea ușor.

L-am privit cum îi mângâie blana moale de pe cap și urechile. A căscat, după care a început să se foiască prin pat, neastâmpărat și incomodat de faptul că se trezise și revenise la boală și la suferința pe care i-o provoca.

Mi-am plimbat un deget de-a lungul obrazului său.

— Vrei ceva? l-am întrebat.

Nu mi-a răspuns. A închis ochii și am crezut că adoarme la loc. Dormea foarte mult în ultima vreme. Când respirația i-a devenit mai regulată, am coborât ușurel din pat și m-am îndreptat spre ușă, pregătindu-mă să văd ce mai fac părinții lui. Tocmai atunci, a zis cu un glas moale:

— Da.

— Ce?

— Mai vreau timp, a zis.

Genele i se profilau negre pe chipul palid.

Mi-am mușcat buza și am simțit din nou usturimea lacrimilor.

— Bine, am șoptit. Vin imediat.

Când am ajuns pe hol, m-a chemat înapoi.

— Axi, mi-a zis, ridicându-se iar pe jumătate în capul oaselor. Ascultă-mă, bine? În primul rând: Leafy nu are nevoie de încă o gustare, indiferent cât de convinsă ar fi ea că ar avea. Așa că lasă cutia de Milk-Bone în cămară. În al doilea: ai o gaură în tricou și-ar trebui să-i spui mamei să ți-o

coasă. În al treilea: așa cum se spune în cântecul ăla tâmpit al lui Mason Jennings[1], sunt atâtea moduri de a muri.

Am ridicat o mână.

— Hei, stai puțin, Robinson...

Nu m-a luat în seamă.

— N-are importanță cum arată sfârșitul; important e că el vine. Pac, te-ai dus. Dar viața, Axi? Există mai multe grade ale vieții. Poți s-o trăiești bine sau pe jumătate adormit. Poți să te dai cu sania pe o dună de nisip sau poți să-ți irosești viața în fața televizorului. Și nu vreau să vorbesc ca într-o emisiune prostească de Teleșcoală, dar tu trebuie să-ți duci viața mai departe așa cum am făcut-o noi în săptămânile astea din urmă. Riscă, Axi. Ăsta e secretul. Riscă totul.

Am încuviințat, străduindu-mă să nu izbucnesc iar în plâns.

— Bine. Dar s-ar putea să nu mai fur și alte mașini.

— Asta e bine, a zis.

— Ce-o să fac...? am întrebat, fără să mai pot articula și ultimele două cuvinte ale propoziției: *fără tine.*

— Ar trebui, probabil, să încerci să nu pici la fizică, mi-a răspuns Robinson, zâmbind. Și-ar fi cazul să continui cu scrisul.

M-am gândit la jurnalul meu, la însemnările neglijente, ocazionale, din el și la toate paginile care trebuiau umplute. Bine măcar că am făcut câteva fotografii în expediția asta.

[1] Solist și compozitor american de muzică pop-folk; piesa citată se intitulează „So Many Ways to Die".

— O să scriu ce-a fost bun.

— Ba nu, trebuie să scrii și ce-a fost bun, și ce-a fost rău, m-a corectat Robinson, făcându-și de lucru cu marginea păturii; ochii îi erau extrem de mari și de serioși. Poți să scrii totul despre mine, iar așa o să trăiesc veșnic, a continuat el.

Ce-aș fi putut să mai spun? M-am lăsat să cad pe un fotoliu și mi-am cuprins capul între palme.

— Știi, cartea ta era singura pe care aș fi vrut s-o citesc vreodată. Așa că tu scrie-o, Axi. Știu că poți. Tu poți să faci orice. Cum să zic, uită-te la tine! Nu mai ești FC... ești ceva mult mai măreț decât ea.

Am hohotit amar.

— Nu-i duc dorul.

— Eu am iubit-o, mi-a mărturisit Robinson. Și am iubit-o pe fata bolnavă care erai atunci când te-am cunoscut, și am iubit-o pe eleva bună și pe șoferița nepricepută. Am iubit-o pe hoața de mașini, pe autostopistă, pe fata care cita din romane necitite de mine, pe cea care nici nu voia să audă de Slim Jim... Axi Moore, am iubit toate ipostazele în care ai fost tu vreodată.

M-am dus spre pat și mi-am lăsat capul pe umărul lui.

— O să fiu totdeauna fata ta, i-am șoptit.

— Știu, a răspuns el.

Am privit felul în care ni se împleteau degetele și m-am gândit: *Pentru ce să fi fost făcute mâinile, dacă nu pentru asta? Ca să ții. Ca să* te *ții.*

53

ZILELE S-AU SCURS CA PRIN CEAȚĂ, CONTOPINDU-SE UNA într-alta, de când a început Robinson să viseze mai mult și să vorbească mai puțin. Timpul și-a pierdut însemnătatea pentru el; în schimb, pe mine mă copleșea sentimentul de așteptare. Ceva avea să urmeze, ceva care însemna un întuneric îngrozitor, dar în același timp și o ușurare.

Stăteam cu el în schimburi: Lou, dimineața, Joe, după-amiaza, Jonathan, seara, iar eu, noaptea. Îi citeam din cărțile lui Lou: Steinbeck, Whitman, Fitzgerald, Hemingway. Ea i-a citit *Micul Prinț*.

Într-o noapte, cam pe la mijlocul schimbului meu de veghe, m-am strecurat afară, în întunericul cald. Greierii parcă înnebuniseră, iar licuricii semănau a lanterne miniaturale care semnalizau într-un soi de alfabet Morse al insectelor.

Privit prin fereastră, Robinson arăta mic și plăpând pe sub pături, ca un băiețel în patul copilăriei lui. De parcă ar fi trebuit să doarmă strângând în brațe un ursuleț din pluș.

Mi-am ales o stea de pe cer și mi-am dorit cu toată ardoarea posibilă să-l pot proteja cumva de ceea ce se arăta la orizont.

Suntem împreună în povestea asta, spusese Robinson. Mi-am amintit de prima oară când mi-a spus-o, la masa de seară din pavilionul pentru canceroși, când ni se întinsese o tavă cu o zeamă lungă, maronie, și mazăre verde. „Suntem împreună în povestea asta", declarase Robinson, ridicându-și furculița mult deasupra capului, ca pe o spadă. „Axi, putem s-o facem. Putem să mâncăm asta... asta... ce-o mai fi!"

Pe atunci, fusese o glumă; acum, era realitatea. Eram împreună în povestea asta pentru încă foarte puțin timp, din cauză că Robinson avea să fie nevoit să treacă de unul singur prin ceea ce urma. Mi-aș fi oferit viața la schimb pentru a lui, dar n-aveam cui să i-o ofer. Nu exista nimeni care să poată face schimbul. Nu exista nicio stea care să-mi poată îndeplini dorința.

Pe la trei dimineața, moțăiam, cu mâna într-a lui, când s-a trezit brusc.

— Motocicleta, a rostit, cu o voce chinuită și insistentă. Are benzină?

Am deschis imediat ochii, atentă.

— Da, i-am răspuns.

— Capul manșonului mi se pare că s-a spart... se scurge uleiul.

— Se ocupă fratele tău de asta, i-am zis, hotărâtă ca, indiferent în ce lume s-ar afla Robinson acum, să intru în jocul lui. A zis să stai liniștit, c-o să aibă el grijă. O să fie în stare perfectă de funcționare cât ai clipi.

— Dar cablul de ambreiaj? E uzat.

— O să-l schimbe și pe-ăla.

Apoi Robinson m-a privit timp îndelungat. La un moment dat, a părut să-şi vină în fire.

— Axi, a şoptit.

— Bună, i-am răspuns, tot în şoaptă.

Şi-a rotit privirea prin încăpere, spre posterul cu Bob Dylan, spre chitarele rezemate de pereţi, spre toate lucrurile pe care le-a lăsat în urmă atunci când a plecat să se interneze în spital. Degetele i-au tremurat, şi m-am grăbit să le prind în mâna mea.

Ştiam ce avea să urmeze. Ce trebuia să spun.

Aveam un pietroi în gât, dar l-am înghiţit cu efort.

— E în regulă, i-am zis. E în regulă să pleci.

Ultima staţie.

Mi-a dus mâna la buze şi a sărutat-o, exact în centrul palmei. Apoi mi-a strâns degetele peste locul acela, ca şi cum sărutul ar fi fost un lucru pe care să-l pot păstra acolo pentru totdeauna.

M-am urcat în pat lângă el. S-a mişcat, oftând.

— Axi, a zis.

— Sunt aici.

I-am ţinut capul în braţele mele. Mi-am lipit buzele de obrazul lui. *Suntem împreună în povestea asta.*

— Axi, a rostit din nou.

I-am spus că-l iubesc. Şi el mă iubeşte, mi-a zis... mereu. Şi l-am auzit rostindu-mi încă o dată numele. L-a şoptit încă o dată, şi încă o dată, până când n-a mai sunat ca numele meu. Era numai sunet, numai ritm. Aproape ca un cântec.

— Axi. A oftat. Axi.

După care, în cele din urmă, a tăcut.

Afară, cântecul greierilor părea să fi ajuns în crescendo. Mi-am vârât mâna în buzunar după moneda norocoasă pe care o aruncasem în sus cu atât de multă vreme în urmă, în pavilionul pentru canceroşi, sperând că, datorită ei, Robinson va reuşi, cumva, să scape. Am păstrat moneda asta la mine în absolut fiecare zi de când mi-a picat capul, prevestind că el va fi mereu cu mine.

Acum, am strâns-o cu putere, după care am aruncat-o sus, în aer, şi am privit-o cum cade. Ce a picat, n-a mai avut importanţă. Acum nu mai exista întrebare, nu mai exista dorinţă: numai răspunsul şi pustietatea pe care o aducea cu el.

epilog

își dă ochii peste cap în clipa asta, cred că e posibil ca el să-mi fi și zâmbit de acolo, de sus, în clipa în care judecătorul mi-a comunicat sentința. Furtul de autoturisme e o infracțiune gravă și, de obicei, îi trimite pe făptași în închisoare, dar, printr-un miracol, am fost acuzată doar de un delict și mi s-a interzis să-mi iau permisul de conducere până la împlinirea vârstei de douăzeci și unu de ani, și practic urmează să muncesc în folosul comunității până când mi-or cădea mâinile.

Din punctul meu de vedere, merită pe deplin. La urma urmei, oamenii care ne-au „împrumutat" mașinile lor ne-au oferit, mie și lui Robinson, un dar incredibil, și aș strânge bucuroasă gunoiul pentru tot restul vieții mele dac-aș fi nevoită s-o fac. La drept vorbind, mă bate gândul să mă ofer ca voluntar și pentru secția de poliție.

— Axi, mă strigă tata, nu trebuie să pleci la școală în scurt timp?

— Cobor într-un minut, îi răspund.

Uf! Uitasem de ședința mea de meditație la fizică, primită ca pedeapsă, și care avea să înceapă peste o oră.

Se pare că nu poți să promovezi la o materie dacă ai tras chiulul la ea în ultimele trei săptămâni și nu mai poți să înțelegi așa-zisele legi importante ale fizicii.

Dar legile astea nu explică de ce a trebuit ca Robinson să moară. Nu explică nici cum o să pot merge mai departe fără el. Așa că, mai mult ca sigur, nu-mi pasă prea tare să înțeleg de ce „entropia oricărui sistem izolat care nu se află în echilibru termic sporește aproape totdeauna".

Dar deodată, ca o voce a contradicției venită din cer, ceva auzit în clasă îmi răsare în minte: *un corp aflat în mișcare tinde să-și mențină starea de mișcare; un corp aflat în repaus tinde să-și mențină starea de repaus.* Asta e definiția *inerției,* un cuvânt care l-ar fi făcut pe Robinson să-și dea ochii peste cap.

Eu sunt în mișcare. O să rămân în mișcare. Poate că vreuna dintre forțele alea magice ale universului fizic va intra în acțiune și mă va menține în mișcare, indiferent cât de mult aș suferi.

Sau nu.

Îmi înfășor trupul cu brațele, inspirând mirosul lui Robinson, care persistă în cămașa lui din flanelă, aflată acum pe mine. Și lacrimile îmi izvorăsc și încep să se reverse iar, de la capăt. Sunt foarte, foarte obosită.

— Hei, Axi, ia uite aici! mă strigă tata.

Mă aplec peste balustrada balconului și-l văd arătându-mi spre o parte a tufișului veștejit de trandafiri din curte: o floare singuratică, rămasă printr-un miracol încă înflorită. Îi răspund cu un zâmbet slab. Sperasem ca el să-și fi găsit, în fine, ceasul.

— Ești bine? mă întreabă.

Ridic din umeri. Adică, el cam ce crede că ar trebui să-i răspund la întrebarea asta? Am fost săptămâna trecută la doamna doctor Suzuki, și cancerul meu e încă în remisiune. Șansele mele de supraviețuire, după cinci ani? Aproape 93 la sută.

Așa că, teoretic, da, sunt bine. *Teoretic.*

Numai că, în timp ce stau aici, lăsând soarele să-mi încălzească fața, știu că lipsește o parte din mine. E ca și cum medicii mi-ar fi amputat ceva esențial. Un organ vital de care sunt sigură că aveam nevoie ca să pot respira

în continuare. Nu doar să exist. Chiar și acum, uneori am impresia că aud râsul lui Robinson și, pe moment, inima îmi tresaltă. Dar când întorc capul ca să privesc, niciodată nu e el. Ori e vântul, ori țipătul unei păsări, ori o halucinație a visului meu nebunesc.

Cred că a fost dragoste la prima vedere pentru amândoi; doar că ne-a trebuit ceva timp până să ne dăm seama. Și e de înțeles, dacă ne gândim că eram amândoi ciuruiți cu ace, străpunși cu particule radioactive, poate și otrăviți cu oribilele substanțe pe care cei de la spital se străduiau să ni le dea drept mâncare, iar apoi, când am fost externați, am fugit și am furat mașini împreună.

Așa că am avut alte lucruri pe cap.

Firește, uneori mă gândesc că poate ne-am *cunoscut* din prima clipă sentimentele, dar n-am fost în stare să ni le recunoaștem față de noi înșine. De parcă ne-am fi gândit, în taină: *bine, cancerul e înfricoșător, însă iubirea e* îngrozitoare.

Și chiar e. Dar în același timp e însuflețitoare și uluitoare și miraculoasă.

Chiar înainte să plec împreună cu Robinson în expediția noastră, scrisesem o lucrare despre eseistul francez Michel de Montaigne. („Ooo, ce *fhrumooos*", mă ironizase Robinson.) „Cel mai important lucru din lume este să știi cum să-ți aparții ție însuți", a scris Montaigne. Și, cu toate că Montaigne a fost un om foarte inteligent, sunt convinsă că, în cazul ăsta aparte, a bătut câmpii.

Cel mai important lucru din lume e să știi cum să-i aparții altcuiva. Felul în care eu și Robinson ne aparțineam

unul celuilalt. Ne strângeam în brațe cât puteam de tare, cât puteam de mult. Și n-a fost destul.

Și totuși, trebuie să fie.

Noaptea, când răsar stelele, privesc cerul și-mi amintesc de Robinson, la fereastra spitalului din La Junta, când stăteam atât de aproape de el, încât mi se tăia respirația. Mă gândesc la ceea ce nu i-am spus atunci, și anume: că stelele pe care le vedem nici măcar nu sunt stele adevărate. Noi vedem lumina pe care au degajat-o ele acum milioane de ani, dar care abia acum ajunge să fie vizibilă pentru ochii noștri. Nu vedem o stea, așa cum nu vedem o amintire.

„Să-ți amintești de mine cum eram înainte de asta", mi-a zis un Robinson palid, bolnav. „Să-ți amintești de mine cu chitara în brațe."

Și, din moment ce amintirile sunt tot ce am acum — asta dacă nu puneți la socoteală o sferă din sticlă, un breloc pentru chei, o cămașă și o monedă de un penny care a fost odată norocoasă —, am încercat să fac ceea ce mi-a cerut el.

„Scrie despre noi", a insistat Robinson. „Spune-ne povestea."

Și asta am și făcut: am spus povestea noastră. O aveți acum în mâini.

Mi-aș fi dorit doar s-o fi putut spune mai bine. Căci cum ați putea, din cuvintele mele banale și simple, să cunoașteți bucuria pe care am resimțit-o când s-a aruncat Robinson în piscina aia din Los Angeles, când ne-am dat cu sania pe nisipul auriu al Marilor Dune sau când ne-am sărutat într-un templu antic? Cum ați putea să înțelegeți

ce-a însemnat Robinson pentru mine? Râsul lui era ca un clinchet de clopoței. El chiar considera că Slim Jim e o mâncare în sine. Iar atunci când cânta la chitară și cu vocea, fie că asta se întâmpla în pavilionul pentru canceroși, fie în parcul Tompkins Square, toată lumea se oprea să-l asculte. Era magic.

— Axi! mă strigă tata de jos. L-am găsit!

Ține în mână Timexul și zâmbește cu gura până la urechi, de parcă ar fi un bilet câștigător la loterie.

— Bravo ție! strig și eu, de parcă el ar fi un copil iar eu, mama.

Mă simt datoare față de tata, după ce am fugit așa. A fost la un pas să moară de cât s-a îmbătat, de grija și de dorul meu. Încerc să mă revanșez pentru faptul că am ajuns aproape în ultimul moment posibil ca să-l salvez.

Mi-aș fi dorit doar să-l pot salva și pe Robinson.

Dar știu că Robinson n-ar fi vrut să fiu zdrobită după moartea lui. El mă voia întreagă, sănătoasă, și scriind. Despre noi.

„Nu uita să arunci acolo o grămadă de cuvinte pe care eu să nu le înțeleg", mi-a zis... întrebuințându-și ultimele picături de energie ca să mă tachineze. „Și o grămadă de metafore sofisticate și alte chestii de-astea."

Am încuviințat doar din cap. Aș fi făcut orice-ar fi vrut el.

Faptul că l-am iubit pe Robinson a făcut ca totul să mi se pară mai strălucitor și mai frumos. Iar dacă viața și-a mai pierdut puțin din culoare de când s-a dus el, tot e cu mult mai intensă ca altădată. Acum, soarele strălucește orbitor. Trandafirul acela purpuriu își împrăștie parfumul prin aer. Iar briza mă mângâie, dac-o las.

În majoritatea zilelor, mă gândesc la el și zâmbesc, chiar dacă mai întâi trebuie să plâng până-mi ies ochii din cap. El n-a încetat niciodată să creadă că a fost norocos.

Poate nu îndeajuns de norocos ca să supraviețuiască, însă norocos, pur și simplu, pentru că a trăit.

A fost lumina mea, sufletul meu, frumosul meu derbedeu. Iar eu am fost — *sunt* — a lui FC.

OSCAR JAMES ROBINSON
21 IUNIE 1996 – 6 IULIE 2013

Dacă nu mă găsiți într-un loc, căutați-mă într-altul.
Eu m-am oprit undeva și vă aștept.

—Walt Whitman